C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-04-Ledova_spolecnost-Lovci ledových lidí.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-04-Lovci led.lidi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.4.2004
Modification Date: 20.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
04. Ledová společnost - Lovci ledových lidí

1

Lovci ledových lidí

Jednou týdně dodával Pietr Hansen do Wood Station svých deset vozů topného dřeva. Od té doby, co Lien Rag přivedl ten malý kmen Zrzavých Mužů, se těžba v lese pod ledem obnovila a mohutný dřevorubec považoval glaciologa nejen za svého společníka, ale i za bratra.

Uběhlo už několik týdnů od chvíle, kdy se Lien rozhodl zběhnout - teď je z něj zarostlý, vousatý a vlasatý dřevorubec.

Stará lokotrakce čekala před výhybkou vedlejší koleje na uvolnění trasy. Hansen kouřil červený doutník zvaný „špička“. Vedle něho stál Lien Rag ponořený do smutných myšlenek.

„Něco se ti nezdá?“ zeptal se dřevorubec.

Glaciolog byl však smutný ze směšného důvodu. Žárlil, protože Jdrou, jeho Zrzavá láska, neměla žádný pojem o monogamii, stejně jako všichni Zrzaví Muži a Ženy. Spávala se všemi muži, mladými i starými, a on to nemohl snést. Aby ji mohl mít chvilku v náručí, musel najít místo, kde by teplota byla snesitelná jak pro ni, pocházející ze zimy, tak pro něho, pocházejícího z tepla. Když se milovali, on se třásl zimou a Jdrou omdlívala teplem. Komplikovalo to jejich vztahy a omezovalo jejich setkání. Ale když pak konečně měl to zvířecí tělo s jemnou srstí pro sebe, poznával Lien největší slast svého života.

„Máme zelenou,“ řekl Hansen.

Konvoj se řítil vedlejší sítí největší rychlostí. Ale výkonnost stroje byla k ničemu, pakliže člověk nevlastnil prioritní skříňku. Hansenovi by stačila červená krabice, která umožňovala předjíždět některé nákladní konvoje, ale musel se smířit s tím, že nemá ani tu. Kdykoliv předložil svou žádost na Bezpečnosti, dostal vždy stejnou odpověď: že je válka a že je třeba být trpělivý. Jenže válka trvá už tak dlouho! Na východní frontě proti Sibiřské Společnosti a teď ještě na západní hranici. O západní oblasti se mezi lidmi moc nevědělo; jen to, že Panamerická je velká společnost, snad nejsilnější na světě. Ale tady šlo o konflikt jiného druhu. Mezi obě silné společnosti se postavili Zrzaví Muži a vzbouřili se. Uměli prý ovládat různé bojové techniky a nemilosrdně krvežíznivě útočit.

„Už je to tady,“ bručel dřevorubec, „začíná to“.

Jejich konvoj byl nasměrován na trať vedoucí do garáže, aby se síť uvolnila. Na jak dlouho? To nemohl nikdo přepovídat, někdy trvalo celý den, než výhybka znovu uvolnila trať.

„Co takhle dát si něco na zub?“ navrhoval Pietr.

Ale Lien Rag neměl hlad. Předchozí noc na Jdrou čekal marně, a přitom ležel vedle toho kupé s průměrnou teplotou, kde se obvykle scházeli. Usnul, a když se probudil, celý kmen už pracoval pod ledem a porážel stromy. Do dolu sestoupit nemohl, protože slíbil Hansenovi, že s ním pojede do Wood Station. A cesta mohla trvat den nebo taky tři.

„No tak, dej si trochu šunky a lok piva.“

Ten chutný mok vyrobila Lena Hansenová osobně a Lien nemohl skleničku odmítnout. Měl tuhle dvojici rád a cítil se u nich šťastný. Jen problém jeho intimity s Jdrou se mu zdál o to víc neřešitelný.

„Hele, dneska to jde rychle!“

Znova měli zelenou, aniž by mezitím projel jediný konvoj. Celou hodinu mohli klidně cestovat, pak strávili další tři hodiny v zapomenuté stanici, která čítala jen několik rodin železničářů pod starým upraveným skleníkem.

„Není tu ani kabaret,“ protestoval Hansen, „ta kasta železničářů je čím dál tím víc puritánská.“

Bydleli v pohodlných domech na kolech, měli spoustu výhod a zbytek lidstva považovali za vyděděnce. Železniční Společnost znamenala život, nejenom možnost se pohybovat, ale také elektřinu, zásobování, izotermické vozy a města bez kopulí. Společnost tak uspokojovala všechny prioritní potřeby života v Nové době ledové. Venku bylo mezi minus dvaceti a minus padesáti.

„Podívej se na ty ženské... Nová aristokracie.“

Tři z nich klábosily před potravinovým obchodem. Měly na sobě pravé kožichy a s opovržením se ohlížely po cestujících.

„V téhle díře bydlí jen obyčejní poskokové, zato ti z důležitějších stanic se těží velké vážnosti.“

Byla už noc, když se dostali do vyrovnávací komory Wood Station. Pak byli automaticky vyvedeni na nástupiště jednoho výkladového nádraží, kde měli zůstat do rozednění. Natáhli se na úzká lehátka a brzo usnuli. Dokonce i Lien, který předcházející noc probděl.

Když se probudil, vyběhl ven na nástupiště, ale musel se hned vrátit pro kožich. Čím víc se válčilo, tím se kvůli nedostatku energie teplota v těchto kopulových městech snižovala až na neuvěřitelné dva nebo tři stupně nad nulou. Zašel do první obyčejné kavárny, objednal si čaj s vodkou a opařil si hrdlo. Lokál pomalu oživl, scházeli se tu dodavatelé dřeva, dřevorubci, kupci i správci.

Když se vrátil ke konvoji, zvedl oči k průsvitné kopuli a zůstal ohromeně civět. Vrátili se! Zrzaví Lidé se vrátili a čistili led, který se neustále hromadil na kopuli. Vrstvy byly o to silnější, že se topilo čím dál tím míň.

„Viděl jsi to?“ řekl Pietrovi. „Podívej se nahoru...“

Hansen zíral. Zrovna vyskočil na nástupiště a zimou si mnul ruce.

„Neuvěřitelné! Minule tu měli spoustu problémů...“

„Nahnali přeci na škrabání ledu obyvatelstvo... Bylo z toho pozdvižení... Nevěděl jsem, že Zrzaví Lidé souhlasili s návratem.“

Většina z nich se před časem ze dne na den vytratila do ledových pustin. Prý šlo o domluvenou akci, o vzpouru, ale nikdo tomu doopravdy nevěřil. Každý považoval Zrzavé za kretény se schopností vydržet venkovní teplotu, ale s mozkem novorozeněte.

„Pojďme na skleničku. Před námi čekají dva konvoje, nebudeme odbaveni dřív než odpoledne.“

Hansen objednal teplé pivo a sobí bifteky. K obědu mohl klidně sníst kilo masa a vypít několik sklenic piva.

„Řekněte mi,“ ptal se Lien servírky, „odkdy jsou znova tam nahoře?“

Ukázal na strop kavárny, ale myslil tím kopuli.

„Jo, tamti? Je to pár dnů.“

Uchichtla se:

„Asi chcípali hlady a jsou rádi, že se mohli vrátit ke škrabání, aby se nažrali! Jsem znechucená, že je zase máme nad hlavou. Byl od nich konečně pokoj. Nikdy se na ně nedívám. Jsou odporní.“

Nikomu se nepodařilo donutit je, aby nosili jakýkoliv oděv. Samci měli dlouhé pyje a všichni dřepěli, když vykonávali své přirozené potřeby. Anebo se milovali, aniž by se ohlíželi na obyvatele měst. Ovšem Zrzaví Lidé škrabali led už několik desítek let a lidé měli dávno možnost si zvyknout.

„Nemyslím si, že by se vrátili jenom kvůli tomu,“ řekl Lien, „bude v tom ještě něco.“

„Myslíš, že něco chystají?“

„Nevím...“

Nahrával Jdrou na magneťák a znal už asi stovku jejich slov. Jenže existovalo asi dvacet nebo třicet různých jazyků, s některými často se opakujícími se slovy. Kromě slov používali také gesta, smluvená znamení.

„Musím si něco nakoupit. Sejdeme se kolem poledne v konvoji?“

„Dobrá,“ řekl Lien.

Bloudil podél obchodních nástupišť. Stejně jako všechna města, která se věnovala jediné aktivitě - zde šlo o dřevo - bylo Wood Station bez kouzla. Lidé tu žili proto, aby si vydělali peníze, a ne aby vedli klidný, příjemný a kulturní život.

Koupil nějakou bižuterii pro Jdrou, která ji zbožňovala. Nikdy nenosila šaty. Jednou si vyzkoušela kalhotky Leny Hansenové, byly s krajkou. Moc se tomu smála a Lienovi se v nich nelíbila.

Neustále koukal nahoru a občas narazil do kolemjdoucích. Na kopulích viděl hodně Zrzavých Lidí, několik desítek, což bylo o hodně víc, než když opouštěli střechy měst. Proč je jich najednou tolik?

Zneklidňovalo ho to. Díval se po kolemjdoucích, ale nepozoroval u nich žádné obavy. Nikdo nezvedal jako on oči k průsvitné kopuli. Jako kdyby jejich návrat byl přirozený. Jako kdyby neexistovali. Když zmizeli a od každého z obyvatel - muže, ženy, dítěte, - se požadovalo, aby věnovali půl dne v týdnu na škrabání ledu, všichni protestovali. Lien slyšel tehdy na vlastní uši stížnosti adresované vedoucímu stanice a radě města. Ale vše se zřejmě nějak urovnalo a nikdo si už na nic nevzpomínal.

V obchodě, kam si zašel koupit několik lahví dobré vodky, pocítil potřebu promluvit si o tom s prodavačem.

„Jo, Zrzavci? No jo, jsou tady... Nejsou schopni se uživit jinde. Jsou hloupí... Tady mají aspoň minimální zajištění. Prý dostávají patnáctset kalorií denně. Bylo to vyvěšené v paláci vedoucího stanice.“

Tohle byla novinka. Dříve dostávali jenom jídlo, které někdo zahodil, odpadky, fosilní maso nebo maso špatné kvality.

„Ale kdy se vrátili?“

Prodavač byl na rozpacích.

„Nevím přesně... Jednou ráno minulý týden se tu objevili. Dokonce si vzpomínám,“ dodal a lišácky přitom mrkl, „že moje žena vykřikla, když otevřela okno. My totiž bydlíme u oblouku. Jeden z nich nad námi zrovna čural.“

Oblouk se říkávalo okraji kopule v místech, kde byla zakotvená do ledu.

„Přece jen jsme byli rádi. Ne kvůli té podívané, ale protože v oblouku už nebylo vůbec vidět. Naše pracovní čety uklízely hlavně strop kopule a prudké stěny už ne. Oni to ale dělají a hned je lépe vidět.“

Pak se zahihňal:

„Ten měl takovouhle násadu“ řekl a ukazoval celou paži. „A moje žena je trochu upejpavá...“

Ostatní dotazovaní mluvili už méně, byli indiferentní.

„Ano, vrátili se... Musíme to snášet... Nevydělávají ani na to jídlo, co dostávají. Mělo by to být čistší... Podívejte se na tuhle vrstvu ledu... Ano, je to tvrdá práce od té doby, co se méně topí... Jsou líní, jsou to zvířata, ano pane, zvířata...

Lidé by se neměli divit jejich mravům. Vidí v nich jisté lidské bytosti... Já v nich vidím zvířata a jedině zvířata vykonávají své potřeby kdekoli a kdekoli se páří.“

Lidé dosud nevěděli, že na západě už Zrzaví Muži sebrali Společnosti některá území, že měli techniku, školy, zákony a ideologii. Cenzura Společnosti byla jako vždy velice účinná.

V poledne se Lien sešel na nástupišti s Hansenem, který dělal velké nákupy. Zásoby, věci denní potřeby pro jeho ženu, náhradní díly pro starou elektrickou centrálu, která fungovala na dřevo.

„Přijdeme na řadu strašně pozdě. Budeme rádi, když těch našich deset vozů vyloží ještě dnes. Nebýt války a restrikcí, museli bychom čekat do zítřka.“

„To neříkej,“ vyčítal mu Lien, „jinak děláš to, co ostatní, ospravedlňuješ válku. Obchodníci jsou rádi, že je málo zboží: vydělávají na něm víc. Tobě se zase zdá, že je personál moc ochočený...“

„Máš pravdu,“ řekl Hansen a poklepal mu na rameno, „nesmím zblbnout.“

Odpoledne prošli vážící rampou. Skupina expertů, dřevorubců s osvědčením, nastoupila do vozů, aby zkontrolovala dřevo. Hansen dostal potvrzení a šel si pro peníze, zatímco Lien manévroval lokotrakcí, aby se dostal pod obrovské jeřáby.

Právě čekal ve frontě na nástupišti, když uviděl plakát kabaretu Miki. Jméno Yeuse tam stálo velikými písmeny. Zalila ho vlna něhy. Žil kdysi s Yeuse a ještě ji miloval. Ale nebylo to jako s Jdrou. Yeuse byla moderní a inteligentní, dokázala skvěle milovat, ale bez oné zvířecí přitažlivosti, bez primitivního erotismu, který měla Jdrou, aniž o tom věděla. Když vstoupil do Jdrou, měl samici z nového světa, ledového, ale čistého, světa s možnou fantastickou budoucností, zatímco muži Tepla se třásli zimou ve svých městech pod kupolemi a jen přežívali, od úpadku k úpadku.

Šel blíž přečíst si plakát a dozvěděl se, že kabaret bude pozítří ve Wood Station na týdenním turné. S trochou štěstí by se při cestě s dalším nákladem mohl s Yeuse setkat. Asi nikdy nepochopila. Najednou zmizel z jejího života a... Jistě, v Transit Station zůstal etnolog Harl Mern. Ale co ten jí mohl říct, aniž by se jí dotkl? Že všechno opustil kvůli lásce k Zrzavé holce? Jak se na to dívala, jak to cítila? Cítila se ponížená, nebo žárlila? Ponížená jako žena, která se dozví, že její druh je homosexuál nebo zoofil? Anebo považovala Jdrou za sokyni v lásce, bez nádechu rasismu?

Vykládání nákladu šlo jako po másle a když se Hansen vrátil, polovina nákladu už byla na nástupišti.

„Dřevo šlo znova nahoru,“ řekl vesele. „Mám pro tebe prémii.“

„Budeš moci přidat Zrzavým?“ ptal se Lien.

„Proč ne. Ale k čemu jim jsou peníze? Akorát jedí, spí, souloží a makají... Ale buď klidný, přidám jim.“

Lien také uvažoval o tom, co mohou dělat s penězi, které dostávají. Ze začátku myslel, že je vyhazují, ale pak zjistil, že ve skutečnosti do sebe vstřebali naši představu o penězích a že spoří jako všichni ostatní.

Z tratí manipulačního oddělení se uvolnili až pozdě v noci a chtěli si ještě několik hodin do nového dne raději odpočinout, než strávit bůhví kolik hodin v síti bez možnosti normálně se vyspat. Wood Station opustili za bledého rána, jednoho z takových neveselých rán, jaká zná země už více než dvě stě let. Mezi Sluncem a Zemí, ve vzdálenosti tří set tisíc kilometrů, rozprostřel vybuchlý měsíc jakýsi prachový příkrov, který odřízl sluneční svit nejméně na tisíc let. Na tomto čísle se vědci nemohli shodnout, někteří tvrdili, že ten závoj podstatně povolí za třista, čtyřista let a že na některých místech se tak již stalo. Teoretizovalo se o nečekaných incidentech, o spoustě věcí. Sdělovací prostředky se občas výrazně věnovaly falešným vědeckým zprávám, které vzbudily nadšení a několikadenní euforii, aniž by si člověk uvědomil vážnost jiných a pravdivých zpráv. Pak se zapomínalo a rána byla pořád bledá, venku byla stejná zima, žilo se stále stejně těžce.

„Tak jedem,“ vzdychal Hansen, který před sebou viděl trať garáže.

Dřevorubec se těšil domů hlavně proto, aby se mohl milovat s Lenou. Tahle dvojice měla neobvyklý sexuální apetit a dvakrát denně se zavírala v ložnici. Lien se z toho občas mohl zbláznit. Rád by se také sešel s Jdrou a dostal ji do sladkého víru pomalého a pohodlného vzrušení, aniž by se museli vyhýbat zimě i teplu. Nikdy to ale kvůli zimě nevydržel víc než čtvrthodinku a tak musel jít rovnou k cíli, aniž by věděl, zda se to Jdrou skutečně líbilo nebo zda ji přivedl k extázi. Jdrou se smála, ale velice se potila, lapala po dechu jako zvíře a pak hned utíkala ven a polykala kusy ledu, zatímco on se uchyloval ke kotli a pil horké pivo nebo čaj s vodkou. Pouhá čtvrthodinka. A Jdrou taky nechápala některé něžnosti. Když se chtěl dostat ústy a jazykem do světlejší hřívy jejího ohanbí, smála se a odstrkovala ho, vyčítala mu to očima, jakoby mu chtěla říct, že to nemá dělat. Ale neznala potřebná slova, aby mu mohla vysvětlit skutečný důvod a on se mezi jejich setkáními hrozně trápil. Žárlil také na tu abnormální délku přirození jejich samců. Když uviděl někoho z nich v nekontrolovatelné erekci, měl chuť ho zmlátit. Měl co dělat, aby nepodlehl záchvatu hlubokého rasismu, který se v něm usadil jako záludné zvíře. Když se do Jdrou zamiloval, poručík Skoll ho obvinil z perverze. Skoll si myslel, že Lien uvažuje jako člověk, který má chuť souložit se zvířecí samicí. A Skoll pocházel z podobného spojení mezi Zrzavým Mužem a jakutskou ženou.

„Tady jede konvoj... nákladní.“

Před nimi se trať prudce zatáčela a oni spatřili divné zamřížované vozy; nenapadlo je, k čemu slouží. Vozy projížděly těsně vedle jejich tratě.

„To připomíná klece.“

Prázdné klece. Vlak směřoval k severovýchodu. Jaké zboží se mohlo vozit v takovém otevřeném prostoru?

„Uhlí... Ruda, která se dobývá v malých kusech. Takové kalibrování by vysvětlovalo ty mříže,“ řekl Hansen.

„Nebo zvířata...“

„Jaké zvíře by mohlo při takové teplotě a bez žrádla venku přežít?“

„Na severu jsou sobí stáda, která tam volně žijí... Nikdy se nevzdalují od zón, kde je přijatelná teplota, způsobená zřejmě sopečnou aktivitou. Jinde by ledová vrstva mohla pod nimi prasknout. Jde o soby, kteří byli vytvořeni současně se Zrzavými Lidmi.“

Lien už jednou vyprávěl Pietrovi a Leně Hansenovým, jak jistý Vily Fuk tvořil Zrzavé Lidi v laboratoři. Tento genetik chtěl vytvořit také několik zvířecích ras schopných vydržet ledovou zimu, ale udělal chybu. Na lidech i na zvířatech. Lien viděl psy s lidskou hlavou a Opačně. Věděl, že v některých pustinách existují ještě větší nestvůry.

Pietr a Lena poslouchávali tato vyprávění z určité slušnosti, ale nevěřili tomu, i když to Lienovi neřekli. Lidé měli o Zrzavých Mužích jen neurčité představy. Většina z nich je považovala za zdegenerované. Nechápali, že jejich schopnost odolat zimě je obrovskou předností. Viděli jenom zvířecí zjev a odporné mravy.

Jen v majetných vrstvách vládla ve vztahu k Zrzavým Mužům určitá laskavost a říkávalo se, že některé dámy, fascinované délkou jejich přirození s nimi občas měly zakázaný styk. Zrzavé samice přitahovaly muže přesycené bláznivými sexuálními pokusy.

Společnost a Neo-Katolíci tyto styky, které ve skutečnosti existovaly, tvrdě zakazovali a popírali.

Ani Lena Hansenová občas nemohla skrýt svůj projev nesouhlasu se vztahem Liena a Jdrou. Glaciolog její tajnou nechuť a nevoli vždy vycítil.

„Bylo to nějakých padesát vozů s klecemi," řekl Pietr Hansen, když jim výhybka uvolnila konečně cestu.

Zanedlouho začalo sněžit a potom padaly kroupy, jako vždy, když se zvedl vítr.

„Dnes v noci bude bouřka, doufejme, že už budeme doma."

Už je naštěstí nezastavili a dostali se k přípojce. Hansenova soukromá trať, dlouhá několik kilometrů, vedla přímo k lesnímu závodu. Lépe řečeno k povrchovým stavbám, neboť skutečný důl byl dole pod ledem.

Odpojili vozy zevnitř, neboť vyrovnávací komora pojala jen lokotrakci. Lena stála na nástupišti, silná a krásná ve své hnědé vlněné sukni. Perfektní holka, vysoká jako dřevorubec, s fantastickými prsy a nohami jako socha.

Pietr vyskočil na nástupiště, vzal ji do náručí, bez problémů ji zvedl a odnesl dovnitř. Lien vzdychl. Díval se ven přes komoru, ale neviděl ani Zrzavce, ani Jdrou. Při takové bouřce budou asi u vstupu do dolu, i když s pocitem, že je příliš teplo.

Vešel dovnitř a nalil si sklenici piva. Ve vedlejší místnosti Lena Hansenová bez zábran vzdychala.

2

Lovci ledových lidí

Následující týden měl možnost zúčastnit se posledního večera kabaretu Miki ve Wood Station. Málem ho nestihl, Hansenova lokotrakce měla poruchu. Opravovali celou noc motory a mohli odjet až druhý den ráno.

Yeuse se konečně objevila na scéně. Předváděla jiné číslo, perfektní, i když dvojsmyslné. Vystupovala jako muž a pomocí různých převleků se vydávala za herečky ze slavných starých filmů, které se ještě stále objevovaly v televizi a které byly velmi populární, a napodobovala je. Yeuse se proměnila v několik hvězd, od Marlene Dietrich až k Marilyn Monroe. Divákům se idoly minulosti, přitažlivé i po dvou stech padesáti letech, moc líbily.

Lien nevěděl, co si o tom má myslet. Znal tělo té ženy: nemělo nic společného s tělem chlapce. A přitom dokázala dokonale zamaskovat své tvary, svá prsa, své boky, a to bylo velice zneklidňující; jako kdyby měla dvojníka.

Zašel za ní do kabiny, ale nebyl sám. Čekalo tam už několik ctitelů - homosexuálně zaměřených mužů se vzácnými, drahými kyticemi. Ti muži se s ní chtěli seznámit a očekávali, že stráví společně příjemný večer. Yeuse ho okamžitě poznala, přestože měl vousy a dlouhé vlasy.

„Nechte mě," řekla, „vemte si své kytky i flašky, a jděte pryč, jsem unavená."

Tři z mužů nesouhlasně bručeli. Vtom si Yeuse svlékla šaty a stála tu celá nahá.

„Vidíte, jsem jenom obyčejná žena," řekla ironicky.

Přece jen odešli a Lienovi, kterého považovali za zaměstnance kabaretu, nevěnovali pozornost. Yeuse šla zamknout dveře a opřela se o ně. Lien se díval na její pevná prsa s tvrdými bradavkami a hnědé ohanbí.

„Vím, jak teď žiješ," řekla. „Nemusíš mi o tom ani povídat..."

Posadil se na lavici a rozhlédl se kolem sebe. Žila v těsném kupé, ale uměla ho zútulnit. Byl tu cítit její parfém, její sklon k živým a přitažlivým věcem. Každá maličkost symbolizovala přátelství nebo lásku.

„Kde jsi se tu vzal? Bydlíš v tomhle městě?"

„Ne, žiju daleko odsud, ale dovážíme sem dřevo."

„Ta holka je s tebou?"

„Tady ne. Nesnesla by tuhle teplotu, ani tu venkovní pod kopulí."

„Ale," zašeptala, „jak to teda děláte?"

„No, jak se dá."

„Jako při cizoložství, v rychlosti? O to ti šlo?"

Zavrtěl hlavou. Přinesla sklenice, nabídla mu jemný a občerstvující likér. Chutí připomínal citrón, ale to byl velice drahý plod, šlo jej vypěstovat jenom pod sklem.

„Viděl jsi moje vystoupení? Líbilo se ti to?"

„Nevím."

„Asi jsem opravdu chtěla změnit svou osobnost a stát se mužem, abych netrpěla."

Vzpomněl si, že Floa Sandonová, dcera guvernéra 17. provincie, se před časem do Yeuse zamilovala. Spaly spolu? Nevěděl to, a zdálo se mu, že tohle všechno se odehrávalo kdesi v dávné minulosti. Nikdy by nevěřil, že to je historie stará jen několik měsíců.

„Dezertoval jsi. Hledají tě. Přišli za mnou. Několikrát. Možná jsem hlídaná. Neměl jsi za mnou chodit.

„Major Londal si myslí, že bych mohl vyřešit problém křehkého pobřežního ledu na západní frontě, ale mýlí se."

Posadila se proti němu a ruce si dala mezi stehna. Měl mnohokrát tahle stehna, to pevné ploché břicho, a jí se to líbilo. Jdrou dávala přednost rychlému spojení, ale on posléze téměř o ničem nevěděl. Muži z její tlupy ji zřejmě uspokojovali víc.

„Jsi smutný," řekla Yeuse. „Zapomněl jsi na všechno ostatní? Jak ses vzbouřil proti Společnosti, jak jsi hledal Šikmou trať, jak sis myslel, že Zrzaví Muži jsou naším vlastním osudem, naší budoucností. Už tomu všemu nevěříš?"

„Jsem sám. Skoll se vrátil ke svým. Mern je starý a věnuje se spíš teorii než praxi. Co mám dělat? Hledají mě."

„A miluješ tu Jdrou?"

„Ano, miluji tu Jdrou. Přestože se jedná o pět minut každý druhý den, přestože mě to děsí, že se třesu zimou během milování, že ona se potí a málem omdlívá... Potkáváme se v úzkém území nikoho. Každý z nás žije v jiném čase a prostoru a občas otvíráme spojovací dveře."

Znova si nalila a postavila se naproti němu.

„Prý si některé dámy z vyšší společnosti nechaly ušít speciální kombinézy, aby se mohly setkávat se Zrzavými Muži a neumřely přitom zimou. Speciální otvor umožňuje pohlavní styk. Kdysi prý existovaly i noční košile s dírou. Ale je to možná drb."

„Děláš si ze mně legraci?"

„Vůbec ne."

V životě si nemyslel, že ji bude znova chtít. Když poznal Jdrou, necítil k Yeuze už vůbec nic a styděl se za to. Neměl jí co vyčítat. Ale nevzrušovala ho už. A teď na ni znova dostal chuť.

Proč před ním neschovávala své tělo? Nejprve ho napadlo, že je to provokace, ale bylo to právě naopak. Byl pro ni starým přítelem, před kterým se člověk nestydí.

„Promiň, budu se muset vrátit."

Svlékla se úplně do naha a obrátila se zády. Měl ji na dosah ruky, ale neodvážil se dotknout se jí. Zvedla nohu, pak druhou, a navlékala si přitom jakýsi pásek.

„Co ty na to?“

Trhnul sebou, měla na sobě obrovský pyj.

„To je kvůli finále. Je to moje číslo, chápeš? Nevadí mi, že je to oplzlé.“

„Půjdeš tam takhle?“ lekl se.

„Už to dělám čtyři týdny, každý večer, proč bych to měla měnit?“

„Je to hnusné, směšné...“

„Ale je to dobrá imitace... Speciální materiál. Nechceš se ho dotknout?“

Vstal a narazil hlavou na příliš nízký strop. Stál u ní a ta věc byla vedle něho. Udělal krok stranou, aby jí unikl.

„Některé ženy ho chtějí za každou cenu vidět zblízka, dotýkat se ho.“

„Vynáší ti to?“

„O to mi nejde, ale potkávám zajímavé lidi... Víš, koho jsem viděla v River Station?“

„Stačí mi jméno města... Flou Sadonovou. Asi jste se rády potkaly,“ řekl s úmyslem ublížit jí.

Yeuse se česala před malým toaletním stolkem na druhém konci lehátka.

„Samozřejmě. Pozvala mě do paláce svého otce a zůstaly jsme spolu několik hodin.“

„Chtěla, abys to také přinesla s sebou?“

„Znáš ji,“ řekla klidně.

Šel ke dveřím.

„Počkej,“ řekla důrazně.

„Musím už jít.“

„Ne, počkáš na mne. Finále netrvá víc než patnáct minut. Musím ti něco důležitého říct.“

„Řekni to hned.“

„Až se vrátím.“

„Už budu pryč.“

„I když se to týká Jdrou a jejích přátel?“

V tu chvíli se na chodbě vozu ozval vysoký hlas:

„Rychle, rychle, už je finále. Finále za dvě minuty!“ Uvaděčem programů byl trpaslík, kterého Lien už nejednou potkal. Yeuse odešla na jeviště a on si nalil. Bylo tu opravdu teplo.

Když se vrátila, už neměla tu hroznou věc, kterou asi stačila odhodit na chodbě, napila se a smutně se na něj podívala.

„Víš, co se děje? Myslím kolem Zrzavých Lidí?“

„Vrátili se, alespoň někteří, zase škrábou led na kopulích.“

„Nevrátili se. Dojeli si pro ně. Jsou z nich zajatci, drží je v táborech, vězní v jakýchsi klecích... Všechno tajně, ale už se o tom ví.“

Lien se k ní se zájmem naklonil:

„Jseš si tím jistá?“

„Úplně. Situace ve městech byla katastrofická. Led se nahromadil a nestačilo se topit, aby roztál. Zrzavci se museli vrátit. Tak se na ně uspořádaly velké hony, vypsaly se prémie.“

„Prémie?“

„Deset dolarů za hlavu. Lovci Ledových Lidí nemusejí na vojenskou službu a dostávají lístky na pohonné hmoty a jídlo. Minule přivezli několik stovek zajatců do Grand Star Station. Drží je za městem a speciální oddíly je hlídají. Musí pracovat osm hodin denně za osmnáctset kalorií, tak nějak.“

O těch kaloriích už jednou slyšel... Škoda, že mu to nedošlo už tenkrát. Proč by jim dávali najednou minimum, kdyby nedošlo k omezení jejich svobody?

„Lovci jsou všude, dokonce v pustinách, kde Zrzaví rybaří, chytají je i v dolech, kde někteří pracují. Unášejí je, nemilosrdně útočí. Společnost tomu nechává volný průběh. Lidé byli totiž moc nespokojení. Měli strach z ledu, co se navrstvil na kopulích. Některé kopule už mají trhliny, v malých provinčních městech už někde dokonce spadly úplně... Jestli žije s nějakým kmenem, může být v nebezpečí.“

Vzpomněl si na Lenu Hansenovou, která je teď sama v lesním závodě a s málo účinnými zbraněmi. Jdrou a ostatní mohli být snadno zajati a odvezeni na kopuli do vzdáleného města, aniž by věděl kam.

„Musím na to upozornit Hansena... svého šéfa. Dřevo se bude vykládat až zítra, ale já se tam mohu mezitím vrátit.“

Lien se na ni usmál:

„Děkuji ti, Yeuse, nevěděl jsem, co se děje.“

„Odcházíš?“

„Musím přece rychle zpátky...“

„Ale teď v noci to nejde...“

„Přesto se pokusím.“

„Jestli se ti nepodaří do rána opustit Wood Station, vrať se sem. Zaškrábej na okno. Poznáš ho, budu svítit.“

Náhle ho objala kolem krku a prudce políbila. Ten polibek a to nádherné tělo ho málem přinutily zůstat.

„Vrať se,“ zašeptala. „Za měsíc budu znova v Grand Star Station.“

Nenašel drezínu ani tramvaj a běžel až na druhý konec města, víc než dva kilometry. Po představení se všechny drezíny vrátily do depa. Vojenská patrola mu zkontrolovala doklady a pustila ho.

Hansen tvrdě spal a páchnul pivem a vodkou.

„Bože,“ vykřikl, když poznal svého přítele, „copak se ti stalo?“

„Poslouchej dobře, loví Zrzavé Lidi. Jen proto jsou znova k vidění na kopulích. Musím jet k tobě domů. Lena tam

nemůže zůstat sama, chápeš?“

„Neodváží se.“

„Říkal jsi, že se už jednou odvážili.“

„Máme zbraně, lehký kulomet, který nadělá dost velkou škodu. Lena není žádný srab. Umí se prát. Když ji něčím naštvu, dostanu facku. Například když příliš piju...“

„Ale tady se jedná o něco jiného. Jsou to lidé, co přepadávají a vraždí pro deset dolarů za kus. Jsou to zločinci, chápeš?“

„Bojíš se o Jdrou?“

„O ni i o tvou ženu...“

„Dobrá, pokusíme se něco najít, i když to bude drahé.“

Dlouho chodili po ospalém městě. Vojenská policie je znovu zkontrolovala a nakonec se octli v jakémsi hnusném pajzlu, kde chlastali vyděděnci Společnosti; ti, co bydleli na konci kopule, v místech s největší zimou a tmou. Opatrně se jich vyptávali, ale bezvýsledně. Nikdo nevěděl o žádné drezíně či lokotrakci k pronajmutí.

Nějaký vlak měl odjet ráno, po trati na M Station, vzdálené asi deset kilometrů od lesního závodu.

„V M Station neseženeš nic,“ řekl Hansen. „To je ztráta času. Zítra něco pronajmeš a pojedeš rychleji. Lena a Jdrou určitě nejsou v nebezpečí. Jenom se zbytečně a pro nic za nic bojíš.“

„Pil jsi, Hansene. Pil jsi a chceš bezstarostně spát.“

Dřevorubec pokrčil rameny a lehl si:

„Odpočiň si. Uvidíš, že zítra se to vyřeší. Nepřeháněj.“

Lien ho nechal být a šel znovu ven a znovu se sháněl po nějakém dopravním prostředku. Skončil v jakémsi nočním útulku pro ty, co nenašli volný pokoj v hotelu. Někteří vypadali zazobaně. Vyhlédl si dva z nich, diskutovali rozhořčeně u topení. Vztekali se, že musí strávit noc v takovém prostředí.

„Nebýt poruchy na klimatizaci mé lokotrakce, býval bych si lehnu] na lehátku... Ale mohl jsem chcípnout zimou.“

„Vy máte lokotrakci?“ ptal se horečně Lien.

„Ano, pane. Jsem obchodní zástupce, prodávám zařízení pro těžbu pod ledem... Berkos, k vašim službám.“

„Poslyšte, musím okamžitě opustit Wood Station a chci si najmout vaši lokotrakci. Řekněte si cenu. Místo abyste tu mrznul, pojedete se mnou a vyděláte si víc, než vašimi obchody za celý den!“

Berkos se obrátil na svého společníka:

„Slyšíte? Zdálo se mi, že jsem se ocitl ve městě bláznů, ale teď už o tom vůbec nepochybuji.“

„Podívejte se,“ řekl Lien, „mám peníze... Mohu zaplatit, odjeďme hned a...“

„Klimatizace bude opravená zítra ráno,“ řekl Berkos, na kterého svazek bankovek velice zapůsobil... „Souhlasíte-li...“

„Chci odjet hned,“ řekl Lien Rag.

„Ale příteli, proč ten spěch?“ řekl druhý muž, který dosud mlčel. „Proč chcete opustit Wood Station uprostřed noci?“

„Musím se ihned dostat do lesního závodu, kde pracuji. Zůstal jsem tu déle než jsem měl a myslím, že moje žena bude rodit.“

„Lituji, ale radši počkám na ráno. Proč si o tom nejdete promluvit se železniční Bezpečností? Možná že vám pomohou?“

„Nehledal jste pokoj?“ obrátil se k němu Lien. „Jestli mi Bezpečnost opravdu pomůže, můj pokoj bude volný.“

Berkose to velice zaujalo.

„Jedná se jenom o jedno lůžko?“ zeptal se znepokojeně druhý člověk.

„Bohužel, jen pro jednoho.“

„A v kterém je to hotelu?“

„Hotel Globe,“ napadlo Liena.

„V tom případě půjdu s vámi. Pokoj vám ale zaplatím až na místě.“

Zatímco druhý neznámý vzdychal a choulil se dál u topení, opustili útulek a Berkos šel pro zavazadla do lokotrakce. Když vstoupil do komory, Lien vešel za ním, a pokusil se ho omráčit, ale byl tak nervózní, že se mu to nepodařilo. Berkos začal křičet jak na lesy.

„Tušil jsem, že je to past... Pomóc! Zavolejte Bezpečnost!“

Lien ho chtěl umlčet, ale muž ho vytlačil z komory a zamknul na dva západy. Lien spadl na nástupiště. Než vstal, Berkos zapnul vnější reproduktor a začal volat o pomoc. Lien musel co nejrychleji zmizet. Zahlédl ještě blikající světla lokotrakce Bezpečnosti, ale to už skákal po tratích, přeběhl jich asi třicet, než se octnul na jiném nástupišti. Ale musel pokračovat dál, znova se schovával pod lokotrakcemi, utíkal, až se konečně dostal až do centrální čtvrti, kde stál kabaret Miki. U Yeuse se opravdu svítilo. Zaťukal na okno a Yeuse vzápětí otevřela dveře vozu. Vstoupil právě včas. V dálce už blikala světla patroly.

„Utíkal jsi, jsi celý spocený! Nenašel jsi nic?“

„Přepadnul jsem chlápka, chtěl jsem mu ukrást loko-trakci. Ale nepovedlo se to a hledají mě.“

„Pojď, lehni si.“

Připravila mu silný čaj s vodkou a přinesla mu ho. Uvědomil si, že před cizími muži mluvil o lesním závodě. Ten Berkos by ho mohl najít a žalovat.

„A tvůj přítel?“

„Spí, má v sobě spoustu piva a vodky. Asi oslavoval dobrý obchod. Nebyl schopný o ničem přemýšlet.“

„Odjedete zítra... Neměla jsem tě tak vyděsit... Lovy na Zrzavé se odehrávají daleko... V civilizovaných oblastech se to ještě nestalo.“

Zavřel oči a cítil, jak ho svléká. Sundala mu kožich a čepici. Byl unavený a nemohl dát dohromady kloudnou myšlenku. Když se posadila vedle něho, položil si hlavu na její rameno a rukou jí sjel po noční košili.

„Vadí ti to?“

„Mám taky chuť,“ řekla, dovysvlékla ho a lehla si k němu. Miloval se s ní a myslel přitom na Jdrou. Možná by se smála, kdyby viděla, jak se dlouze a rafinovaně mazlí, ale on přece jen potřeboval tenhle jemný a dokonalejší sex. Usnul, a když se zase probudil, Yeuse ještě nespala a vytrvale ho hladila. Uprostřed noci spolu pili čaj a něco snědli. Topení teď hřálo méně, museli se schovat pod peřinami.

Vedle Jdrou nikdy nespal. Často se mu zdálo, že cítí teplo jejího kožichu, že se s ní miluje, zatímco ona spí.

„Zítra odjíždíme,“ řekla Yeuse. „Myslíš, že se ještě uvidíme? Nezapomeň, že brzy budeme v Grand Star Station.“

„Nezapomenu,“ řekl.

„Kdybys mě potřeboval najít, zavolej do Grand Star Station, do sídla Divadelního syndikátu. Řeknou ti, kde budu.“

Počkali bez spánku na bledé ráno.

3

Lovci ledových lidí

Časně ráno odjel Lien rychlíkem do sítě Meridienu. Vlak zastavil jen v několika důležitých městech. Nemohl se pokusit najmout si drezínu nebo lokotrakci, neboť Berkos asi udal jeho popis Bezpečnosti. Nepokusil se ani spojit se s Hansenem, dřevorubec jistě důvod jeho zmizení uhodne.

V osm hodin vystoupil v Jonction Station a pronajal si jednoduchou drezínu za značně vysokou cenu. Musel složit vysokou kauci a slíbit, že vozidlo do tří dnů vrátí.

Uplynuly nekonečné hodiny, než mohl opustit síť Meridienu, kde jezdily desítky nákladních konvojů a početné vojenské jednotky. Ty zabraly často čtyři až pět dvojitých tratí. Ale zahlédl i obrovské pancéřové lodě, které zabíraly dvacet až třicet dvojitých tratí. Nepřekvapovaly ho, věděl, že existují i superpevnosti, které používají celou síť, víc než sto tratí, a spotřebovávají obrovskou energii.

Konečně byl ve vedlejší síti, už tu byla výhybka a soukromá trať k lesnímu závodu. Byl ve střehu, ale neměl u sebe

žádnou zbraň a v případě nebezpečí by stejně nemohl zasáhnout. Neustále si opakoval, že přeháněl své obavy a že všechno to zlé se odehrává zatím jen v neobydlených zónách. Zdálo se, že je všude klid. Kmen Jdrou byl asi zrovna pod ledem a kácel stromy a Lena zřejmě něco dělala doma.

Když pomalu projížděl drezínou vyrovnávací komorou, všechno fungovalo normálně.

Vstoupil do velké společné místnosti a strnul. Byl tam neuvěřitelný nepořádek. Všechno rozbité, zničené, nábytek, nádobí, všechny věci rozházené po zemi.

„Leno?“

Překročil střepy a šel k pootevřeným dveřím ložnice. Zaváhal:

„Leno, jste tam?“

Strčil do dveří a setkal se s pohledem modrých očí mladé ženy. Okamžitě se mu ulevilo. Byla živá.

Byla živá, ale svázaná na posteli, ruce a nohy od sebe a celá nahá. Krev mezi stehny, podrápaná na břiše a na prsou. Měla obrovská ústa, nateklá po zuřivém kousání.

„Odvažte mě,“ zašeptala. „Odvažte mě, než se vrátí Pietr.“

„Jsem tu sám, zůstal ve Wood Station, kvůli vykládce.“

Lena se s námahou pousmála a zavřela oči. Odvázal ji, ale zůstala nehybná, neschopná pohybu.

„Bylo jich asi patnáct... Včera odpoledne. Odešli v noci. Asi znali naše zvyklosti, věděli, že jste pryč.“

„Jdrou?“

„Celý kmen násilím odvlekli do nějakých vozů s klecemi. To udělali nejdřív ze všeho. Překvapili mě. Tři muži sem vtrhli zadní komorou, přivázali mě ke kuchyňskému sloupu. Všechno jsem viděla. Pak mě přivázali k téhle posteli. Celou noc se cpali, pili a znásilňovali mě. Patnáct chlapů a každý aspoň dvakrát.“

S námahou se posadila.

„Nestačilo jim mě znásilňovat. Poškrábali mě, pokousali. Jsou to divoši, zvířata. Šílenci. Během těch deseti hodin jsem zažila tolik násilí, až jsem myslela, že se z toho zblázním.“

Podařilo se jí postavit se na nohy. Byla o hlavu vyšší než Lien, ale teď vypadala menší. Odvedl ji do koupelny a naplnil kulatý dřevěný škopek teplou vodou.

„Nesmíte to říct Hansenovi.“

Lien sklopil hlavu.

„Nechci, aby věděl, co se mnou udělali.“

„A co všechny ty stopy?“

„Řeknu, že jsem se bránila, že se mi podařilo schovat se v šachtě, v lese pod ledem. To není tak neuvěřitelné.“

„Kdo to byl?“

Pohled na tu zuboženou, poníženou a úplně zničenou ženu byl tak deprimující, že se neodvážil mluvit s ní o Jdrou.

„Nevím... nějaká banda asi z velkého města, z chudých čtvrtí... Mluvili hrozným slangem... Lidi ze zemědělských a lesních závodů, jako jsme my, jsou jim pro smích. Myslím, že si odvezli všechny naše zásoby.“

„Jak přijeli? Viděla jste jejich vůz?“

„Vůz s klecemi je starý parní stroj... Lokomotiva vypadala jako z muzea... Jen obytná část byla upravená. Stroj musel být starý tři sta let, možná i víc.“

„Jste si tím jistá? Možná se vám to zdálo.“

„Ne, byl to parní stroj, hrozně supěl... Jako v těch starých kovbojkách, v televizi nebo v kině... Bylo to ono... Celá tlupa zřejmě obývala jeden vůz... Muži měli na sobě černé izotermické kombinézy, jen tuhle noc si tady všechno svlékli.“

Jsou to už jen hrozné vzpomínky,“ uklidňoval ji.

Ukázala na dřevěný škopek. S námahou ji zvedl a zvolna spustil do vařící vody. Vykřikla bolestí, zaťala zuby a ponořila se do vody.

„Ošetřím vás,“ řekl. „Ale mohu ošetřit jen rány na povrchu. Musíte si píchnout injekci antibiotik...“

„Já vím,“ zašeptala se zaťatými zuby... „Většina z nich měla shnilé přirození...“

Zachvěla se:

„Jeden byl strašně světlý blonďák, neměl žádné vousy, akorát pár chlupů na břiše... Rostly mu do kruhu okolo pupíku... Vypadalo to jako terč. Ano, to je ono, terč.“

„Bylo jich opravdu patnáct?“

„Ano, patnáct, včetně dvou mechaniků, mužů špinavých od uhlí a těžkého oleje... Pořád mluvili o mytí, ale nic pro to nedělali.“

Všiml si, že na posteli zůstaly černé stopy. Šel sundat prostěradlo. Všechno strčil do pračky a vrátil se do koupelny.

Lena si lehla v koupelně na předložku a Lien dezinfikoval její sice ne hluboké, ale zato početné rány. Byla poraněná po celém těle.

„Můžete mi dát něco k pití?“

Lokla si, ale hned to vyplivla.

„Jeden z těch šílenců mě tak strašně kousal, měla jsem pocit, že mi při tom žere rty, bylo to příšerné.“

„Najdeme je,“ řekl.

„Nechci, aby se to Hansen dozvěděl. Řeknu, že jsem se s nimi prala, ale že nedosáhli svého. Neunesl by to. Vy neznáte Pietra... Byli jsme oba stejní. Oba čistí, když jsme se seznámili a nikdy... aspoň já, nikdy jsem neměla jiného mužského... Neunesl by to. Chci, abychom spolu žili jako dřív... K čemu by bylo stíhat ty obludy? Nenávist je k ničemu. Musím zapomenout a pokusit se znovu žít.“

„Bez Zrzavých Mužů nemůžete těžit dřevo,“ podotkl suše. „Žádný muž, ani Hansen ani nikdo jiný, nemůže při

takových nízkých teplotách vydržet víc než dvě hodiny pod ledem.“

„Najdeme jiné Zrzavce, budeme opatrnější. Co vlastně s těmi Zrzavci dělají? Kam je odvezli?“

Lien jí řekl, co se ve městě dozvěděl.

„Nedávno jsme viděli konvoj s padesáti vozy s prázdnými klecemi. Nevěděli jsme tenkrát, k čemu slouží.“

„Přísaháte, že Pietrovi nic neřeknete?“

„Budu mlčet, ale než se vrátí, musíte mi zkusit popsat co nejvíc detailů. Vy sice nechcete, abychom je našli, ale já chci vědět, kam odvezli Jdrou.“

Konečně mohla vstát. Oblékla si dlouhé šaty, které jí zakrývaly tělo, ale ústa zůstala nateklá a popraskaná. Hansen jen stěží uvěří verzi své ženy. Jistě brzy uhodne, že ti muži pokousali a poškrábali jeho ženu po celém těle, protože byla nahá a bezbranná.

„Nechte tu Zrzavou Ženu, Liene... Kašle na vás... Není to lidská bytost.“

Glaciolog se na ni podíval, jako kdyby ji viděl poprvé, s jinou tváří, jako kdyby dlouho skrývala svou skutečnou tvář.

„Ta holka se miluje se všemi muži svého kmene... Možná s otcem, s bratrem... starými, mladými. Všechny jejich ženy to dělají... Často jsem to viděla. Neschovávají se v lese pod ledem... Pietr nechtěl, abych vám to říkala... Honíte se za snem, za přeludem. Ta holka s vámi nebude nikdy moci být víc než několik minut... A vždycky bude preferovat muže svého kmene.“

Šel do kuchyně a začal tam dělat pořádek. Ale nebylo skoro co zachraňovat, až na pár věcí z kovu. Venku nezbylo prakticky nic z potravinových zásob. Našel jen trochu sobích jater a vepřového a přinesl to Leně.

„Zapomeňte na to, co jsem vám řekla, Liene... Já jí to, co se tu stalo, mám vlastně za zlé. Bandité sem přišli a udělali mě to kvůli ní a jejímu kmenu.“

„Odcházím,“ řekl.

„Počkejte na Pietra.“

„Ne. Těžko bych mu mohl o vás lhát.“

Lena se naštvala a přiblížila se o pár kroků:

„Tak jděte... Ale hned!“

„Nejdřív chci vědět, kterým směrem odešli ti lidé.“

„Nevím, byla jsem svázaná na posteli. Neviděla jsem vůbec nic.“

Lien šel do ložnice a natáhl se na postel. V tichu domu bylo snadné rozpoznat pohyb konvojů na blízké trati. Na soukromé trati bylo všechno slyšet. Vrátil se do kuchyně:

„Čekala jste přece při jejich odchodu s obavami a strachem, že by se mohli vrátit. Jeli na jih? Můžete to odhadnout na devadesát procent. Jste na zdejší zvuky zvyklá.“

„Byla jsem v šoku, zmožená, zastrašená.“

„Ne, Leno, vy ne.“

Trhla sebou a dívala se na něho s obavami.

„Vy jste si vybrala to nejmenší zlo. Když jste pochopila, že nemáte šanci, smířila jste se se znásilněním, abyste si zachránila život. Je to logické, nic jiného vám nezbývalo. Hrála jste vystrašenou, abyste obměkčila prvního muže, který znovu vstoupí do místnosti, naštěstí jsem to byl já. Ale zůstala jste při plném vědomí. Jste silná, výjimečná žena. Musíte být silná, když jste tohle všechno přežila. Jistě jste poslouchala a vnímala všechno, když odcházeli. Ještě jednou se ptám: jeli na jih?“ „Ne, na sever. Máte pravdu. Když jsem viděla, že se neubráním, snažila jsem se o spolupráci. Ale oni to neberou. Potřebují oběti, které řvou hrůzou, oběti k smrti vyděšené. Ne ženskou, která dá sama nohy od sebe. Za trest mě rozdrásali svými černými nehty. Nejhorší byl nějaký Wukro, s šíleně dlouhými a špinavými drápy.“ „Wukro! Proč jste to jméno chtěla zamlčet?“ „Nechci, aby se ti muži našli. Ublíží Pietrovi, když mu budou vyprávět, jak a kolikrát měli požitek z jeho ženy. Nechci, aby byl Pietr znechucen mým tělem proto, že to tělo bylo zneužito patnácti muži. To je právě to, co nechci.“

„Znáte další jména, můžete mi popsat i ty ostatní a já nepůjdu, dokud mi všechno neřeknete. A jestli budete lhát, vrátím se sem.“

Lena Hansenová se na něho zuřivě dívala, ale Lien tu nesmírnou nenávist snesl.

„Nerozumíte mi, Leno. Potřebuju těch pár minut denně s Jdrou. Myslete si o mně co chcete, ale já vám nabízím obchod. A pak odejdu navždy.“

4

Lovci ledových lidí

Siding Station, bývalé seřaďovací nádraží, leželo na západě 17.. Provincie, v oblasti, kde neustále docházelo ke změnám v ledové vrstvě. Dalo se tam dojet po několika vedlejších tratích, které už ani nebyly uvedeny v novějších vydáních Železničních Instrukcí Transevropské Společnosti.

Po dvacet let bylo tohle místo obsazeno politickými disidenty a pak lidmi na okraji Společnosti, kteří to nakonec vzdali, protože v Siding Station nebylo možno přežít, i když se člověk spokojil s málem. Pak přišli Zrzaví Lidé a zničili vyrovnávací komory, aby teplota byla co nejnižší. Bývalý skleník, nádhera neogotické architektury, neměl tvar kopule, ale z dálky vypadal jako kostra lodě, která se převrátila kýlem nahoru.

Železniční divize 17. Provincie dostala za úkol to místo renovovat, vyslat tam skupiny se zvedací technikou a restaurovat tratě, ale dostali zároveň rozkaz nepokoušet se opravovat vstupní vyrovnávací komory ani počítat s jakýmkoli topením pod skleníkem.

Sadonova vláda řídila veškeré práce a kontrolovala je důkladně. Vzácností nebyly ani nečekané návštěvy vládních úředníků, kteří přijížděli luxusní lokotrakcí. Když sem přijel první konvoj Zrzavých Lidí, zajatých na severu, zodpovědný vysoký úředník zuřil. Zrzaví, lidé zimy, byli naskládáni v izotermických vozech! Víc než šedesát hlav v každém vagónu. Výsledek byl katastrofální. Jeden z deseti to přežil, ostatní umřeli na následky dehydratace. Čtyřista mrtvých bylo naházeno do starých vozů, které skončily v ledové trhlině. Všechno bylo pomocí laserové techniky zasypáno ledem. Sadonova vláda pak nařídila vyrobit vozy s klecemi a brzy na to používala Společnost tento model ve všech provinciích. Od té doby začalo také středisko v Siding Station efektivně fungovat.

Každý den sem přijíždělo nejméně šest konvojů různých podnikatelů, kteří organizovali obrovské razie na celém území Transevropské Společnosti. Společnost pověřila tříděním a přeskupováním všech zajatých Zrzavých lidí Sedmnáctou provincii.

Guvernér Sadon udílel přísné rozkazy a dokonce hrozil vysokými tresty za špatné zacházení nebo týrání Zrzavých. Úmrtnost neměla přesahovat pět procent v prvním měsíci internace, v následujících měsících se měla o jedno procento snížit. Všechny, kdo se na řízení obchodu se Zrzavými Lidmi podíleli, osobně nabádal:

„Je nutné vyhnout se rozdělování skupin a kmenů. Musí zůstat homogenní, aby mohli s plnou výkonností společně pracovat na kopulích a sklenících."

„V tom případě," podotkl jeden z šéfů Bezpečnosti, „potřebujeme vědce, etnologa."

„Pošlu vám jednoho. Až sem přijedou, absolvují vstupní lékařskou prohlídku a dostanou hodně jíst. Chci, aby dostávali porce alespoň po dvou tisících kalorií. Společnost rozhodla o 1800 kaloriích za práci, ale tady se musí zotavit. Cesta a strádání je oslabily. Nechci, aby děti byly odděleny od svých rodičů. Ženy nesmí být zneužívány... Je načase uvědomit si, že soulož se samcem nebo samicí této rasy je vlastně zločinem."

Na řadě tváří se objevily ironické pohledy a úsměvy. Sadon věděl proč. Bylo veřejným tajemstvím, že jeho dcera

bývala posedlá těmi zvířaty s lidskou hlavou a dobrým vybavením od přírody.

„Prémie deset dolarů bude vyplácena až zde. Lovci Zrzavých budou muset předložit mnou podepsanou akreditaci. Zvědavci sem nebudou mít přístup. Vedlejší tratě vedoucí k Siding Station budou neprůjezdné pro ty, kteří tu nemají co dělat. Příslušné výhybky budou mít nové schéma a pro vstup bude potřeba mít speciální děrovanou kartu. Vojenská Bezpečnost bude mít zvýšený dozor. Za finanční otázky bude ručit mnou pověřený pokladník."

„Myslíte si, že deset dolarů postačí k nalákání lovců?" ptal se kdosi.

„Ne, ale budou mít ještě další výhody, lístky na pohonné hmoty a na jídlo, případně osvobození od vojenské služby. Domníváme se, že to přitáhne spoustu zběhů a jiných neposlušných osob."

Ze strany Bezpečnosti šlo o výborný tah. Mohla mít zase pod kontrolou disidenty, které zláká možnost lovit Zrzavé Lidi.

„Budou to samí dobrodruzi. Siding Station se stane nekontrolovatelným městem, za pár dnů tam rozkvete šmelina, prostituce a všechny ostatní neřesti. Stáhnou se sem banditi ze všech stran. To není zas tak špatné. Aby se tu mohli usadit, musí přijít do mých kanceláří a zaplatit vysokou kauci. Ty peníze půjdou na zvláštní konto, které nám umožní zaplatit dobře těm, kdo budou perfektně pracovat a ukážou svou dobrou vůli."

Zavládla všeobecná spokojenost. Sadon předpokládal, že jeho argumenty přinesou ovoce. Tihle lidé milovali peníze a tady si určitě vydělají.

„Kolik Zrzavých Lidí bude asi Transevropská společnost potřebovat?" zeptal se jeden z šéfů železniční sekce.

„Alespoň sto tisíc."

Tak vysoké číslo vyvolalo zděšení. Sadon počkal, až se všichni utiší, a vysvětloval:

„Kvůli válce je většina produkce energie odváděna na východní i západní frontu. V důsledku toho je teplota pod kopulemi a skleníky minimální, v nejhorších případech jen dva stupně. Vrstva ledu na kopulích rychle roste. Místo jednoho člověka na deset až dvacet čtverečních metrů, jak se počítalo původně, budou zapotřebí tři."

„Ale kde seženeme těch sto tisíc hlav?"

„Existují vůbec v celé Koncesi?"

Sadon zachoval chladnou hlavu. Přesné číslo usazených Zrzavých Lidí - byl to stejně eufemismus, protože většina z nich kočovala - bylo dosud na veřejnosti Transevropskou Společností utajované, aby se lidé nebáli. Kdyby věděli, že počet příslušníků Ledového Národa dosahuje několika miliónů, jejich zděšení by mohlo vyvolat prudké reakce. V některých místech na jihu už docházelo k pogromům. Společnost také těžko mohla zabránit tomu, aby se nerozšiřovala informace ze západní fronty. Vědělo se, že Zrzaví Muži s vysokým IQ, ozbrojení a odhodlaní k boji, kontrolují zónu mezi Transevropskou a Panamerickou. Proto ta změna postoje vůči Zrzavým, od počátečního opovržení k zběsilé nenávisti.

„Snadno je najdeme," odpověděl opatrně Sadon. „Ale děje se ještě něco zajímavého. Naši nepřátelé, zvláště ze Sibiřské, mají ještě větší energetické potíže než my. Šli na to s nevídanou brutalitou, aby donutili Zrzavé Lidi k práci. Využívají je nejenom na škrabání ledu na kopulích, ale také v uhelných dolech. A chovají se k nim nelidsky, dávají jim jenom tisíc kalorií denně."

Ve skutečnosti neměl k dispozici žádné přesné informace, vymyslel si je ve svůj prospěch.

„A proto se k nám uchylují celé kmeny Zrzavých Lidí. A my je nemusíme nutit, aby se nechali najmout do práce. Dáme jim najíst a to jim bude stačit. Snadno jich najdeme takové množství."

„Osmnáctset kalorií, to jsou pro takové tranzitní centrum obrovské zásoby. Kde je vezmeme?" optal se kdosi.

Vedoucí stanice, který měl řídit chod tábora, pošeptal Sadonovi do ucha, že je to jeden ze tří veterinářů, kteří nedávno přijeli do Siding Station.

„Pokud musí tady v tranzitu zůstat sto tisíc Zrzavců, pokud jim musíme dávat alespoň osmnáctset kalorií, podle vás dva tisíce, než se zotaví, což bude v průměru týden, budeme potřebovat víc než miliardu kalorií. Takové zásoby by byly nejpraktičtější v masné formě. Ale to bude znamenat asi dva tisíce tun. A budeme v tom muset pokračovat stále."

„Vypíšeme konkursy a rekvizice. Můžeme využívat i fosilního masa, které leží pod ledem."

Toto maso pocházelo buď ze zásob bývalých jatek a mrazících skladišť, nebo z živých stád, které zahynuly pod ledem. Někde na místech někdejších pastvin se našly tisíce zmrzlých zvířat. Veřejnost právem tomuto masu nedůvěřovala. Často bylo staré i dvě stě padesát let.

„Takhle je chcete krmit?" rozhořčil se veterinář. „Nevydrží ani měsíc."

„Jedná se jen o dobu tranzitu," odpověděl Sadon a potichu se zeptal vedoucího stanice na jméno toho veterináře.

„Juan Serda... Je to skutečný odborník, ale silná osobnost... Určitě víte, že... počet veterinářů je omezen. Ani ne padesát v celé Koncesi."

„Jsou také zvířata třetí kategorie," řekl Sadon a díval se přitom veterináři do očí „...Ryby, obilniny. Uděláme maximum."

„Dosud se nám nepodařilo zvýšit jejich porce nad tisícdvěstě kalorií, pane guvernére," odpověděl Serda s despektem v hlase.

„Jsme na začátku. Do týdne bude všechno v pořádku. Každý den budete svědkem určitého pokroku, ale budete se muset také zapojit, pane Serdo."

Pár jeho patolízalů se usmívalo a veterinář stisknul rty.

„Další otázky," ptal se Sadon.

Nadhodil se problém sanitárních zařízení. Zrzavci neznají žádnou hygienu, nestydí se. Stejně jako zvířata, vykonávají svoje potřeby kdekoli a údržba parků bude problematická.

„Neobejdeme se bez překladatelů, kteří by jim vysvětlovali, že musí používat záchodů. Taky musíme najít způsob, jak čistit vozy s klecemi."

„A nás, veterinářů, bude málo," řekl ještě Juan Serda. „Jsou to přece jen lidé, potřebujeme také lékaře, léky pro lidi, a

ne pro soby nebo přežvýkavce.“

Tentokrát se lidé srdečně smáli. Zdálo se jim, že veterinář přehání, a Sadon zvedl ruce, aby je ztišil, a usmál se také:

„Etnologa, překladatele, lékaře, možná i dietetika?“

„Proč ne, pane guvernére.“

Najednou si guvernér uvědomil zvláštní věc. Až do této doby se lidé nemuseli o Zrzavé tolik zajímat. Až díky válce a energetickým problémům k nim člověk obrátil pozornost. Byl k tomu vlastně donucen. Aby pro něj mohli pracovat, vyvstala potřeba studovat jejich chování, jejich odolnost proti únavě, jejich způsoby stravování, jejich nemoci.

Dosud nikdy se s takovou všeobecnou studií nepočítalo. Byla by nad rámcem etnologie, flirtovala by s metafyzikou, a v tom Sadon tušil obrovské nebezpečí. Musí své obavy sdělit co nejdříve Správní Radě Společnosti a upozornit ji na možné důsledky tohoto velkého projektu.

Pak se mluvilo o technických otázkách. Ve městě se nebude moci topit a lidem je třeba zajistit dobře izolované a vytápěné byty, kombinézy, kalorické jídlo a různé jiné výhody, aby se všem, kdo budou pracovat v Siding Station, kompenzovalo odloučení od rodin. Ženy a děti sem nemohou přijet. Blízký kontakt s tisíci divokých mužů a žen by pro ně mohl být příliš šokující.

Vůz, kde se konala konference, se pomalu vyprázdňoval. Sadon ještě hovořil s vedoucím stanice, jistým Mul Finnem. Zapálil si červenou „špičku“ a všiml si, že veterinář Serda tu otálí a chce s ním zřejmě mluvit. Ten muž ho dráždil, ale uznával jeho kompetenci. Pokynul mu, aby přišel blíž, a suše se zeptal, co má ještě na srdci.

„Jsou-li Zrzavci dobře krmeni a nemusí-li po několik dní nic dělat, budou se nudit. A budou mít čas se bavit. Studoval jsem je na svobodě. Když potřebují hodiny nebo celý den na to, aby si našli pět set až tisíc kalorií, jsou unavení a málo se páří. Snad jednou týdně.“

„Ale na kopulích to dělají furt,“ chechtal se Mul Finn. „Je to hnusné a naše děti...“

„Na kopulích taky dostávají jídlo... Dobré nebo špatné, v každém případě kalorické...“

„Tak čeho se obáváte,“ řekl guvernér, který s tím chtěl už skoncovat.

„Všechny samice budou obtěžkané, až opustí Siding Station. To mi můžete věřit. Ze sta tisíc pracovitých dospělých jich budete za pár měsíců mít dvě třetiny. Samice nebudou moci tolik pracovat.“

Sadon se lekl. Taková varianta ho vůbec nenapadla. Kdyby musel počítat s 200 000 Zrzavci, nikdy by nedostal potřebné jídlo, úvěry a dopravu.

„Co tedy navrhujete?“

„Uklidňující prášky, aby se nemnožili,“ smál se vedoucí stanice.

„Ani nápad,“ nesouhlasil veterinář. „Kdyby se samci nemohli pářit, nedůvěřovali by jídlu a nejedli by. Zvířata mají šestý smysl k odhalení naší vychytralosti... Samičky by neměly otěhotnět. Lze jim dát injekci s měsíčním účinkem, až přijedou. Ale je to těžké. Budou nedůvěřiví. Zvlášť když se postaráme jen o samičky. Můžem je zmást tím, že dáme injekci všem. Ale to bude zase totéž. Potřebujeme tlumočníky, abychom jim vysvětlili, že to není nebezpečné.“

„Děkuji, pane Serdo,“ řekl uštvaný guvernér.

V doprovodu vedoucího stanice si šel prohlédnout parky, které už hostily několik tisíc Zrzavých Lidí. Zatím byl nedostatek jídla, ale protože pod kopulemi bylo minus deset stupňů, Zrzaví Lidé neměli takový hlad.

„Zato hodně pijí a potí se. Je tu pro ně velké vedro,“ řekl jeden z hlídačů.

Celé třídící nádraží bylo uspořádáno jako tranzitní tábor. Spojené a zamřížované plošiny mohly pojmout stovku lidí. Každý Zrzavec měl svůj prostor, vodu ve formě kusů ledu z venku, a skupina lidí pracovala ve dne v noci na zásobování parků. Sadon byl fascinován dvojicí, která souložila uprostřed parku. Samička stála na čtyřech a samec ji obšťastňoval mohutnými pohyby zezadu.

„Finne, on má pravdu...“

„Jsou to chlípní démoni,“ řekl vedoucí stanice. „Když jsem žil v River Station, moje žena měla kvůli tomu zlé sny.“

Sadon zadržel posměvačný úsměv. Měla-li žena vedoucího takové sny, měla asi proč...

„A Neo-Katolíci,“ řekl najednou Mul Finn. „Prý sem chtějí posílat misionáře.“

„Nedá se nic dělat,“ prohlásil guvernér. „Nedostanou povolení ke vstupu do města.“

„Někteří se zúčastnili... energické nakládky těchhle divochů a chtěli protestovat. Hádali se s lovci... Nemyslím si, že by se Církev nechala jednoduše obalamutit, ale jestli tady zasáhne, bude to velice těžké, velice těžké.“

„Myslím si to také,“ řekl Sadon, „a budu o tom přemýšlet. Ale tranzitní tábor je jen provizoriem, Zrzavci budou brzy přiděleni k nějakému městu, vesnici.“

„Ale jak je donutíte zůstat na místě? Jedině snad hlídači, bariérami.“

„I to je třeba ještě promyslet. Možná, že si později necháme ženy a děti jako rukojmí, zatímco muži budou pracovat, ale zatím potřebujeme všechny ruce. Později, až vyhrajeme válku, budeme mít dostatek energie a možnost jednat s nimi jinak.“

Rozloučil se s Mul Finnem a slíbil, že se vrátí za dva tři dny.

5

Lovci ledových lidí

V době, kdy Lien Rag dezertoval, aby mohl být blízko Jdrou, vlastnil starý vojenský parní remorkér. Svěřil mu ho major Londal, pro kterého prováděl výzkumy v polárních krajích. Krádež materiálu byla trestána stejně jako dezerce, ale Lien tu velkou parní lokotrakci potřeboval, aby mohl volně cestovat.

Než opustil lesní závod, vzal si co nejvíce dřeva. Strávil tam své šťastné dny, kdy mohl ukojit svou vášeň pro tu zrzavou ženu, i když jejich setkání nemohlo plně uspokojit jeho touhu.

Zanechal tam zraněnou Lenu. Hansen nebyl muž, který by se jen tak smířil se znásilněním své ženy tlupou banditů. Mohl by ji klidně i zapudit poté, co by našel a potrestal bandity.

Lena neodpověděla, když chtěl, aby mu slíbila, že se vrátí do Jonction Station. Jel po vedlejší trati směrem k severu, aby se dostal do sítě Meridienu, a netušil, jak najít stopu únosců Jdrou. Jeho kovová obluda dělala dojem na vedoucí malých stanic a od nich dostal pár mlhavých informací. Viděli několik drezín jedoucích na sever, které měly jeden nebo dva vozy s klecemi, ale to bylo všechno. Vypadalo to na jednu tlupu řádící v téhle oblasti. Nechápal, proč nezakročí Bezpečnost. Zrzavci byli přece potřebnou pracovní silou v dolech i jinde. Nepotřebovali je jenom na kopule a skleníky velkých měst. Pokud se ovšem Společnost nebála povstání velkých měst víc než nespokojenosti několika soukromníků.

Brzo mu došly zásoby dřeva a nemohl sehnat palivo pro svůj remorkér, který měl díky svým velkým kotlům příliš velkou spotřebu. Musel opustit Meridien a pokusit se koupit uhlí na některé ze soukromých tratí.

Jednoho večera se mu v jakémsi odloučeném závodě naskytla hrůzná podívaná. Půl tuctu zavražděných lidí, doslova rozsekaných sečnými zbraněmi, pravděpodobně starými šavlemi a sekerami. Celá rodina, čtyři muži ve věku od osmnácti do padesáti let a dvě dívky, které prožily to samé co Lena, jenže zahynuly.

Ta rodina provozovala malý naftový závod, vlastně to byly bývalé nádrže pod vrstvou ledu. Produkovala těžký olej, který se výborně hodil do jeho remorkéru. Naplňoval nádrže a kutálel plechové nádoby, které nakládal pomocí kladkostroje. Pracoval na tom skoro celý den a mrtvé pohřbil pod ledem. Podle účetních knih, které se jakž takž uchovaly, zaměstnávala rodina asi dvacet Zrzavých Mužů. Pracovali na těžbě oleje a na generální údržbě chovných a obilných skleníků, které byly teď zcela zničené.

Po hodinové jízdě po prázdné vedlejší trati se dostal do malé stanice, kde na nástupišti čekala tlupa ozbrojených mužů. Měli staré pušky, kovové tyče a sekery. Přinutili ho vystoupit a musel udat důvod svého průjezdu. Prohlídli si remorkér a teprve pak se k němu chovali vlídněji.

„Parta chlapů, lovců Zrzavců, tady málem všechno zpustošila. Přijeli předevčírem večer s nákladem Zrzavých, které nechali na garážové trati u vstupní komory. Obsadili městečko, chlastali a hledali ženy. Podařilo se nám znemožnit jim to a od té doby jsme ve střehu. Několik malých stanic na jednoduchých tratích nedává o sobě vůbec vědět. Tady nám ukradli dvacet Zrzavců, kteří čistili skleník od ledu."

„Nevíte, kam jeli?"

„Jeli západním směrem," řekl vedoucí stanice. „Ale nepokoušeli jsme se vyzvědět víc."

„Kolik jich bylo?"

„Asi dvacet, se třemi plnými klecemi. Zrzavci se nemohli ani natáhnout, ani si sednout. Bylo jich v těch třech vozech okolo dvou set. Samice, malí..."

„Jedna samice dokonce zemřela... Pochopili jsme, že si s ní hráli a dlouho ji zdrželi v teple."

Lien se pokusil zachovat chladnou hlavu, ale jeho hlas se třásl, když se ptal, co se stalo s tělem. S údivem

odpověděli, že ho odklidili do odpadků na veřejné skládce.

„Musím ho vidět," řekl, „abych identifikoval její kmen."

Někdo se nabídl, že ho doprovodí.

„Tady je hodně vlků... potkanů a havranů."

Byla to jediná zvířata, která se skutečně přizpůsobila Nové ledové éře a žila na povrchu. Ostatní buď zmizela nebo strašila v hlubokých trhlinách, v jeskyních pod ledem, kde se vytvářely vzduchové kapsy s teplejším vzduchem.

Byla to malá, asi patnáctiletá holka s chorobně žlutou kožešinou. Jdrou byla zrzavá se světle plavým klínem a holými prsy.

„Ti dobytkové ji zřejmě znásilnili v příliš teplé drezíně," řekl jeho společník... „Jen degenerovaný člověk se může spustit s tímhle."

Lien se ovládl a vrátil se k svému remorkéru. Věděl, že bandité nepřestanou znásilňovat Zrzavé ženy ve svých drezínách a ty že umřou teplem. Kéž by si raději našli ve stanicích ženy! Ale kdo jednou poznal slast zrzavého dívčího těla, nikdy už neměl takovou chuť na ženu z tepla.

„Zdržte se tady trochu," řekl mu vedoucí stanice. „Neodjedete přeci teď v noci, když se všude potulují takoví dravci. Pod záminkou lovu na Zrzavce útočí na každého a kradou bez milosti."

„Musím odejet," řekl.

Objevil opuštěnou plošinu s klecemi a v ní mrtvoly Zrzavců. Desítka mrtvých, z toho několik žen. Ale Jdrou mezi nimi nebyla. Na tak málo frekventované trati jezdili lovci asi příliš rychle a vůz se pravděpodobně začal zmítat, než se převrátil na bok. Posbírali živé a nacpali je do dvou zbývajících klecí. Jestli nedojedou včas, mohli by se ti ostatní udusit. Odjel znova směrem na západ a netušil, jakou trasu si bandité zvolili.

Druhý den objevil nedaleko jedné stanice obrovské shromáždění Zrzavců, na jakési planině hlídané vojáky. Bylo jich tam několik stovek. Dostávali vojenské porce, mražené maso, a čekali vsedě nebo vleže na ledě.

Nedovolili mu přiblížit se k táboru. Vojáci tu instalovali jakési umělé trnité křoví, aby Zrzavci neutekli. Obešel ho, vojáci na něj neustále křičeli, volal Jdrou, ale žádná dívka se nedívala. Nemohl se přimět odejít a snažil se vstoupit do tábora.

„Poslyšte," řekl veliteli, „ukradli nám Zrzavce, co u nás pracovali."

„Jsou označení?"

„Označení?"

„Tihle všichni jsou označení iniciálami majitelů."

O takové věci slyšel poprvé.

„Jak jsou označení?"

„Žhavým železem. Vybírali jsme každého třetího Zrzavce. Všechno bylo legální. Tady není žádný Zrzavec z razie nebo z nájezdu těch soukromých lovců."

„Dobrá," řekl Lien.

Ale nebyl o tom tak úplně přesvědčen. Čekal na naložení Zrzavců do vozů s klecemi, aby si mohl prohlédnout každou ženu. Jdrou mezi nimi nebyla. Všiml si označení žhavým železem, zvláště na zádech a ramenech.

„Kam je vezete?" ptal se velitele.

„Co je vám do toho?"

Lien se obával kontroly dokladů a vrátil se radši ke svému remorkéru. Jeho velká lokotrakce byla moc nápadná. Raději to nechal plavat.

V kavárně v sousední stanici se dozvěděl, že Zrzavce v táboře shromažďovala Bezpečnost a rozdělovala je do velkých měst. Ale ti, co o tom u vedlejšího stolu mluvili, mu nemohli dát více informací.

Lien začínal být zoufalý. Nemohl hledat Jdrou cestováním nazdařbůh po celé Transevropské, zajali by ho a odsoudili jako zběha. Občas zadoufal, že by někdo mohl znát jméno Wukro, ale obyčejným lidem to nic neříkalo. Bandita patřil do jiného prostředí, do okrajových částí měst, kde se kopule stýkala s ledem, do nejstudenější a nejtmavší zóny, kde se scházely pochybné osoby.

Musel se zbavit pohodlného, ale příliš žravého remorkéru, a cestovat jako většina lidí v ledových vozech, které musely dávat přednost ostatním konvojům. Potřeboval teď někdy až pětkrát více času k přesunu mezi dvěma městy. Lidé ve vlacích si stěžovali, ale jen potichu a neodvážili se kritizovat Společnost. Cestovné stouplo, ale personál se stejně nechal za své služby podplácet. Čaj i strava byly hnusné a ke spaní si bylo třeba pronajmout hrozné drahou izoztermickou kombinézu.

Lienovi strašně rychle ubývaly peníze a do Grand Star Station dorazil už jen s několika dolary. Zrovna zuřila bouřka. Obrovské kroupy dopadaly na kopuli a působily strašný hluk. Nevěděl, zda Zrzaví Lidé zůstali nahoře nebo se šli dolů schovat. Myslel na Jdrou, jak musí hrozně trpět, a se zaťatými pěstmi v kapsách své kombinézy, která už mu začínala selhávat, odcházel do temných končin města, do takzvaného oblouku. Musel jít dobrou hodinu, když nechtěl utrácet za veřejnou dopravu.

Zašel do několika hospod, pokusil se navázat řeč, tvrdil, že hledá práci jako lovec Zrzavých, že má tipy, že zná místo, kde by se daly chytit stovky Zrzavců, ale neměl úspěch. Pochybní hosté těchto podniků byli vyřízené trosky mezi životem a smrtí. Společnosti už nebyli k ničemu a ta jich každý den vyvrhla desítky na periferii.

Nakonec našel starý rozbitý vůz a v něm skupinu zpitých pobudů, kteří obléhali něco jako pult, kde se podával tvrdý alkohol. Objednal si malou flašku a začal pít přímo z ní.

Lovci ledových lidí

Po třech dnech dlouhé cesty musel Harl Mern půl dne čekat, než ho odvezli do Siding Station. Jeho služební příkaz byl v pořádku. Pochopil tak, že člověk se sem jen těžko dostane, kontroly jsou zřejmě důkladné.

Zrovna byl v River Station, kde už předtím působil několikrát. Poznal tam Liena Raga, který se tenkrát málem stal guvernérovým zeťem. Mern tam přišel jako ředitel ZOO, zajali ho ale pro spiknutí proti Společnosti, ale pak se to urovnalo. Zajímat se o Zrzavce byl ještě před rokem zločin, a teď najednou jeho znalosti potřebovali. Nevěděl vůbec proč.

Zvedl oči ke kopuli a málem vykřikl. Mern byl jinak velice roztržitý, a přesto si hned všiml opětné přítomnosti Zrzavců na kopuli. Pracovali usilovně a v mnohem větším počtu než kdysi. Proč ten náhlý návrat? A vrchnost se jich vůbec nebojí? Chce si vůbec Společnost připustit, že na východní frontě oddíly Zrzavých Mužů úspěšně čelí jejímu silnému ledovému loďstvu?

Bezpečnostní důstojník, který ho přijímal, si ho na sklonku dne zavolal do své kanceláře.

„Za půl hodiny bude stát na nástupišti číslo 68 loko-trakce. Dostavte se tam, prosím."

„Mám si zajistit potraviny nebo něco jiného?"

„Buďte bez starostí. Přijďte tam."

Nástupiště 68 bylo pod policejní kontrolou a vedlejší nástupiště 67 a 69 nebyla přístupná; stejně tak i příčné tratě, kde normálně jezdívaly tramvaje a soukromé drezíny. Lokotrakce byla jakýmsi dlouhým pancéřovaným vozem. Vložil svůj cestovní příkaz do vstupu počítače, dostal ho okamžitě zpět a mohl nastoupit. Místa byla číslovaná, obdržel číslo 53 a k němu tác s jemným a různorodým jídlem.

Nevěděl nic o svém novém pracovním přidělení. Na západní frontě se ho občas vyptávali na zvyky Zrzavých Lidí, které dlouho studoval, ale tím jeho role končila.

Cesta trvala asi tři hodiny a uprostřed noci se pancéřovaná lokotrakce zastavila pod starým skleníkem. Neznámý hlas oznámil, že z nějakých důvodů nejsou komory zavřené a že si cestující mají zkontrolovat hermetičnost svých izotermických kombinéz.

Když vystoupil, ujal se ho mladý důstojník a doprovodil ho do jeho ubytovací cely, která stála v řadě s mnoha jinými stejnými celami. Bylo v ní příjemně, dokonalý konfort. Zrovna se sprchoval, když někdo zaklepal. Oblékl si župan.

„Veterinář první třídy Juan Serda. Zrovna mě upozornili na váš příchod. Byl jsem v parcích."

„V parcích?" divil se Harl Mern.

Veterinář byl střední postavy a měl uhlově černé vlasy. Sundal si kuklu a etnolog si pomyslel, že s takhle modrými tvářemi nemůže nikdy vypadat oholený.

„Můžete mě doprovodit?"

„Chtěl jsem si lehnout..."

„Teď je tam klid. Budeme si moci popovídat."

Starý pán objevil poblíž své cely fascinující podívanou. Celé centrum této stanice bylo jakýmsi obrovským táborem, sérií ohrad jako na zvířata v ZOO, ale za bariérami z ostnatých drátů byli Zrzaví Lidé. Stovky, tisíce Zrzavých.

„Ale co tu dělají?" zašeptal téměř neschopen slova.

„Jste v Siding Station, tranzitním táboře pro Zrzavé Lidi. Jeho kapacita je až 20 000 jedinců. Ještě jsme ji nenaplnili, naštěstí. K dnešnímu večeru máme kolem osmi tisíců hlav. Říkám naštěstí, protože nám chybí potrava, léky, personál. Od té doby, co jsou tady, mají větší nemocnost."

„Vy jste veterinář?" řekl s odporem Mern... „Veterinář... řekli vám, že se jedná o zvířata?"

„Poslyšte, pane Merne... Až doteď jsem si to myslel... Jste-li toho názoru, že lékař by byl spíš na místě, máte asi pravdu, ale já už dlouho léčím tyhle... lidi... aniž bych se vytahoval, mám kvalifikaci... ale nejsem antropomorfista."

„Já že jsem antropomorfista? Víte, že se rouháte, že jsou to lidé stejně jako vy nebo já, skvělí lidé, kteří se vyvíjejí lépe než my? Schopní žít v nových klimatických podmínkách, zatímco my..."

„Prosím vás," řekl veterinář. „Nejsem tu, abych poslouchal vaše lekce, ale abych pracoval. Potřebuji vás. Studoval jste je a i přes vaše impulzivní chování se bez vás neobejdu... Chceme, abyste zabránil některým chybám... Chceme, aby jejich kmeny ani méně důležité skupiny nebyly rozděleny. Prý tomu můžete zabránit a rozumíte určitým jejich zvukům."

Etnolog znova protestoval proti tomuto výkladu. Zrzavci měli svůj opravdový jazyk, v některých kmenech dokonce strukturovaný. Byl nešťastný kvůli všem těm chudákům uvězněným v tranzitním táboře.

Serda vysvětloval detaily ohledně stravy, zákonů a různých dalších problémů.

„Přijíždějí sem pochybní lidé, kteří nám dodávají vyčerpané jedince. Úmrtnost překročila pět procent povolených guvernérem Sadonem. Vedoucí stanice přijal přísná opatření. Dal zatknout všechny lovce, kteří přiváželi nekvalitní dodávky... Dal je do vězení a budou tam asi dlouho. Doufáme, že se věci dají do pořádku."

Chodili mezi trávníky. Každý z nich pojmul asi sto jedinců. Osvětlení bylo tlumené a většina ze Zrzavých asi spala.

„Potřebují nutně vrstvu ledu," řekl najednou etnolog.

Veterinář přerušil proud svého vyprávění:

„Ledu?"

„Jsou zvyklí v něm spát. Na dřevěných plošinách se necítí dobře."

„Zítra rozsypeme led."

Stařec se občas setkal s prázdným pohledem. Některé matky kojily. Děti vypadaly zdravě. Serda vysvětloval, že se obávají zvýšené porodnosti po pobytu v táboře.

„Nemusí si obstarávat jídlo a myslí jenom na soulož."

„Jako parta na dovolené, co?" zasmál se etnolog uštěpačně. „Myslíte si, že prožívají výjimečné dny?"

„Nejsem tak hloupý a nelidský, jak si myslíte, profesore Merne... Ale jsem realista. Tady jedí mezi dvanácti a patnácti stům kaloriemi. My to chceme dokonce zvýšit na dva tisíce, a oni se přitom účelně neunavují. V ledových končinách bojují dvanáct hodin denně kvůli šesti až sedmi stům kalorií. Je to tak?"

„Přesně."

„A souloží jednou týdně?"

„Neznáte je,", řekl vesele profesor. „Vůbec je neznáte. Dělají to třikrát i víckrát denně."

Juan Serda pokrčil rameny a tvářil se uraženě:

„Nedělejte si ze mne legraci!"

„Znám je moc dobře... Často jsem je pozoroval, všechno jsem o nich četl: Lukasovy a Tiarasovy práce, a samosebou i Viliho Fuka."

„No jo, slyšel jsem o něm, ale myslím si o tom své."

„Říkám vám, že souloží mnohem častěji než vy," usadil ho profesor znechuceně.

Otočil se a vrátil se do své cely. Když už ležel, nemohl usnout. Vždycky když už málem usínal, vybavila se mu znovu ta hrozná podívaná na Zrzavé uvězněné v táboře.

V osm hodin stál před ohradami a tiše sledoval, co se děje. Vojáci rozdávali jídlo, nějakou kaši ze sušené zeleniny, cukr a mražené mléko. Zrzaví si brali potraviny klidně a nevrhali se na ně jako vyhladovělí.

Mern se dozvěděl, že má k dispozici kancelář a že v deset hodin k němu mají přijít dva tlumočníci. Musel se hlásit u vedoucího stanice, který řídil chod tábora. Byl to asi čtyřicetiletý profesionálně značně domýšlivý a velmi nervózní člověk.

„Potrvá to měsíc, než se bude všechno odehrávat bez větších problémů, ale zatím jich máme hodně. Mluvil jste se Serdou? Chce na nějakou dobu sterilizovat samice. Bojí se, že budou všechny těhotné."

„Kdo tady rozhoduje?"

„Přece Společnost," řekl překvapený Mul Finn, „jejím jménem guvernér 17. Provincie."

„Já bych tu přechodnou sterilitu nedoporučoval."

Vedoucí stanice se zamračil:

„Jste proti tomu?"

„Takový zásah do jejich sexuálního života budou těžko snášet."

Dozvěděl se, že antikoncepce se bude podávat formou injekcí. Samci by současně dostali nevinnou injekci.

„Těžko se mohu proti tomu stavět," povzdychl, „ale bude lepší začít s menší skupinou a studovat jejich chování alespoň po dobu jednoho týdne."

„Čas nás tlačí," řekl nervózně Mul Finn. „Budou-li samice těhotné, nebudou chtít pracovat a budeme muset zdvojnásobit počet samců."

„Samozřejmě," pobaveně souhlasil profesor.

Jako jediný věděl, že Zrzavé Ženy pracují až do okamžiku porodu, ale nemohli od něj čekat, že by prozradil cokoli, co by Zrzavým ublížilo.

Oba tlumočníci byli vojáci z jednotek, které kontrolovaly divoké kmeny. Znali pár slov a gest, ale pro jejich práci v táboře to bylo nedostačující. Mern se rozhodl napsat jim foneticky stovku slov, aby se je naučili.

„Ale každý kmen, každá tlupa má svoji řeč. Člověk musí dobře poslouchat, aby mohl vysledovat společné kořeny."

Kontakt se Zravými Lidmi byl pro něj nejpoutavější a věnoval mu celý den. Viděl několik kmenů ze severu a z divokých oblastí, ale většina Zrzavých Lidí byla zajatá v civilizovaných oblastech, rozuměli trochu anglicky a znali zvyky lidí z tepla.

Dozvěděl se, jak brutálně se lovci Zrzavců chovali na osamělých farmách, v důlních podnicích, v chovných stanicích, jak unášeli Zrzavce až poté, co ztýrali podnikatele a jejich rodiny.

„Vím o tom," řekl veterinář, který pracoval ve své ordinaci. „Dalo se s tím počítat. Ale domníváme se, že tyhle nepřípustné věci už přestanou."

Serda právě operoval mladému chlapci zanícenou nohu.

„Byl by umřel," řekl lehkým tónem. „Tady se z toho lehce dostane."

„Je to otázka rasy," řekl Mern. „Je třeba myslet na celý tento národ."

„Tento národ, tento národ," opakoval veterinář. „Je to k smíchu."

Mern se naklonil k mladému chlapci a řekl mu pár slov. Překvapený kluk hned neodpovídal.

„Vidíte, že jsou amorfní."

A najednou mladík odpověděl, ne nedokonalými slovy, ale dlouhou větou, vysvětloval, že se zranil střepinami skla, když je chytali. Veterinář teď skutečně našel v jeho chodidle střep z láhve a rozhodl se mírnit své příkré názory.

Města požadovala tisíce pracovních sil. Některá z nich byla úplně pod ledem a kopule byly přitom tenké. Na některých místech bylo nutno k odstranění vrstvy použít buldozery, ale Společnost nerada povolovala používání dopravních prostředků na kolech. Všechno, co se pohybovalo mimo koleje, bylo okamžitě podezřelé. Raději sem tedy honem posílali Zrzavce.

Etnolog nemohl při nejlepší vůli zaregistrovat všechny kmeny, spojit mezi sebou správné skupiny. Pracoval intenzívně, dělal si poznámky, ale ani jeden z tlumočníků mu moc nepomáhal. Často si vzpomněl na poručíka Skolla, potomka Zrzavého Muže a jakutské ženy. Ten znal několik jazyků Zrzavců. Lien Rag by mu také mohl pomoci, ale kde byl teď? Vrátil se k té divošce Jdrou a zřejmě se pokouší žít s ní i přes teplotní rozdíly.

Guvernér Sadon přijel na návštěvu tábora druhý den po příjezdu Harla Merna a setkal se s ním. Etnolog se pokusil obrátit jeho pozornost na konkrétní problémy, ale guvernér myslel jen na výsledek tohoto podniku. Potřeba Zrzavců byla tak urgentní, že se rozhodl zkrátit jejich pobyt v táboře o jeden den. Navíc mu Společnost povolila zvýšit prémii na dvacet dolarů za kus.

Přišel se svou dcerou. Floa Sadonová vždy vyvolávala kolem sebe skandály. Na izotermické kombinéze nosila vlčí kožich a etnolog si vzpomněl, že se říkávalo, že pod tím byla někdy úplně nahá. Říkávalo se také, že nebyla proti stykům se Zrzavci. Toho dne chodila mezi parky s fotoaparátem v ruce.

„Víte, co fotografovala?" ptal se veterinář ten večer, „samce při erekci. Dělá si sbírku přirození... Bude to asi poslední móda."

Pozdě večer studoval Mern svoje poznámky, přepisoval je a třídil. Doufal, že tato koncentrace Zrzavců mu přinese spoustu odpovědí na některé stránky jejich zvyků. Bohužel, tohle soustředění Zrzavců se konalo za příliš autoritativních, nepřirozených podmínek.

Nejhorší bylo, že si všichni mysleli, že to jsou zvířata. Když chtěl tvrdit opak, lidé se smáli, odcházeli, měli ho za senilního vědce. Nemohl sestavit tým, který by od začátku uznával, že se jedná o lidi. I veterinář Juan Serda, jinak inteligentní, v nich viděl taky jenom zvířata.

„Vyšší zvířata, to ano, ale přece jen zvířata."

Etnolog se cítil sklesle. Žádné argumenty nepomáhaly. Náhled na Zrzavce jako na nižší tvory vyhovoval všem. Dokonce i kultivovaným lidem, i opozici, která bojovala proti moci Společnosti.

„Naše problémy s přežitím jsou obrovské," bylo mu řečeno. „Nejdříve zničíme tento politický systém, a pak uvidíme, co bude se Zrzavci."

Život v táboře se stával nesnesitelným. Chtěl-li člověk jít na sklenku mimo centrální čtvrť, musel do provizorních podniků, které tu nechal zřídit guvernér, a vystavil se značnému riziku. Všude se potulovala spousta šmelinářů a prostitutek. Lovci Zrzavců, jakmile pobrali prémie, šli je na místě utratit a Provincie tak získávala zpátky víc než polovinu investovaných peněz.

Ale vládní zmocněnci, banditi i prostitutky byli spojeni stejným tajemstvím. Nesměli nikomu prozradit nic o existenci tranzitního tábora, a to pod hrozbou vysokých trestů. Přesto k únikům informací docházelo a ve velkých městech jako River Station a dokonce i v hlavním městě G.S.S. se objevily ilegální letáky. Ty však neměly na obyvatelstvo, kterému byl osud Zrzavých Lidí lhostejný a které netrpělivě čekalo na odstranění ledu z kopulí a skleníků, příliš velký vliv.

Harl Mern však zjistil, že Zrzaví Lidé se svou novou situací bojovali svým vlastním klidným způsobem a přirozenou chytrostí.

7

Lovci ledových lidí

Noc strávil ve voze Pullman, starém alespoň tři staletí a patřící jednomu nájemci z této pochybné čtvrti. Pod kůží křesel byly vidět zrezavělé pružiny a dekorace z růžového saténu byla roztržená. Když vystoupil na nástupiště, zvedl oči a uviděl je. V této kolmé části kopule jich bylo jenom osm a museli být uvázáni, aby mohli škrábat led. Pět mužů, dvě ženy a jeden deseti až dvanáctiletý kluk pracovali v řadě vedle sebe. Zespoda jim led vytvářel jakousi římsu, na které si aspoň mohli opřít nohy.

Někdo vedle něj byl cítit špatným teplým pivem, čepovaným v kantýně pro tuláky:

„Pěkná prdel, co? Chlupatá, ale přece jen prdel.“

Žena na kopuli byla podsaditá a měla silné nohy a široký zadek. Musela zpozorovat obě tváře, které se na ni dívaly, protože najednou se na kopuli objevila žlutá stopa.

„Čůrá na nás,“ chechtal se neznámý a plácal se přitom do stehen.

Lien šel k nejbližší, úzké a nehlídané komoře. Vedly tudy asi tři vedlejší tratě směrem k nejbližším závodům.

Dozvěděl se, jak zabránili Zrzavcům v útěku. Ve vzdálenosti padesáti metrů od kopule postavili umělé křoví, asi tři metry vysoké, a ohradili jím také všechny průchody. Uzavřeni mezi tímto trnitým křovím a kopulí museli Zrzavci pracovat, aby si vysloužili potravu. V této chráněné zóně neměli možnost chytit ani myš, kterou by tam přilákaly odpadky.

Nejdřív ho napadlo obejít Grand Star Station mimo kopuli, aby našel Jdrou, ale věděl, že by mu to trvalo několik dní. Obvod města musel být alespoň osm kilometrů dlouhý. A najmout si drezínu, aby projel malý a velký obchvat, nemohl.

Nejdůležitější je teď najít bandu, která zaútočila na závod Pietra Hansena, hlavně toho Wukra s dlouhými černými nehty nebo toho druhého s terčem okolo pupku. Najít je a dozvědět se, kde je Jdrou. Ti dva si určitě Jdrou a její krásy všimli. Pohled na tuhle mladou ženu musel zmást i muže Zrzavci znechuceného.

Odpoledne stál na konci kopule u dveří jednoho z hnusných bordelů postavených v téhle čtvrti ze čtyřposchoďových vozů, které pocházely ze zásoby staré alespoň sto let. Ze začátku Společnost stavěla tento typ domů, aby nahuštěním lidí ušetřila prostor a energii, ale pak se toho vzdala, protože pohyblivost těchto vozů při přesunech města byla problematická; všude po trasách byly totiž tunely.

Vstupné do bordelu činilo dva dolary včetně jednoho nápoje. Pak si mohl každý vybrat svého partnera nebo svou partnerku - byl to bisexuální bordel - přímo na videu. Stačilo zmáčknout knoflík a zákazník obdržel žeton. Deset dolarů za každých deset minut.

Řekli mu, že v tomto bordelu jsou i Zrzavé Ženy, ale on tomu nevěřil. To by si vyžadovalo speciálně vybavenou místnost s velice nízkou teplotou. Určitě šlo o holky převlečené do jemné kožešiny těsně přiléhající k tělu.

V tomhle městě by si mohl lehce vypůjčit u známých, ale radši chtěl zůstat inkognito. Yeuse se měla vrátit s kabaretem Miki asi za tři týdny a do té doby určitě najde nějakou stopu.

Byla tady velká zima, teplota se točila kolem nuly. Všude bylo náledí a rozbitá kanalizace plná jinovatky.

„Nemáš dolar?“

„Ne,“ odpověděl Lien mladému vousáči, který se přibelhal o berlích.

„Válečný invalida?“

„Ne, sakra... Chytla mě drezína... a samozřejmě nemám invalidní důchod. Co tu děláš? Chceš jít do toho pajzlu?“

„Nemám prachy,“ řekl Lien. „Chci sehnat partu lidí, abychom šli lovit Zrzavce, ale mám dojem, že ztrácím čas.

Všechny skupiny už odešly a nemohu nikoho najít.“

Jednonohému to zřejmě bylo jedno. Klopýtal dál na konec té špinavé ulice. Lien se domníval, že kdyby se lovci Zrzavců zastavovali v G.S.S., ukázali by se určitě tady, a rozhodl se trpělivě čekat.

Brzy padla noc a osvětlení tu nebylo nejlepší. Lien se třásl zimou, jeho kombinéza asi málo těsnila. Potřeboval by jinou anebo alespoň tuhle nechat opravit. Měl taky hlad, ale nají se až později v hospodě pro tuláky, kde se člověk mohl nacpat za pouhé dva dolary.

Mladý jednonohý člověk prošel znova kolem něho, zastavil se a řekl mu:

„Znáš Green Truck? Tam bys mohl nějaké chlapy najít. Lovce Zrzavců. Ale shánějí hlavně akcionáře. Sto dolarů účasti. Na pronajmutí drezíny a vozů s klecemi. Společnost chce zálohu. Někteří chlapi jim zničili materiál a pak se raději nevrátili.“

„Nemám sto dolarů,“ řekl Lien, který si myslel, že ten chuligán se ho ptá proto, aby si zjistil, jak je na tom finančně.

„V tom případě nemáš šanci.“

Pokračoval v cestě a Lien přemýšlel o té partě z Green Truck. Věděl, že je to jakýsi několikapatrový hotel na čtyřech tratích. Komplex, kde se dala strávit noc, s barem, restaurací, hernou a lepšími holkami než ve vedlejším bordelu.

Číšník mu řekl, kde se scházejí lovci Zrzavců. V kupé plném kouře a pachu po pivě. Sedělo jich tam na lavici osm a stůl byl plný bankovek a mincí. Změřili si ho od hlavy k patě. Lien měl před sebou celou sbírku zvláštních tváří. Nikdo se mu nezdál sympatický. Tlustý chlap v kožichu se ho zeptal, co chce. Odpověděl, že chce lovit Zrzavce. Muž ho vybídl, aby zaplatil rundu.

„Nemám u sebe ani dolar,“ řekl Lien.

„Tak vypadni, nechceme ztrácet čas.“

Dva chlapi vstali a chytili ho za paže. Nepokoušel se uvolnit.

„Ale znám nejlepší lovecký rajón v celé koncesi.“

„Každý toho moc ví, ale nakonec se ukáže, že lže. Vyhoďte ho!“

„Jsem glaciolog a vojenský zběh. Studoval jsem led i v pustinách a říkám vám, že vím o největší koncentraci Zrzavců, můžete mi věřit.“

„Poslyš,“ řekl ten, který se zdál být šéfem party, „koupíme ti tvůj typ. Řekni kolik. Stejně ti zaplatíme, až budou klece plné.“

„Buďte tu zdrávi,“ řekl Lien, „promiňte, že jsem vás obtěžoval.“

Muži, kteří ho chtěli původně vyhodit, vyšli za ním na ulici.

„Neurážej se a v klidu se vrať s námi!“

„Chcete mě k tomu donutit násilím?“ ptal se.

„Nenuť nás k tomu.“

Nečekaně udeřil toho nejbližšího, poslal ho do rohu vozu a chlapík se tam složil na zem. Mezitím už Lien kopl nohou pod břicho toho druhého, který taky upadl, s otevřenými ústy chystajícími se k výkřiku, který mu jakoby odumřel v hrdle.

Lien se vrátil sám do zakouřeného kupé a posadil se na místo jednoho z útočníků. Zavládlo ticho. Usrkl trochu piva z jednoho půllitru a usmál se na šéfa:

„Chtěl jsi se mnou ještě mluvit?“

Oba muži se vrátili, ten méně pochroumaný podpíral kámoše.

„Klid,“ řekl muž v kožichu, „to by zatím stačilo. Posaďte se. Promluvíme si.“

Lien začal hned smlouvat.

„To, co vím, má cenu dvou set dolarů. Sto dolarů za mou účast a dalších sto, které mi hned dáte, protože nemám u sebe ani groš.“

„Nezdá se ti, že přeháníš?“ ptal se sladkým hlasem šéf lovců.

„Poslyšte... během týdne můžeme mít několik stovek Zrzavců, čtyři sta až osm set. Budeme potřebovat odpovídající množství klecí.“

„Nová nařízení jsou přísná,“ řekl někdo.

„Kde myslíš, že najdeš tolik Zrzavců?“

„Na severu... je to víc než tři dny, jede-li se ve dne v noci bez zastavení.“

„Neboli týden?“

„To je konec světa,“ řekl někdo.

„Vím,“ řekl Lien, „byl jsem tam. Vede tam jediná trať přes bývalé jezero, neřeknu vám které, ale tisíce Zrzavců tam loví ryby.“

„Tisíce!“ opakovali ostatní, nevěřic svým uším. „To jsme ještě neviděli. Lov je čím dál tím těžší. Kmeny jsou roztroušené a nemají víc než patnáct až dvacet pět hlav.“

„Ticho,“ houkl šéf. „Je to pro nás velký obchod. Když budeme podnikat hodně výprav, ty zvířata začnou mít podezření. Možná by bylo lepší sehnat společníky, jet tam naráz s dvojnásobným počtem mužů a s konvojem alespoň o deseti vozech s klecemi. Dozví-li se Společnost, že jsme pronajali vozy, bude nás hlídat, aby nás předešla. To se často stává a některé party už na to doplatily... vrhli se tam vojáci s lepším vybavením a všechno pochytali... ale jak ti máme věřit? A vůbec, jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Lien Rag. Jsem na seznamu zběhů, dá se to lehce zjistit. Spolupracoval jsem s Harlem Mernem, to jméno vám nic neříká, ale je to velký odborník v otázce Zrzavých Lidí.“

Bouchl dlaní do stolu:

„Poslouchejte! Někteří podnikají krvavé výpravy kvůli několika kusům, třeba i jen deseti. Útočí na odlehlé závody,

které zaměstnávají Zrzavce. Ale Společnost nebude jen tak přihlížet... Na takových výpravách člověk riskuje a ztrácí spoustu času. Za pět dní se dá dostat do sítě Okruhu. Návrat, jak víte, bude rychlejší, protože přeplněné konvoje mají přednost.“

„Hnědá skříňka,“ řekl jeden lovec, „ne černá.“

„Za sítí Okruhu je to šílené,“ řekl jiný. „Uvědomujete si to vůbec?“

Byli to městští povaleči; nedůvěřovali všemu, co nebylo pod kopulí.

„O těch končinách se vypráví spousta věcí. Celé konvoje tam zmizely beze stopy.“

„Prémie ještě porostou,“ řekl šéf. „Z dvaceti dolarů na třicet, a to nemluvím o ostatním, lístkách na palivo a na jídlo, amnestii... Není to k zahození. Máme hledat v obydlených místech? Ne, pěkně děkuji. Farmáři a majitelé dolů si opatřují zbraně a jak uvidí drezínu nebo neznámou lokotrakci, hned střílí.“

Lien se bavil s tlupou banditů jen proto, aby našel stopu toho Wukra a tím i Jdrou, ale nechtěl udělat chybu a prozradit se.

„S kým by ses chtěl spolčit?“

„Je spousta part, které by nezaváhaly. Ty, co ze začátku měly úspěchy a dnes nemohou najít jediného Zrzavce. Znám některé nezaměstnané... Všichni ztroskotali v Tranzitním středisku.“

Ztišil hlas a vypadalo to, že lituje své sdílnosti.

„Prý tam ze všech dostanou všechny peníze v rekordním čase zase zpátky,“ řekl lovec, který seděl vedle Liena a pil husté pivo, podobající se kaši.

„Společnost to má dobře organizované... druhou rukou získává zpátky to, co jednou dala. Proto může lehce zvýšit prémie. Uvidíte, že půjde až na padesát dolarů.“

„Existuje prý organizovaná skupina, která se Zrzavci spekuluje. Chytla jich údajně několik tisíc a čeká, až se zvednou prémie, pak je teprv vydá... Ale zajímalo by mě, kde je schovávají a jak je krmí.“

„Prý když se jim podává droga, potřebují jen málo kalorií. Měli bychom o tom taky přemýšlet.“

Pořád se sem vracela ta krutost chamtivých handlířů. Lien musel ovládat svůj vnitřní hněv, všude kolem slyšel hrozné názory na Zrzavé.

Šéf spočítal peníze na stole a zašklebil se:

„Osm set dolarů. S tím se daleko nedostaneme. Dobrá, Ragu, přinášíš ohromnou zprávu, ale peněz je sakramentsky málo. Musíme najít další společníky.“

„A najdou se v G.S.S. ještě další lovci?“ ptal se glaciolog lhostejně.

„Je jich spousta, ale nemůžeme jim věřit. Je tady Huch, ale ten chystá založení akciové společnosti, připravují něco velkého. Jde o parní lokotrakci s dvaceti vozy s klecemi. Spoluúčast stojí 500 dolarů. My jsme vedle něho začátečníci.“

„No jo,“ řekl muž s hustým pivem, „proč jsi se na něho neobrátil? Mohl ti lépe zaplatit.“

„Neznám ho,“ řekl Lien. „Vlastně nikoho neznám. Mám jenom ty svoje vědomosti. Já chci pro sebe hlavně amnestii, která mi umožní znova pracovat. A teď momentálně potřebuji nějaké peníze.“

„Je tu taky Targentova parta,“ vzpomněl si někdo.

„Jsou to vrazi. Prý nebyli ani amnestováni.“

Lien poslouchal už jen jedním uchem. Tech Huch ho zajímal. Musel si už na Zrzavcích vydělat spoustu peněz, aby byl schopen vypravit takový konvoj. Rag už litoval, že se svěřil těmhle ubožákům. Jenže bez nich by se nedozvěděl spoustu jiných věcí.

„S osmi sty dolary toho moc nezískáme, snad elektrickou drezínu, dva vozy s klecemi a několik porcí jídla. Je potřeba sehnat taky izotermické kombinézy a různé další věci. Takže potřebujeme alespoň 1200 dolarů a musíme přitom získat úvěr. V opačném případě potřebujeme dvojnásobek.“

A najednou si Lien uvědomil zvláštní věc. Měl pocit, jako kdyby něco v řečech těch zločinců špatně pochopil. Něco viděl nebo slyšel, nevěnoval tomu hned pozornost a teď to měl v podvědomí, které tu informaci nezpracovalo správně. Díval se na šéfa a na ostatní v naději, že si vzpomene.

„Pokusíme se najít řešení,“ řekl šéf, „sejdeme se znova zítra ráno a budeme se muset rozhodnout.“

Lien se neustále snažil najít to, co chtěl, ale bezvýsledně. Tlustý vousáč mu půjčil pět dolarů s tím, že mu slíbil, že je druhý den vrátí.

„Doufám, že nám nekecáš,“ řekl výhružně.

8

Lovci ledových lidí

Tentýž večer se toulal po jakési pouti na plácku vedle tavírny ledu. Byly tam postaveny, výjimečně z betonu, velké zásobárny vody pro město. Pohyblivé koberce běhaly do podzemí, aby odtud, z hloubky několika kilometrů, z míst, která nebyla znečištěna infiltrací nebo od bývalé zemské kůry, dopravovaly nahoru bloky ledu, které se tavily v továrně na vodu. Voda se zahřívala na šest stupňů a cirkulovala v trubkách města. Betonový podklad se teď hodil pro umístění pouti, která byla mobilní.

Trochu si přál, aby tam byl kabaret Miki. Většinou se neusazoval v tak periferní oblasti, jeho klientelou byly střední a vyšší vrstvy, přesto Lien tajně doufal.

Jedl u pultu grilu, který dával masu tvar kuřete a opékal ho. Bylo to směšné a připomínalo to skutečnou drůbež, která se chovala pod kopulemi a prodávala se jako luxusní zboží.

Později si před střelnicí náhle uvědomil, proč zvečera tak zneklidněl. Během schůzky lovců se někdo zmiňoval o jistém Targentovi, a Targent - to znamenalo terč. Obyvatelstvo Transevropské míchalo několik jazyků. Kulatým kruhům střelnice se říkávalo „terč“, „Targent“ apod. Na jihu snad „bersaglio“ nebo „blanco“, „ziel“ na východě. V G.S.S. se mluvilo jenom o terči, ale ten Target pocházel možná ze severovýchodu Koncese.

Špatně se vyspal v kupé bývalého pullmanu a celou noc slyšel zvuky, jakoby myši žraly povlaky polštářů.

Na schůzku přišel jako jeden z prvních a šéfovi se to líbilo. Jmenoval se Vanderen. Měl dobré zprávy. Někteří lidé prý chtějí profitovat z lovu na Zrzavce, aniž by se ho sami zúčastnili, a mají zájem do toho investovat.

„Dobrá,“ namítali hned ostatní, „ale musí se stanovit jejich podíl na zisku. Neriskují a tak nemohou být placeni stejně jako my.“

„Vzdáváte se myšlenky spojené s další partou?“ řekl zneklidněný Lien. „Včera jste se zmiňovali o nějakém Huchovi.“

„Uvidíme,“ řekl Vanderen.

„A taky ten Targent!“

„To je hajzl. S tím nesouhlasím.“

Pět mužů z osmi bylo proti. Target je prý nejodpornější zvrhlík. Zabíjí bezdůvodně, dokonce ani ne z radosti.

„V podstatě je to blázen. Strašně chlastá. Teď je u své staré, která má špinavý pajzl vedle spalovny... tam bych nevkročil, ani kdyby mě platili.“

„Target si vydělává po trzích a jarmarcích tím, že si nechává bouchat pěstí do svého tetování... Kdo ho porazí, odnese si peníze, ale prý je tvrdý jako kámen.“

„Jeho parta se rozpadla... prý měli velké potíže. Jejich poslední lov byl příliš krvavý a Společnost je hlídá.“

Lien už dál neposlouchal a jen se podivil, když se dozvěděl, že odjezd je plánován už na druhý den.

„Nezapomeň si svoje věci,“ řekl mu Vanderen. „Dnes večer pronajímáme drezínu a vozy.“

„Dobrá,“ řekl Lien a tvářil se, že ho to zajímá.

Ale jakmile opustil Green Truck, nasedl na tramvaj směrem ke čtvrti u spalovny. V troskách vozů tu bydlel lumpenproletariát. Byly to skutečné vraky vyspravené kousky plechu a umělou hmotou. Většina lidí sbírala odpadky a třídila je. Někteří si tím jakž takž vydělávali na živobytí a ostatní prodávali různé předměty, kovy a zbytky jídla chovatelům zvířat. V té chudé čtvrti bylo několik hospod a nejhorší z nich neměla ani název. Za pultem stála tlustá, zmalovaná žena. Za ní visel červenobíločerný terč, kde bylo možné zkusit trefu.

Vypil strašně hořké a alkoholizované pivo a strávil v tom baráku plném průvanu a pachů po spálených odpadcích asi dvě hodiny. Ten hnusný pach byl všude. Spalovna vyráběla topnou páru, ale trubky byly zrezivělé a na mnoha místech vypouštěly bílé gejzíry. Prostředí bylo odpudivé. Pára se lepila na kopuli jako jinovatka, tála tam a na zemi znova mrzla. Bylo to tu jako v sauně, studené průvany se střídaly s teplými a vlhkými.

Do místnosti vstoupil vysoký a velmi mladý blonďák s dlouhými vlasy a skoro bez vousů. Šel za pult a natáhl se pro velký půllitr. Nebyl moc oblečený. Teplota tu byla vyšší než jinde ve městě, ale Lien necítil, že by bylo takové vedro, aby se člověk svlíkal do půl těla. Muž měl holou a bílou hruď a bylo možno jasně rozeznat polovinu terče vystupujícího z kalhot. Velká duha o průměru alespoň jako ruka.

Target si všiml, že se Lien zajímá o terč, a přiblížil se s pivem v ruce.

„Pět dolarů na stůl,“ řekl.

Dal bankovku před Liena.

„Dejte ránu sem. Jestli padnu, deset dolarů je vašich. Když zůstanu stát, je to moje, dobrá?“

„Dobrá,“ usmál se Lien, „ale nemám ani vindru, akorát na zaplacení toho piva.“

Target se zatvářil znechuceně:

„Všichni jsme na tom bídně.“

„Chci se z toho dostat. Zítra odjíždíme na lov Zrzavců a naplníme spoustu klecí.“

„Blbci,“ řekl Target a pohodil hlavou. „Je to přelud. Musí se hledat... a dnes se už musí jet hodně daleko... do ledových plání... to není pro mě. Rozutekli se... poslední výpravy se vrátily skoro s prázdnou.“

„Prý je jich na tisíce u sítě Okruhu.“

„Ano, ale musí se tam jet... a hledat dobře dva týdny.“

„Existuje jedno místo, ledová propadlina, kde jsou jich tisíce,“ řekl Lien. „Vím to, viděl jsem je. A se svými společníky jich přivezu takových deset vozů, ne-li víc, pro začátek.“

„A tak jste mi to přišel oznámit do téhle shnilé končiny,“ řekl Target s nedůvěrou.

„Hledal jsem vás,“ řekl Lien. „Vanderen se mi nehodí jako společník. Slyšel jsem o vás. Prý se vyznáte, já jsem v tom začátečník. A myslím, že Vanderen nebude na výši.“

„Vanderen je stahovač kůží potkanů. Ano, je to tak. Chytá jich desítky a prodává zvlášť kůži a maso. Aspoň deset hospod mu to kupuje.“

Lienovi se udělalo nevolno. Už několik dnů se potloukal po pochybných restauracích.

„Měl zůstat stahovačem kůží a nepouštět se do práce pro chlapy.“

Najednou se posadil proti Lienovi a tiše studoval jeho tvář.

„Kdo vám o mně vyprávěl?“

„Všichni o vás mluví. Hledají společníky, ale vás se bojí.“

„To chápu,“ řekl Target s královskou samozřejmostí. „Ale zdá se, že vy se nebojíte?“

„Mám tip a nemám peníze. Vanderen a jeho parta jich taky moc nemají.“

„Víš přesně, kde se ti Zrzavci hemží?“

Lien si ukázal prstem na čelo:

„Všechno je tady. Nemám peníze, ale jestli mi někdo uvěří, dovedu ho tam a v mžiku naplníme klece.“

„Hele, když je jich tolik, z čehopak žijí v tom ráji?“

„Z rybolovu. A směřuje tam celá migrace z jihu naší planety. Každý den přibývají celé kmeny. Ostatní Společnosti mají taky problémy a Zrzavci utíkají před bídou a hladomorem. Ale znova zdůrazňuji, že potřebuji muže s obrovskou odvahou.“

Target nedůvěřivě přimhouřil oči:

„Ty bys tomu velel?“

„Ne, byl bych jenom průvodce. Ale chci největší podíl. A předem, do banky v tomhle městě.“

„Ty jsi mazaný... je mi jasné, proč jsi se nemohl domluvit s tím nuzákem Vanderenem.“

Blonďák vstal a šel objednat dvě piva. Tlustá zmalovaná žena se mu podívala přímo do očí a pak se začala o Liena zajímat. Ten měl dojem, že mu vrývá do mozku jedovatý knot. Nemohl snést ten pohled.

„Napij se trochu,“ řekl Target a zase se posadil. „Moon neví, kdo jsi. Neznáš Moon? Pochází ze staré rasy, která skoro vymizela... Oni kdysi předpovídali výbuch měsíce a chtěli emigrovat na jih. Ale led je brzo dohonil. Chtěli žít jako kočovníci, nemuset být pod kopulemi, ale nebylo to možné. Dodnes jenom někteří z nich pochopili, že s kočováním je konec.“

„Cikáni? Je to cikánka?“

„Ty jsi ale hlava! Ano, je to Cikánka. Pár z nich, kteří přežili, najdeš v právě tak hnusných čtvrtích, jako je tahle.“

Bydleli na okraji železniční společnosti na koncích měst pod kopulemi. Od Zrzavých je vlastně odlišovalo jen málo. Pouhých několik stupňů, a na rozdíl od většiny ostatních lidí, mohli žít v prostředí okolo nuly.

„Ona čte budoucnost, ví, jakou cenu lidé mají, a teď tě právě studuje.“

Lien se snažil myslet na Zrzavé Lidi, kteří obývali dálný sever. V mozku mu pochodovaly stovky lidí z ledových planin. Jestli Moon opravdu četla jeho myšlenky, mohla zachytit ten uklidňující obraz.

„Chci záruky,“ řekl Lien, zatímco Target se tvářil výsměšně.

„Říká se, že se ničeho nebojíš, že jsi byl úspěšným lovcem Zrzavých. A lov začal teprve nedávno. Co tu teda děláš, místo abys utíkal za těma tlupama?“

„Neměli jsme takové tipy jako ten tvůj,“ řekl klidně Target. „Snažili jsme se někde uchytit a udělali jsme pár chyb. Velkých chyb. Měli jsme silnou a neohroženou partu, ale nechali jsme se ukolébat. Říká se, že jsem blázen, ale nebyl jsem sám. Nešlo jenom o peníze, trochu jsme obcházeli ta povolení k lovu Zrzavých. Lovili jsme všechno možné... Ano, všechno možné. Chlastali jsme jako hovada... to je to pravé slovo. Víš, když někdo žije furt v žumpě měst pod kopulemi, chci vlastně mluvit hlavně o tomhle druhu čtvrti... stává se odpadem, vyloučeným.. Jakž takž se tam dostaneš drezínou. Kdybychom nebyli u spalovny, byli bychom izolováni úplně... A proto jsou chudí mazaní. Tady je to spalovna, jinde teplárna, vodárna nebo krematorium. Ostatní okrajové čtvrtě jsou ghetty. Skutečnými ghetty. Já jsem vždycky žil ve městech. Se svým terčem na břichu jsem chodil na náměstí, na trhy, aby si do mě bouchli. A pak přišla ta velká věc...“

„Útočili jste na osamělé farmy?“

„Ano, přesně.“

Lien se málem prozradil myšlenkou na Lenu, svázanou na posteli, a na Jdrou, kterou unesli Targetovi přátelé. Moon byla ve střehu a člověk nevěděl, co od ní může čekat. Bylo třeba raději počítat s její schopností číst myšlenky.

„Farmy a taky malé osamocené stanice. Útočilo se a zašlo se příliš daleko... Museli jsme cpát Zrzavce do těsných klecí a oni chcípali... dopadlo to špatně a Bezpečnost nás neminula bez povšimnutí. Kámoše mám ve vězení v River Station a já sám dělám všechno pro to, aby se na mě zapomnělo.“

„To je škoda,“ šeptal Lien, „ten tvůj dobrý kámoš by nám teď mohl píchnout.“

„Ano, je to škoda, ale na svobodě se Wukro stává nebezpečným dravcem. Místo nehtů má paráty... je to deformace od narození. Zubama by mohl klidně zabít. Má skoro vlčí zuby...“

Obraz Leny Hansenové ležící na posteli s krvácejícím ohanbím a tělem potrhaným od nehtů a zubů se mu zjevil na příliš dlouhou dobu, snad na tři nebo na čtyři vteřiny. Úkosem zahlédl, že Moon stáhla černě zmalované obočí. Začal hned myslet na Zrzavce a na nic jiného. Tisíce a stovky Zrzavců.

„Moc jsme se zdržovali kvůli pár Zrzavcům... Brali jsme prachy, zásoby, a nakonec? Chyběla nám úroveň, organizace. Wukrovi hrozí deportace.“

Prý existovala desítka deportačních táborů, ale nikdo to nemohl nikdy dokázat. Tyto tábory byly neustále v pohybu po sítích Společnosti. Nestály nikdy víc než měsíc na jednom místě a trestanci vykonávali nejhrubší práce, stavěli štěrkové podlože tratí a razili tunely. Úmrtnost prý byla vysoká. Ale kromě těchto málo známých táborů mohly být deportovány čtvrtě a dokonce celá města, pakliže se tam vyskytly atentáty, vzpoury nebo spiknutí. Lien Rag si vzpomněl na celé město, deportované před časem malou rychlostí po několik dní. Takový konvoj spotřeboval několik tratí a celá čtvrť s knihovnami a Kolektivní pamětí pak skončila v obrovské trhlině, kterou nakonec Bezpečnost zasypala.

„Ty tomu unikáš?“

„Svědkové usvědčili nejdřív Wukra. Mě pak taky, ale já tomu zatím unikám.“

„Takže nebudeš moci po sítích klidně cestovat?“

„Když se dám do kupy s někým jako jseš ty, půjde to.“

„Pomalu,“ řekl Lien, „některé věci ve vašem případě mi nejsou jasné. Nejsem tak naivní, abych se do toho pouštěl s kýmkoli. Zdáš se mi statečný a tvrdý, ale tvoje nedůvěra mě vadí.“

„Pozor, Targete, ten člověk není tím, za kterého se vydává.“

Podrážděný chraptivým hlasem, který ho zaskočil, díval se Lien na ženu s nenávistí.

„Nerozumím mu, ale vypravuje ti báchorky.“

„Zatím je vypravuje Target, ne já,“ řekl Lien. „Přišel jsem se solidním návrhem, očekávám solidní vysvětlení.“

Target gestem naznačil Moon, aby mlčela.

„Co jste dělali s kořistí, kolik jich bylo?“

„Všechno směřovalo do tranzitního střediska. Jak to Společnost předpisuje.“

Každý mluvil o tranzitním středisku na západě od River Station, ale nikdo neznal podrobnosti. Target vysvětloval, že k jeho dosažení bylo zapotřebí speciální mapy a že o navedení konvojů se postaral elektronický terminál.

„Tratě vedou pod úrovní, nikdo neví přesně, kde je. Mohu oblast odhadnout na plus mínus sto kilometrů, ale to je vše. Bohužel jsme měli velké ztráty, starce a děti.“

„A ženy?“ zeptal se Lien a přestal dýchat.

„Ženy taky... chtěli jsme se trochu pobavit... Byly tam mladé a roztomilé, ale nesnášely teplo. Nemohli jsme si je přece vzít na čerstvém vzduchu...“

„Dej si pozor,“ zařvala Moon, „Dej si pozor!“

„Jak velké ztráty?“

„Dost, možná třetina.“

„A co ti, co přežili? Zůstali všichni v tranzitním táboře, bez výjimky?“

„Co jiného bysme s nima měli dělat? Potřebovali jsme prémii, lístky na palivo a na jídlo... Ano, chovali jsme se jak blbci, ale jestli mě budeš důvěřovat, všechno se změní. Neuděláme už stejné chyby... Budeme rozumní, dobře organizovaní. Všechno se musí pořádně rozmyslet, než se vyrazí na daleký sever...“

„A co se stalo s ostatníma z vaší party?“

„Rozprchli se, měli strach... Dva se dali do armády. Byli to zběhové a radši se vrátili. Bezpečnost jim už dá pokoj.“

Místnost se už delší dobu naplňovala podivnými tvory v roztrhaných šatech, hubenými nebo zase příliš opuchlými, nemocnými, s nezdravou pokožkou. Smrděli po odpadcích, které odkládali v pytlích před hospodou.

„Podívej se,“ řekl Lien a vytáhl z kapsy fotku. „Viděls už někdy tuhle?“

Vyfotil Jdrou u Hansenů před vstupem do dolu, v kupé, kde se milovali.

„Co, tuhle Zrzavku?“

Target ledabyle pokrčil rameny:

„Je to důležité?“

„Jistě,“ lhal Lien, zatímco Moon podávala pivo. „Hledám ji už pár dní, protože nás může zavést k největší koncentraci Zrzavců na světě.“

Bandita přihlouple otevřel ústa. Málem mu tekly sliny.

„Tahle samice... jsi blázen, nebo co?“

„Podívej se, jestli si na ni vzpomínáš, podívej se dobře.“

Target vzal fotku a podíval se zblízka. Lien si uvědomil, že je krátkozraký, a zoufal si. Musel narazit zrovna na poloslepého člověka, který si jí pravděpodobně nevšiml. Bylo to dobře nebo špatně? Umřela teplem nebo byla v tranzitním táboře?

„Dívám se, ale nevzpomínám si. Kde byla?“

„V lesním závodě... pod ledem... vzpomeň si, blondýnka, která se jmenovala Lena, Lena Hansenová.“

„Vysoká blondýnka... velká jako já, se stehnama... ano, vzpomínám si...“

Bouchl tvrdě prsty o fotku:

„A tahle samice tam byla? Tak musí být v tranzitním táboře.“

„Přemýšlej dobře,“ řekl Lien, který se ještě neodvážil radovat.

„No jasně. Všechno jsme zničili a zdrhli jsme se Zrzavci. Nemuseli jsme ani do tábora... cestou nám vojenský konvoj zabavil zboží a dal nám potvrzení. Později jsme dostali bez problémů peníze i lístky.“

9

Lovci ledových lidí

Veterinář Juan Serda jakoby nechtěl ocenit humor profesor Harla Merna. Dokonce se mu zdál nemístný a hanebný.

„Milý příteli, tihle lidé reagují po svém. Nezačnou plodit děti, dokud nebudou na svobodě. Mohl jste si jistě všimnout, že znají tu nejjednodušší antikoncepci. Přerušovaná soulož není výsadou takzvaných Mužů z Tepla a musím vám připomenout, že právě tímto chováním nám Zrzaví Muži dokazují svůj lidský původ. Nebudu už o tom mluvit.“

Veterinář šel nervózně rychlým krokem v mírném předklonu a profesor za ním musel cupitat. Dusil se a lapal po dechu v té kombinéze, kde se nedala regulovat teplota.

„Moc spěcháte, doktore,“ volal. „Nemusíte si už dělat starosti. Nějakou dobu nebudou zrzavé ženy plodit a jestli to zevšeobecní, může se stát, že za dvacet let bude vážná krize pracovních sil na čištění našich kopulí.“

„Do té doby najdeme něco jiného.“

„Jste velký optimista, ačkoli energetické zásoby se vyčerpávají.“

Veterinář se najednou obrátil a čekal na profesora s potutelným úsměvem za hledím své kukly:

„Víte, kolik plných samic mě dneska navštívilo? Okolo padesáti.“

„Byly už těhotné, než sem přijely. Podezírám vás, že s tou svou historkou s antikoncepční injekcí chcete udělat dojem na Mula Finna.“

„Je to spíš humanitární opatření než nějaký můj záměr,“ protestoval veterinář.

Harl Mern mu poklepal na rameno a pozval ho na skleničku. Etnolog nelitoval, že sem přišel. Začal dělat zajímavou práci. Mohl shromáždit několik kmenů a dokonce se odvážil použít slova etnie, komunita stejného jazyka a kultury, ale v tomto směru se zatím nechtěl moc angažovat. Takzvaní Keolové měli třeba několik slov k pojmenování mužů z Tepla. Zpívali melopeje se čtyřmi notami osnovy a ženy si odstraňovaly chlupy nahoře na nohách a okolo pasu. Lidé z toho byli zmateni, alespoň ti, kteří pracovali s Mernem.

„Vypadá to jako kalhotky. Ty pásy bez chlupů u boků a nahoře u stehen připomínají místo jakési kalhotky... je to snad poslední reflex cudnosti?“

„Myslím si, že se jedná o no man's land, území nikoho, určené k tomu, aby blechy nebo filcky nemohly překročit tuto hranici.“

U Zrzavých, kteří žili v zajetí nebo dávno ztratili své kočovnické zvyky, se skutečně našly blechy a jiní parazité.

„Chytli hlídače, jak souloží se samicí,“ řekl veterinář. „Vždycky se hlásil do noční služby a bral si ji do hlídací budky. A dával jí za to alkohol.“

„K čertu,“ zaklel profesor, „jestli si na to zvyknou, za chvíli z nich nikdo nezůstane. Mohou odolat všem nemocem, ale alkoholu ne. V jakékoli formě... Mám u sebe deset let starou zprávu, která říká, jak takový kmen, který pracoval v Malt Station, vymřel na nějakou neznámou tuberkulózu. Úřady jim nedávaly alkohol, ale Zrzavci v tom městě lihovarů sbírali destilační odpad. Stali se z nich alkoholici a do několika měsíců všichni umřeli.“

Dali si panáka a etnolog šel nahlédnout do některých karet veterináře. Oba tlumočníci si přes své nedostatky už docela dobře poradili a znali jména několika stovek Zrzavců. Pokus, aby Zrzaví nosili na řetízku cedulku s označením, ztroskotal. Nakonec vždycky řetěz zahodili; asi si mysleli, že se jedná o součást ošacení.

„V jedné etnii se často opakují stejná jména... ale myslím, že se mi podaří najít tři, možná čtyři průkazné stopy podle externích fyzických znaků. Bude to však jenom křehká a revidovatelná klasifikace. Nelíbí se mi pojem rasa, ale někteří Zrzavci mají kožich tmavší, spíš dohněda. Ti vysocí a silní jsou mědění.“

„Nejkrásnější,“ řekl veterinář.

„Árijci?“ tázavým způsobem a s úsměvem opáčil Harl Mern.

„Nedělejte ze mě skrytého rasistu!“

„Hnědí jsou menší a křehčí, ale myslím, že za to mohou podmínky jejich života. Žili hlavně podél tratí a na odpadcích... Potom jsou tady ti s tou téměř černou rýhou podél páteře. Ale jak vysvětlit tuhle záhadu? Jsou to ti nejvzácnější, skuteční kočovníci dálného Severu.“

Díval se do karet. Usmál se, když spatřil poznámku „přibližný věk“. Bylo opravdu těžké uhádnout jejich věk. Zrzavci procházeli třemi etapami života, který v nejlepším případě nepřekračoval padesát let. Dětství do deseti let u děvčat, do dvanácti u chlapců, dospělost do třiceti až pětatřiceti let, a staroba, která se projevovala jako chronická nemoc. V průběhu několika let se dospělý člověk změnil v jakousi mumii bez masa, která ztrácela chlupy a špatně odolávala únavě a zimě. To bylo ovšem relativní, šlo o teploty pod minus dvacet stupňů.

„Tahle Loghj čeká dvojčata?“

„Dělal jsem vyšetření ultrazvukem. Je to pozitivní.“

„To je dost vzácné,“ řekl etnolog. „Musím se na ni podívat. Škoda, že u těch kartiček nejsou rentgeny.“

„Vedoucí stanice to odmítl s velkým humbukem. Myslím, že má těsný rozpočet a řekl mi, že jsou stejně jeden jako druhý.“

„Máme nejstupidnějšího vedoucího stanice,“ odpověděl Harl Mern, který zrovna přestal koukat do karet a zajímal se, kolik Zrzavců prošlo tranzitním táborem.

„Skoro dvacet tisíc, ale je to opravdu náročné. Máme čím dál tím víc žádostí. Nejenom z měst, ale taky od soukromníků. Víte, kolik chce Sadon za hlavu, když se jedná o farmáře nebo majitele dolů? Sto dolarů. A ještě je prý třeba silně podplácet, aby se člověk vůbec dostal do seznamu čekatelů.“

„Trh s otroky,“ řekl Mern s hořkostí.

Během těch několika dní se jeho počáteční rozhořčení, jeho nemohoucí vztek, změnily na určitou filozofii znechucenosti. Jen přítomnost Zrzavých a jeho nové objevy mu vracely chuť k životu.

„Včera tu došlo k prvnímu porodu,“ řekl veterinář. „Dozvěděl jsem se to až dneska ráno. Rodička se prý izoluje za clonu žen, které sedí přimáčknuté k sobě, ale nikdo jí nepomáhá.“

„Poslyš,“ řekl profesor, „mohl bych se zúčastnit nějakého příštího porodu? Myslím, že by mi to velice pomohlo.“

„Musel byste vyčnívat nad scénou, abyste něco. viděl, a současně o sobě nedat vědět. Jedině venku mimo skleník, ale to nebude vůbec pohodlné.“

Profesor pokračoval v prohlížení karet těhotných žen, srovnal je, aby je vrátil do kufříku, a najednou je všechny sebral a položil na stůl.

„Jdrou... to je zvláštní,“ řekl. „Znal jsem nějakou Jdrou... Ale ta tady asi nebude... přibližný věk patnáct let, to je směšné... jak to může tlumočník vědět? Chtěl bych tuhle holku vidět... s vaším dovolením. Vidím, že je ve třetím měsíci.“

„Skutečně ji znáte?“ ptal se veterinář trochu výsměšně.

„Řekněme, jestli se jedná o ni, že jsem studoval její kmen,“ opatrně odpověděl Harl Mern.

10

Lovci ledových lidí

Celou noc si Lien Rag opakoval svůj rozhovor s Targetem a zoufale vzpomínal na chyby, kterých se dopustil. Jdrou byla možná ještě v tom tranzitním táboře, kam ji i s jejími druhy odvezli vojáci. Ale co to bylo za vojáky, ke kterému útvaru patřili?

Vstal velice brzy a aniž vypil šálek čaje, nastoupil do tramvaje jezdící směrem ke spalovně. Zůstali stát v ranní zácpě nákladních korb přivážejících odpadky. Obsadily všechny vstupní tratě a stály ve frontě, aby se dostaly do závodu. Spalovna šla na plný provoz a její vysoký komín vypouštěl daleko nad kopulí černý dým. Nějací Zrzaví škrabali led, ale díky páře, která se kolem nich šplhala, je nebylo zřetelně vidět.

Lien vystoupil z tramvaje, aby pokračoval pěšky, ale málem se ztratil v mlze unikající ze zrezivělých rour. Chudí obyvatelé čtvrtě tyhle gejzíry využívali, aby získali teplou vodu. Páru zkapalňovali přes patřičně ohnuté plechy, které položili nad místem úniku, a voda tekla z plechu do nádoby, kterou pod ním někdo jiný držel.

Před domem patřícím Moon a Targetovi čekalo asi dvacet lidí. Byl tam taky obrněný vůz Bezpečnosti. Jakmile ho Lien spatřil, odbočil na opačnou stranu. Ale za ním stál další obrněný vůz a najednou měl Lien pocit, že je sledován jeho periskopem. Lhostejným krokem se vrátil před dům a dozvěděl se, že tu došlo ke dvěma vraždám. Moon a Target byli v noci zavražděni sekerou.

„Ženě usekli hlavu a Target je rozřezaný na kousky," líčila úplně rozrušená mladá žena, polonahá pod silonovým županem. „Můj bratr to objevil... šel na obvyklé ranní teplé pivo... Target byl připoután ke stolu a ten šílenec s ním naložil jako s párkem... myslím, že je aspoň na deset kousků."

Lien věděl své.

Rád by byl odešel, ale v davu se cítil v bezpečí. Vzadu stál ten obrněný vůz a policie pravděpodobně filmovala lidi. Filmy byly okamžitě zpracované na počítači a mohli by si ho předvolat, kdyby se jako jediný vzdálil. Lidé z této čtvrtě neměli nic jiného na práci než se dívat. Hrůza zločinu je dostávala z obvyklé letargie. Byli skoro šťastní.

Ženu odnesli na nosítkách, tělo i hlavu přikrytou prostěradlem. Pro Targenta použili jenom hnědý pytel. Velký pytel, který nesli dva lidé, každý za jedno ucho, a podivně vyboulený, jako kdyby v něm byly obrovské brambory.

A pak přišel policista s obrovskou sekerou, kterou Lien hned poznal. Takovou mohl uzvednout jedině Pietr Hansen, když porážel stromy ve svém lesním závodě. Asi ji tady po svém dvojnásobném zločinu nechal, aby nevzbudil podezření, neboť byla celá od krve. A Lien i dav si všimli, že násada je rozpolcená, což jen zvýšilo všeobecnou hrůzu.

Musel ještě chvilku čekat, než mohl zabočit doprava a vklouznout mezi dvě řady obytných vozů. Ocitl se až po kotníky v hnusné stoce.

Ten blázen Hansen! Nenáviděl ho, protože zabil hlavního svědka celé historie, jediného, který mu mohl pomoci najít Jdrou. Leně se zřejmě nepodařilo přesvědčit ho svou upravenou verzí a Hansen se vydal za lovci.

Rag směřoval k méně nepříjemným čtvrtím, když vtom ho obklopili tři muži z Vanderenovy party.

„Hele," řekl ten, který ho chytil za paži, „zapomínáš, že odjezd je dneska ráno? Je už pozdě a měli jsme obavy."

„Vanderen se začal zlobit," dodal druhý. „Zapomněl jsi, že dneska odjíždíme?"

„Ne," řekl Lien.

Z toho překvapení dostal vztek. Málem zařval a měl chuť je zbít. Zapomněl na tuhle tlupu lumpů, ale oni mu uvěřili a jen tak by ho nepustili.

„Marně jsem se snažil dát si opravit kombinézu. Nebo sehnat jinou, ale bezvýsledně. Nemohu odjet na daleký Sever s touhle, když netěsní," procedil mezi zuby.

„Neboj se, všechno je zařízené. Máme peníze, konvoj, zásoby jídla i kombinézy. Jedna z nich je zvlášť pro tebe. Uvidíš, že všechno bude v nejlepším pořádku."

„Pro tebe bude všechno v pořádku, pakliže jsi nekecal o té velké koncentraci Zrzavců."

Opravdu sehnali konvoj, osm vozů s klecemi, velice pohodlný obývací vůz a lokotrakci zapojenou na proud ze sítě, ale přitom se speciálními akumulátory, které umožňovaly několik hodin autonomní jízdy. Lien znal tento model, kdysi jej používal při ledovém výzkumu.

Vanderen se usadil v malém pohodlném salónu obytného vozu. Kouřil „špičku" a tvářil se jako úspěšný šéf. Měl na sobě kombinézu poslední výroby, na hrudi rozepnutou a perfektní tepelné boty.

„Náš přítel Lien Rag... prý jsi sem neměl namířeno, když tě mí hoši našli."

Najednou vstal a přitáhl si Liena k sobě. Smrděl silným pivem:

„Co jsi chystal s Targetem? Máš nás za blbce? Ty jsi ho vyhledal. Včera ses s ním dlouho bavil a v noci jsi ho zavraždil! Udělal jsi z něho kousky."

„To jsem nebyl já," řekl Lien.

„Hele, nebudeme ho oplakávat, ale ty nám povíš, co jsi mu chtěl!"

Lien vyprávěl historku, která se téměř podobala skutečnosti, stejnou, jakou vyprávěl i Targetovi. Zrzavka Jdrou by je mohla zavést k opuštěnému místu, kde žili tisíce jejích druhů.

„Takže tys lhal, ty vlastně nevíš, kde jsou ty kmeny Zrzavců," zařval Vanderen. „Vrazili jsme skoro tři tisíce dolarů do lží?"

Chytil Liena za krk a začal ho škrtit.

„Nelhal jsem, ale chtěl jsem svůj plán vylepšit," zasípal Rag.

Tlustý vousáč ho odhodil na lavici a Lien se posadil. Masíroval si krk a nabíral znovu dech.

„Znám skutečně místo, kde se nacházejí dva až tři tisíce Zrzavců, ale existuje oblast, kde je jich desetkrát tolik. Ta holka je odtamtud."

„A ty snad rozumíš jejich řeči?"

„Ano," řekl Lien, „rozumím jim. Znám asi stovku slov a gest, která jsou velmi důležitá."

„Nezdá se ti, Vanderene, že nám vypravuje co mu slina na jazyk přinese?" řekl jeden z mužů, kteří ho chytli. „S takovým člověkem to bude na houby. Targeta někdo rozřezal na kousky chvíli po tom, co se s ním ten člověk setkal a mluvil s ním."

Vanderen otevřel další flašku piva, naplnil sklenici a vypil ji na ex. Bylo to speciální černé a silně alkoholizované pivo. Dávaly se do něho výtažky z masa a reklama tvrdila, že je to jediné skutečně výživné pivo.

„Nemám nic společného s Targetovou smrtí. Byl zabit obrovskou sekyrou. Podívejte se na mé ruce. Copak bych ji mohl udržet tak, abych ho rozsekal na kousky?"

Dívali se a Vanderen se hlasitě zasmál. Lien měl malé jemné ruce s bílou kůží. Jeho prsty se nemohly vůbec chopit tak obrovské násady. Museli to uznat.

„Přivázali Targeta ke stolu, aby promluvil. Jeho vrah mu nejdřív usekl nohy. Jedno chodidlo po druhém, pro začátek. Target byl tvrdý chlap, ale asi promluvil."

„Vrah je obětí Targetovy a Wukrovy party. Mučil Targeta, aby z něj dostal informace o ostatních. Zabije je až do posledního, protože mu zničili jeho závod."

Nemusel mluvit o Leně znásilňované po celou noc. To by si Hansen nezasloužil, i když ho nyní děsil svou krvavou odhodlaností.

„Musí nám dát záruky," řekl někdo. „Dovedeme ho k Zrzavým Lidem a bude muset s nima mluvit. Třeba jim dá nějakou výstrahu."

„Musím vás upozornit," řekl Lien, „že všichni nemluví stejným jazykem. Existuje několik lingvistických skupin."

„Jsi opatrný," smál se potutelně Vanderen. „Ale musíš si znovu získat naši důvěru, jinak tě na zpáteční cestě vypustíme do přírody bez kombinézy."

„Jeho kombinéza není vzduchotěsná," chechtal se jeden z mužů. „Nevydrží na čerstvém vzduchu ani půlhodinku."

„Vezmeme si zatím jen lokotrakci. Aspoň si ověříme, jak funguje."

Lien s doprovodem opustili obývací vůz. Na nástupišti si všiml Pietra Hansena, stál před vypůjčenou drezínou, kterou Lien tehdy zanechal u lesního závodu. Obr se přiblížil a vytáhl starý kulomet, který měl v zásobníku takových padesát nábojů.

„Pusťte ho," řekl suše. „Ani krok, nebo střílím."

Izotermickou kombinézu měl potřísněnou krví. Ani se ji nepokusil odstranit. Vanderen byl fascinován jeho i v rukavicích obrovskýma rukama.

„Liene, nastup si do drezíny a chop se řízení."

Lien si na vteřinu pomyslel, že ho ostatní nepustí, ale zjevení Hansena bylo tak fantastické, že z toho všichni byli úplně vedle. Došel až k drezíně a teprve když spustil motory, zjistil, že se mu třesou ruce. Hansen přicouval pozpátku,

jeho zbraň přitom mířila pořád na skupinu. V té hnusné čtvrti se tomu nikdo nedivil, nástupiště bylo rázem úplně prázdné.

„Couvej," zařval Hansen.

Naskočil až v poslední chvíli, ale Vanderenova parta se ani nehnula. Jak správně usoudil Target, byli to skutečně amatéři.

„Jeď do centra města."

„Jak jsi to dokázal?"

„Byl jsem u spalovny. Čekal jsem na příchod jednoho z kompliců té svině. Ale uviděl jsem tebe. Překvapilo mě to."

Lien cítil v jeho hlase ozvěnou hrozby. Pokračoval v řízení, ale jeho úzkost pomalu rostla.

„Byl jsem překvapený, že chodíš do té prohnilé oblasti. Znal jsi Targeta?"

„Hledám Jdrou. Zachytil jsem stopu těch hajzlů."

„Já jsem taky hledal Targeta a věděl jsem, proč se tak jmenuje. Je to přezdívka. Víš, co to znamená?"

„Vím," řekl Lien. „Vím to moc dobře."

„A jak jsi se to dozvěděl?"

„Tuhle tlupu hledám už dlouho. Získal jsem některé důležité informace. Neútočili jenom na tvůj závod, Pietře. Mají na svědomí několik zločinů, v jedné malé stanici se dokonce ubytovali."

„Target měl vytetovaný terč okolo pupku. Předpokládám, že ho neukazoval kdekoli, a zvláště ne při minus třiceti stupních."

„To určitě ne," řekl vystrašený Lien.

„Někdo to tetování objevil za zvláštních podmínek."

Hansen by se nikdy nesmířil s tím, že mu Lena zatajila pravdu a svěřila se Lienu Ragovi. Ten pochopil, že musí lhát až do konce. Hansen ztratil rozum. Byl schopen zabíjet pro nic za nic, třeba proto, že Lien viděl jeho ženu zneuctěnou na posteli.

„Když jsi se vrátil, kde byla Lena?"

„Doma nebyla... nejdřív jsem si myslel, že ti darebáci ji odvlekli se Zrzavci. A pak se objevila... měl jsem tu pronajatou drezínu, ona ji neznala a neměla k ní důvěru. Přišla, až když věděla, že jsem to já."

„Byla všude poškrábaná. Měla znetvořenou pusu, jako jednu živou ránu. Jako kdyby ji někdo kousal."

„Udělala si to v lesním závodě, když utíkala. Všude jsou ledové výčnělky, byla jako blázen..."

„Target promluvil. Řekl mi, co jí udělali. Všech patnáct. Když odešli, byla pevně svázaná na posteli."

Lien zavrtěl hlavou:

„Target byl pěkná svině a řekl ti to, abys trpěl."

„Akorát, když jsem mu usekl levé chodidlo. Neměl už chuť kecat, přísahám ti. Krev mu tekla proudem. Dal jsem mu na ránu kus ledu a krev se postupně mrazila. Když jsem uříznul druhé chodidlo, řekl už všechno. Znám jména všech patnácti. Vím, že Wukro je ve vězení a že dva z nich se vrátili do armády."

„Jak jsi našel Targeta?"

„Lena je nemocná, myslím, že umře. Asi má otravu krve."

Lien pustil řízení:

„Nechal jsi ji samotnou?"

„Ne, je v nemocnici ve Wood Station. Když ji to chytlo, začala blouznit a mluvila pořád o terči a o černých nehtech. Tehdy jsem začal přemýšlet a hledat."

Ty obludy měly hrozné nemoci, Lena se zmínila o jejich shnilých přirozeních.

„Nezachrání ji," řekl Hansen, „a je to tak lepší."

„Samozřejmě," bláznivě se smál Lien, který už odboural svůj strach, „ať radši umře než abys musel žít s myšlenkou, že byla znásilněná... Ty jsi blázen, Pietře, a to víc než si myslíš."

11

Lovci ledových lidí

Juan Serda se musel smát, když Jdrou poznala starého profesora a přišla k němu, aby ho pohladila a zasmála se nahlas. Pokoušela se dostat rukou za jeho průsvitnou helmu a osahávala jeho kombinézu pod úrovní Mernova břicha, ale ten si z toho nic nedělal, věděl, že Zrzavé ženy to dělají.

„Pozor, profesore, budete mít problémy, jestli jim to dovolíte!“

Mern řekl pár slov a udělal několik gest a Jdrou mu s radostí naslouchala a současně odpovídala. Pochopil, že ji unesli i s jejím kmenem, a to během nepřítomnosti Liena i dřevorubce (musela několikrát napodobovat práci Hansena a ukazovala přitom na dřevěné plošiny, které sloužily v parcích jako podlaha). Mern nevěděl o posledních měsících Ragova života vůbec nic.

Zatímco Jdrou chraptivým hlasem a gesty vyprávěla, Mern se pátravě díval na její břicho.

„Tři měsíce, profesore, ještě to není zřetelné,“ zašeptal Juan Serda za jeho zády.

„Říká, že se s ní nezacházelo špatně... že muži, kteří ji unesli, ji hned předali jiným mužům...“

„Vojákům... aby lovci nepřijeli se svou kořistí až sem.“

Přiblížil se k nim jeden z hlídačů parku a byl vyděšený, že profesor a Jdrou spolu hovoří.

„Tohle... myslel jsem, že ta umí jenom každému podržet, nic jiného totiž nedělá.“

„Je zdravá,“ řekl profesor jakoby na omluvu, „a ještě hrozně mladá.“

„No, ale má jich dost... Myslím, že ji měli všichni samci v parku, mladí i staří. Nedávno večer se málem hrozně porvala s jinými žárlivými samicemi. Pokouší se svádět i nás, hlídače, a můžu vám říct, že tomu obětuje všechno. Chce si nás taky osahávat, ale to dělají všechny. Je to jejich přirozenost. Jsme oblečení a chtějí vědět, jestli jsme opravdu muži.“

Harl Mern myslel na Liena Raga, který k této dívce cítil příliš idealistickou vášeň. Lien by trpěl, kdyby slyšel, co právě hlídač vyprávěl.

„...až desetkrát denně... nedělají nic a dostávají jídlo,“ pokračoval strážce.

Veterinář se ho nesnažil zastavit, naopak, jako kdyby si přál, aby se profesor cítil zaskočen těmi spíše zvířecími než lidskými výkony.

„Jsou dvě etnie, Keolové a Jalasové. Tato dívka patří k první z nich. Žárlivé ženy zřejmě patřily k té druhé skupině. Misionáři se už asi padesát let snaží Jalasy obrátit na víru a pokoušejí se vštěpit jim monogamii a rozbít kmenovou buňku. Je to zločin, který odjakživa a všude páchali přívrženci všech druhů náboženství. A to už dávno před Novou dobou ledovou.“

Když se chtěl vzdálit, Jdrou ho zavolala a překřtila ho přitom na Šedivého Muže, asi kvůli barvě jeho vlasů. Řekla mu, že by ráda viděla Liena, a to ho velice dojalo. Co k němu cítila? Láskyplnou náklonnost, která neměla nic společného s jeho láskou k ní? Byla příčinou její touhy Lienova dlouhodobá nepřítomnost? Lien ji zřejmě musel dávat drobné potravinové dary.

„Je velice krásná,“ uznal veterinář. „Patří k měděným? Je půvabná, harmonická, dokonce velice sexy. To její ohanbí, liší se od ostatních... Máte něco za lubem, profesore?“

„Kdepak, Serdo, nepleťte si mě s chlípníkem. Ale nemyslete si, že kdybych mohl, že by se mi to nelíbilo. Neměl bych zábrany milovat se s tak krásnou dívkou.“

„Zvířecí tvor, profesore!“

„Že už tomu moc nevěříte?“

„Dobrá, musím zavolat na pomoc rozum, abych se bránil, ale jsou mezi nimi nádherní jedinci, a vlastně máte pravdu, že jsou na život v tomto ledovém světě lépe vybaveni než my.“

„No vidíte! Příliš dlouho jsme opovrhovali Ledovým národem. Nejsou snad naší budoucností, budoucností lidstva, které se musí adaptovat, jinak vymře? Naše energetické zásoby mizí v těch nekonečných válkách...“

„Buďte opatrný, profesore,“ řekl veterinář a chytil ho za paži, „nenechte se unést svým temperamentem. Příliš riskujete.“

„Společnost kašle na takového odpůrce jako jsem já. Bezpečnost a armáda vědí, na čem jsou. Ale protože nemohu žít jako disident a otevřeně bojovat, mám svůj modus vivendi. Pracuji pro ni a kompromituji se každým dnem o trochu víc a ona moje výstřednosti toleruje.“

„Zrzavci byli uměle vytvořeni. Dneska by už nikdo nechtěl něco takového podniknout, vyzývat přírodu a používat lidská pokusná zvířata. A i kdyby neexistovaly morální, finanční a vědecké překážky, žádná Společnost by už neakceptovala nové pokusy.“

„To vím moc dobře. Ale kdybychom neměli toho společného nepřítele, zimu, nepotřebovali bychom žádné Společnosti, ani tratě, ani ten organizovaný a sužující život.“

„K čemu uměle vytvářet novou rasu, klonit, křížit? Přece se pravidelně dozvídáme, že za dva až pět staletí se znovu objeví slunce.“

Vrátili se do kanceláře.

„Co se stane s tou mladou ženou?“ zeptal se profesor později.

„Patří se svým kmenem k příštímu konvoji. Objednávek je tolik, že guvernér nařídil zkrátit dobu pobytu v Siding Station. Myslím, že nastoupí pozítří.“

„Poslyšte, Juane, je třeba se pokusit, aby tu zůstala co nejdéle. Nemohu vám vysvětlit proč, ale je to velice důležité.“

„Profesore, půjde-li o jediného jedince, nebude to těžké. Ale vy sám jste přece pro jednotu kmenů, skupin a tlup. Takže buď je necháme odjet všechny, anebo si je všechny necháme. A to není možné, je to příliš riskantní.“

„Chtěl jsem ji sledovat... ta dívka je inteligentní a rychle se učí. Všiml jste si, že zná pár slov naší řeči?“

Juan Serda si zapálil dlouhou hnědou cigaretu:

„Profesore, prosím vás!“

Překvapený etnolog zmlkl a svraštil obočí.

„Profesore, nedělejte ze mě kreténa. O tu samici se zajímáte z jiných důvodů. A myslím, že její těhotenství s tím souvisí. Mýlím se?“

„Chtěl bych jí pomoci.“

„Nechte ji u jejího kmene. Jednejte podle svých zásad, profesore.“

„Kterým směrem poputujete?“

„To se můžeme dozvědět.“

„Je přidělená ke kopuli nějakého velkého města?“

„To nevím, ale není to snad lepší než pracovat pro drsného a chamtivého šéfa, který je ani pořádně nenakrmí a bude je nutit k nepřiměřenému úsilí?“

Harl Mern se cítil odzbrojený a bezmocný. Nevěděl, kde je Lien Rag, ani jak ho zkontaktovat. Když se tehdy glaciolog narychlo rozhodl zběhnout, profesor byl na západní frontě a od té doby neměl o svém příteli žádné zprávy. Jdrou se nepodařilo přesně situovat místo, kde pracovala se svým kmenem v lesním závodě. Mohl si samozřejmě zevidovat všechny takové závody, ale bylo jich tolik, že by potřeboval měsíce či roky, aby zjistil, kde se nacházel Lien Rag. A za tu dobu, kdo by mu řekl, co se s tím chlapcem stalo? Raději čekal na zázrak. Napsal Yeuse, tanečnici kabaretu Miki, aby mu podala zprávy o Lienu Ragovi, ale ještě nedostal odpověď. Jednoho dne se Lienovi podaří dostat se do tranzitního tábora a bude se ptát po Jdrou. Doufal, že mu bude moci bez váhání odpovědět.

Musel se zúčastnit odjezdu jednoho velkého konvoje, více než šedesáti vozů s klecemi. V každé kleci bylo asi čtyřicet Zrzavých a on dbal na to, aby kmeny zůstaly pohromadě nebo aspoň poblíž, což nebylo vždy jednoduché. Požadavky měst ho občas přinutily oddělit od sebe lidi stejného původu a pokaždé zažil drama. Měl co dělat, aby stačil přesvědčovat zmocněnce Společnosti, a hlavně vedoucího stanice Mula Finna, který myslel jen na svou kariéru a na to, jak se zalíbit Sadonovi. Profesor chodil několikrát denně do jeho kanceláře, protestoval, prosil, hrozil, a když tam byl na návštěvě guvernér, neváhal ho oslovit.

Obchod se Zrzavci byl výnosný pro spoustu lidí, nejenom pro lovce. Každý dostával prémie, úplatky a ve vyšších společenských sférách šlo o obrovské sumy. Města, i ta nejmenší, naléhavě žádala. Vedoucí stanic a poradní rady byly znepokojené. Vrstva ledu na kopulích a sklenících se zvětšovala, některé starší kopule se už zřítily a byli hlášeni mrtví. Asi deset případů na severovýchodě, několik kilometrů od River Station. Šuškalo se, že Sadon pravidelně zvyšoval cenu Zrzavce a že zaměstnavatelé získávali tyto sumy zpět šetřením na jídle.

Počet cestujících ve vozech s klecemi stoupl a profesor nemohl Mula Finna oblomit. Vozy tohoto typu se už nevyráběly, a tak se musel používat jen stávající park.

Druhého dne mu Juan Serda opatrně oznámil, že Jdrou a její družina opustí tábor již odpoledne.

„Říkal jste mi, že to bude až zítra!“

„Finn to urychlil o dvanáct hodin. Má na to právo. Nástup začne hned po obědě.“

„A cíl?“

„Východní síť.“

„No jo, ta se pak rozdělí na dalších dvacet menších sítí. Znáte nějaké jméno? Město?“

„Sadon je teď velice diskrétní a nutí Finna chovat se stejným způsobem.“

„Ale,“ koktal Harl Mern, „musím se dozvědět, kam jede. Je to velice důležité.“

„Nejlepší bude podplatit řidiče, mechanika a vedoucího vlaku. Až se vrátí, určitě vám řeknou, kde nechali svůj náklad. Pochybuji o tom, že by je zajímal osud té dívky. Přesto dostanete seznam několika jmen stanic.“

„To je zoufalé,“ řekl profesor, „naše role je zanedbatelná a jsme tady vlastně jenom proto, aby Společnost měla čisté svědomí a vypadala humánní.“

12

Lovci ledových lidí

Hansen si vymyslel nesmyslný a děsivý plán. Chtěl do River Station, aby se dostal do vězení a zlikvidoval tam Wukra. Byl posedlý těmi patnácti muži. Chtěl je všechny najít a jednoho po druhém zabít. Stáli s Lienem proti sobě v baru v centru města, popíjeli vodku a jedli koblihy a sledě.

„Zavolej aspoň do nemocnice a zeptej se na Lenu.“

„K čemu, stejně je ztracená.“

Lien šel telefonovat, ale nemohl se spojit s Wood Station a vrátil se s nepořízenou.

„Jednoho už jsem zabil!“

„Ta žena byla nevinná.“

„Ne, bál jsem se jí. Když jsem vešel do hospody, nikdo tam nebyl a ona se na mne divně koukala, a najednou jsem pochopil, že ví, že jsem přišel zabíjet.“

„Moon byla cikánka...“

„Co to je?“

„Kdysi to byl kočovný národ, žili po celé zemi. Vymizeli díky usedlému způsobu života. Moon uměla číst myšlenky.“

Zabil ji jako první. Jedna rána sekyrou, jako když useknete břízu. Targeta zbil a přivázal ke dvěma stolům. Dostal z něho všechna jména, adresy a místa, kde mohl najít jeho komplice.

Lien šel znova telefonovat a spojil se s nemocnicí. Lenu právě operovali, vyndali jí dělohu. Ale v diagnóze byli opatrní.

„Umře," řekl Hansen, když se Lien vrátil.

„A co tvoje tři děti?"

„Všichni jsou v internátu státního výchovného ústavu."

Hansen se na ně nešel ani podívat.

„Potřebují svou matku i tebe."

„Lena chtěla mít ještě dítě."

„Vrať se do Wood Station, zůstaň u ní. Tvoje přítomnost ji uzdraví."

„Už nebude mít děti. Nebude k ničemu. Tisíckrát jsme se milovali a vidíš... Měli jsme své přísné zásady... Vzali jsme se oba čistí. A slíbili jsme si věčnou věrnost."

Lien se neodvážil podotknout, že ve Wood Station Hansen občas smlouvu porušoval.

„Jdeme," řekl Pietr najednou.

Lien ho následoval a drezína hned nastartovala. Dostat se do River Station bez prioritní skříňky mohlo trvat hodiny a dny a oni neměli žádné zásoby, dokonce ani trochu alkoholu ve voze, který byl ještě ke všemu málo izotermický. Jeho zadní motor se zdál slabý a mohli počítat jen s předním motorem.

„Násada sekery se rozbila, když jsem chtěl rozsekat jeho stehna," vzpomněl si náhle Hansen.

Lienovi se chtělo zvracet a poodešel stranou, aby nemusel ty hrozné řeči poslouchat.

Přišla první zastávka uprostřed té nekonečné ledové pláně a za těmi nekonečnými konvoji. Síť byla obložena obrovskými obrněnými koráby, panceřovými loděmi a superpevnostmi, které zabraly desítky tratí. Stály tam taky pomocné vlaky, nemocniční vozy a několik vlaků pro cestující, blokovaných v tom nekonečném provozu.

Hansen mu odevzdal řízení a šel si lehnout na úzké a nepohodlné lehátko drezíny. Když se probudil, stáli zrovna v malé stanici, kde čekaly vlaky pro cestující a osobní vozy, až se síť uvolní. Po nástupištích chodili prodavači potravin a čaje. Stará žena vařila kotel polévky, kterou pak prodávala po naběračkách. Lien si ji šel koupit a žena mu ji nalila do plechovky.

Hansen přinesl maso, chléb, rostlinné paštiky a pivo, hodně husté a alkoholizované. Lien si na té polévce vařené po staru pochutnal a šel si ji znova koupit, ale kotel byl už prázdný. Stará žena mu prodala sýrový koláč pečený z kozího mléka. Kozu chovala ve svém obytném kupé. Nevěřil jí do té doby, než ochutnal koláč. Byl výborný.

„Dej si pivo!"

Lien si dal pár loků a odložil láhev. Raději by se napil teplého čaje s vodkou, ale byl skoro bez peněz.

„Proč jedeš se mnou do River Station?" zeptal se najednou Hansen.

„Chci získat povolenku do toho tranzitního tábora. Jdrou je možná tam. Nechci pominout žádnou stopu."

„Takže ty taky hledáš?"

„Ne abych zabil, ale z lásky."

„Tvá Jdrou se nechává ojíždět těma samcema v říji, kteří jsou dvakrát silnější než ty."

Lien se snažil nevěnovat tomu pozornost. Ale Hansen trval na svém:

„Nejsi pro ni dost virilní. Žádný mužský není dost virilní pro Zrzavou ženu."

Lien vystoupil na nástupiště. Stará žena zhasla oheň a naložila kotel na jakousi káru, kterou tlačila před sebou. Vysvětlila mu, že bydlí dost daleko, ve starém voze, který si sama zabydlila. Mohla tam chovat kozu a získávala od ní mléko. Krmila ji slupkami, které vyžebrala po restauracích.

Hansen si pro něho přišel:

„Nevšímej si mých řečí. Jsem zaujatý proti celému světu. Cítím, že se snad zblázním. Ty souhlasíš s tím, že ta... holka dává všem samcům?"

„Ne, nesouhlasím. Ale jak chceš, aby dělala něco jiného než to, co dělaly všechny ostatní, její matka, její babička a všechny ženy toho národa? Ty se chováš, jakoby Lena vřele souhlasila s něčím, k čemu byla donucena."

„Budovali jsme si něco jiného," zašeptal Hansen. „Žili jsme svobodně a šťastně. Zapomněli jsme spolu na led, na Společnost a na válku."

„Anarchistická buňka," zašeptal hořce Lien. „Nezávislá. Stejně jednou musí potkat ostatní. A v tom okamžiku dojde k nejhoršímu."

Střídali se na stráži. Okolo třetí hodiny ráno dostaly zelenou všechny konvoje, které čekaly namačkané pod špinavým skleníkem malé stanice. Lien se pokusil pomocí palubního světlometu objevit Zrzavce, ale spali asi jinde.

„Půjdu do toho vězení," vysvětloval mu později Hansen. „Nechám se zavřít a zabiju Wukra, a pak zdrhnu, abych hledal i ty ostatní. Budu-li muset vstoupit do armády, udělám to."

Nejen že o tom mluvil často, přímo si v tom liboval. Skončí v psychiatrickém vlaku, takové vlaky se točily v bezpečné vzdálenosti kolem měst, s tisíci mentálně postiženými lidmi, kteří najednou objevili, že už nemohou žít dál ve světě ledu a železnic. Měl právo zabránit Hansenovi v pokračování jeho pomstychtivé cesty? Ti bandité mu byli ukradení, ale museli zrovna zemřít?

Cesta byla nekonečná a plná garážových tratí a zdlouhavých objížděk s policejními kontrolami. Bylo znát, že malé stanice zatím nesehnaly Zrzavce k uklízení ledu, zatímco velké stanice jich měly na kopulích hodně. Teplota pod těmi málo průsvitnými kopulemi neustále klesala. Jen pár privilegovaných měst, které těžily uhlí, plyn nebo naftu, udržovalo příjemnou teplotu. Stejně tak města, která využívala chladící vodu jaderných elektráren, ale ta měla jiné obrovské potíže. Za teploty minus třicet se těžko chladilo srdce elektrárny. Led jako takový nebylo možno používat. Bylo třeba udělat z něho vodu, to znamená zahřát tisíce tun, a protože jeho teplota byla pak zas příliš vysoká, dát vodu do chladiče a konečně ji vést do žhavého srdce. Taková elektrárna vlastně spotřebovala sama na místě dvě třetiny své

elektrické výroby. Používání vody k topení byla delikátní záležitost, trubky brzy rezavěly. Města s atomovou elektrárnou měla takovou pověst, že cestující nastupovali do vlaků, které tam stavěly, jen když opravdu museli.

Hansen byl díky té hrozné cestě čím dál tím zachmuřenější a Lien jen nerad usínal na úzkém lehátku. Už se ho nesnažil přemluvit a dělal, jako by s ním souhlasil.

Lien se obával, že půjčovna drezíny by mohla proti nim poslat železniční Bezpečnost. Chytili by je a zbývalo než doufat, že dřív dorazí do River Station. Každý vůz, méně i více důležitý, který jezdil po sítích Společnosti, měl svůj speciální kód a velké výhybky ho pokaždé zaregistrovaly. Tisíce informací pak vyhodnocoval počítač. Jednoho dne by kód jejich drezíny mohl na všech kontrolních obrazovkách svítit červeně a výhybky by odmítly pro ně fungovat. Zůstali by někde zablokováni a čekali by, až si pro ně přijede Bezpečnost.

Jednou ráno to řekl svému společníkovi, který vypadal o něco lépe.

„Myslím, že pojedeme rychleji, když si vezmeme rychlík."

„Nemám peníze," řekl Lien.

„Ale já mám. Můžeme si dovolit cestovat pohodlněji. Opustíme drezínu na příští důležité stanici."

Byla to Cross Station, středisko obchodu s dobytkem. Akorát stihli nastoupit do luxusního vlaku, plného tlustých handlířů. Hansen musel doplatit obrovský příplatek a potom jim dali mimořádný oběd v jídelním voze, který připomínal staré kovbojské filmy. Hansen pil hodně vína, které mu stoupalo do hlavy a Lien ho musel v pravý čas odvést do jejich soukromého kupé a zavřít se tam s ním.

Za chvíli někdo zaklepal. Byli to dva z Bezpečnosti, kteří přišli kontrolovat doklady.

„Váš přítel se málem popral s jiným cestujícím. Co je mu?"

„Má rodinné problémy. Jedeme to do River Station vyřídit. Já si jedu ke guvernérovi pro povolení k lovu."

Měl špatné tušení a proto přidal tu poslední větu. Byl to dobrý tah. Kontrola samozřejmě zjistila v elektronickém seznamu, že je sběh.

„To je pravda," přiznával v kanceláři Bezpečnosti, která sídlila uprostřed vozu. „Udělal jsem hloupost, a aby se na to zapomnělo, jedu si pro povolení. Myslím, že pak dostanu amnestii."

„Určitě, ale my sami vás do sídla vlády Provincie doprovodíme. Budete muset zaplatit kauci ve výši čtyř set dolarů a k tomu peníze na pronajmutí materiálu, vozů s klecemi, a na zakoupení zásob na cestu. Máte u sebe peníze?"

„Můj přítel je má. Měl mi je půjčit až v River Station."

Ale když rychlík přijel do River Station, Hansen byl najednou nezvěstný a Liena hned doprovodili do kanceláře vojenské Bezpečnosti. Chtěl zavolat guvernéra Sadona, ale vysmáli se mu. Nesměl zavolat ani jeho dceru Flou.

13

Buňka byla asi dva a půl metru vysoká a dva metry široká, se čtyřmi lehátky. To horní se dalo zvedat a čtyři odsouzenci museli buď sedět, nebo vstávat jeden po druhém. Ale většinou tam spal v noci na podlaze ještě pátý vězeň a v místnosti bylo nesnesitelné.

Lien Rag se už měsíc nacházel v tomto vlaku-vězení, který stál několik kilometrů od River Station ve slepé garážové trati. Nevěděl, co s ním bude. Bezpečnost ho dvakrát vyslechla, ale nikdo mu neřekl, co proti němu mají. Byl zběhem a to stačilo. Musel čekat, až se o něm rozhodne.

Ze začátku odmítal pracovat, ale po týdnu stráveném v úzké buňce dostal chuť jít do vozů-dílen. Teď šil ručně podšívky izotermických bot. Prsty měl celé napuchlé od nezvyklého zacházení s jehlou. Jedinou výhodou této práce byly dva dolary týdně a trochu víc tepla. V buňkách teplota nepřesahovala šest stupňů.

Vlak-vězení měl na sto vozů. Žilo v něm alespoň deset tisíc mužů. Počet hlídačů byl minimální. Bez kombinézy se nedalo utéct. Tu měli jenom hlídači a získat ji by znamenalo je zabít, ale to bylo prakticky nemožné. Hlídači byli ozbrojeni a stále ve střehu. Existoval tu určitý systém samosprávy. Vybraní vězňové vedli ostatní, starali se o hospodářskou správu, o čistotu, o hygienu kuchyně a o disciplínu. Měli svůj soudní aparát, který soudil bez odvolání. Odsouzený mohl dostat dva až sto dnů pobytu ve voze na konci vlaku, který byl ohříván jen čtyři hodiny denně. Lien dostal dva dny za rvačku s jiným vězněm. Od té doby si vždycky zachoval chladnou hlavu.

Po měsíci vězení uslyšel poprvé o Wukrovi, přezdívaném Muž s černými nehty. Ten bandita, napůl prý šílenec, byl zavřený ve speciální buňce, odkud prakticky nikdy nevycházel. Nikdo si ho nechtěl vzít na zodpovědnost od doby, co uškrtil jednoho vězně. Nikdo nevěděl, zda ho odsoudí k vězení nebo k psychiatrické léčbě, ale každý si přál, aby už rychle zmizel. Prý chystal útěk z buňky, pomocí svých nehtů škrábal díru do podlahy.

Dosud se Lien o šeptané rozhovory v dílně nezajímal, ale teď se snažil zaslechnout víc, aniž by přitom přestal pracovat s jehlou. Niť byla obalena speciálním lepidlem, nebylo možné se ho zbavit. Proto ty hrozné puchýře. Krev mu netekla a držela se tam infekce. Lien musel pomocí rozžhavené jehly prorazit vrstvu gumy, aby se hnis mohl uvolnit.

Nejhorší byl pocit, že se o ně nikdo nezajímá. Od té doby, co tu byl, nepamatoval, že by někdo z nich stál před soudcem, že by je navštívil nějaký advokát, že by přišli na návštěvu příbuzní. Vlak-vězení stál nedaleko River Station, ale vedla tam jediná trať.

„Návštěvy," řekl jeden vězeň při návratu do buňky, „ano, každé tři měsíce. Jeden týden každé tři měsíce. To je prý zákonná doba soudního vyšetřování. Za tři měsíce jsi buď souzen a odsouzen, nebo jsi volný, ale ve skutečnosti jsou tady někteří ve vazbě už několik roků."

Lien si spočítal, že dostával tisíc až tisíc dvě stě kalorií denně. Bylo to hrozně málo pro boj proti zimě, ale naštěstí nevykonával těžké práce.

Jednoho rána, sedmatřicet dnů po svém zatčení, byl předvolán k vrchnímu správci vlaku a dozvěděl se, že pojede ve vězeňském voze do River Station. Zahlédl dalších asi dvacet vězňů a zavřeli ho do klece, kde mohl sotva sedět. Vůz neměl okna a z města neviděl vůbec nic. Dostal se do justičního paláce, tmavého komplexu na dvaceti tratích s několika podlažími, hned naproti guvernérovu paláci. Znal to místo dokonale, protože v tomto luxusním sídle kdysi žil s dcerou nejvyššího úředníka.

„Spiknutí proti Společnosti, podvratné chování, zběhnutí na západní frontě, únos drezíny v neprospěch společnosti E.R.K.... Vinný, nevinný?" ptala se bělovlasá soudkyně.

„Přiznávám tyhle věci, ale těším se na amnestii pro obě první obvinění... Žádám svědectví majora Londala, který mi zaručil imunitu, když budu pracovat pro vojenské námořnictvo a..."

„Vinný nebo nevinný?" opakovala soudkyně.

„Mohu přinést důkazy..."

„Nevinný?"

„Přijel jsem si do River Station pro povolení k lovu a k získám amnestie."

„Neměl jste po ruce kauci."

„Jeden z mých přátel mi měl dát peníze, ale zmizel."

„Rozhodněte se. Nemám času nazbyt a znovu budete předvolán až za měsíc a půl."

Záchvat zuřivosti Liena málem vystřelil ze židle. Zlostí sevřel ruce tak silně, že puchýře praskly a začla vytékat směs krve a hnisu. Díval se na své ruce a soudkyně se tvářila zhnuseně.

„Stráže, odveďte vězně k vyšetřování!"

„Počkejte," řekl rychle vystrašený Lien, „přiznávám svou vinu."

„Dobrá. Až vás ošetří, přijďte to podepsat."

Lhostejný ošetřovatel mu potřel ruce zelenou barvou a obvázal mu je. Když šel podepsat protokol, byl tam už jenom písař, který o ničem nevěděl.

„Dostavíte se k soudu dnes odpoledne," řekl mu.

Zavřeli ho do jiné klece a dostal jen dva chleby s tukem a teplou vodu. Čas plynul a brzy přišla noc. Zůstalo tu jen několik obviněných, kteří se dozvěděli, že půjdou k soudu až příští týden, protože advokáti jim přidělení neměli čas prostudovat si jejich případy.

„Ale copak není možné sejít se s advokátem?" ptal se Lien písaře, který s nimi mluvil.

„Budete mít čas až za týden."

Když viděl, že se vrátí do vlaku-vězení, byl z toho celý zoufalý a poprvé se rozplakal. Kde byla Jdrou? Jak dlouho zůstávali Zrzaví lidé v tom tranzitním táboře? Jak se dozvědět, kam ji odvezli? Už by ji byl málem našel, stačilo povolení od Sadona ke vstupu do tábora. Nesměl teď nikomu psát. Později, ať už osvobozený nebo odsouzený do vězení, by mohl psát jeden dopis měsíčně.

Záchvat zoufalství ho okamžitě přešel, jakmile jeden ze spoluvězňů oznámil, že bude druhý den volný a že může pár

věcí vyřídit. Když se obrátil na Liena Raga, ten už to měl promyšlené. Nechtěl informovat Sadona ani jeho dceru. Volný vězeň by se takového poslání lekl.

„Říkal jsi, že se vrátíš do Grand Star Station? Dobrá. Je tam kabaret, jmenuje se Miki.“

„Znám ho. Takový trpaslík tam dělá reklamu a uvádí čísla.“

„To je ono,“ řekl spokojeně Lien. „Řekneš, že chceš mluvit s jistou Yeuse.“

„Ta krásná brunetka? Znáš ji? Má perfektní tvary.“

„Řekneš jí, co se se mnou stalo a kde jsem. Požádáš-li ji o peníze, dá ti je.“

„A když se s ní budu chtít vyspat?“ zeptal se ten druhý cynicky.

„To je její věc,“ neurazil se Lien.

„Může mě seznámit s holkama?“

„Zeptáš se jí. Počítám, že by ti mohla dát tak sto dolarů. Nezapomeň! Řekni jí, že příští týden budu u soudu v River Station.“

„Pokusím se.“

Byl to neklidný týden, ale Lien vydržel. Jdrou byla unesená lovci Zrzavců už víc než dva měsíce a s přibývajícím časem se Lien obával, že ji už nikdy neuvidí.

V noci se mu o ní zdálo, o hebkém kožichu jejího těla, o něžnosti jejího lůna. Několikrát ji chtěl na ta místa líbat, ale Jdrou se odtahovala a smála se jako blázen. A pak ho nechala, ať dělá, co chce. Díky velké zimě, která pro ni ovšem byla nedostačující, neměl nikdy čas prodlužovat jakékoli mazleni. Stávalo se, že jak se třásl zimou a cvakal zuby, jeho touha postupně mizela. Zbývalo jim jenom rychlé spojení, když byli spolu.

Za týden se dozvěděl, že nemůže předstoupit před soud bez důkazů. Myslel, že zešílí, a jeho spolubydlící ho museli držet, když se vrhal ke dveřím. Jinak by býval dostal deset dnů samotky, což by zkomplikovalo jeho stání před soudem.

Osmapadesátý den jeho věznění ho doprovodili do River Station, aby se setkal se svým advokátem. Byl to funící stařec, který, jakmile se zavřeli v úzké kanceláři, vytáhl z kapsy láhev vodky a nabídl mu ji.

„Ne,“ řekl Lien, „děkuji, ale jsem zesláblý. Alkohol by mě úplně otupil.“

„Bylo by to tak lepší,“ řekl advokát a sám si láhev přiložil k ústům.

Pořádně se napil, zavřel ji a znova schoval.

„Co tím chcete říct?“

„Že riskujete deset let.“

Lien myslel, že má před sebou blázna.

„Ale to přece nestojí za deset let!“

„Je tady recidiva. Dvakrát jste opustil svou práci v době války, z toho jednou před nepřítelem ze Západu. Došlo k podvracení, ke krádeži...“

„Žádal jsem svědectví jednoho majora.“

„Není to v dokladech.“

„Slíbili mi amnestii,“ zařval Lien Rag. „Major Londal na západní frontě v Transit Station. Patří k ženijním vojskům Společnosti. Studoval jsem s ním problematiku ledových oblastí. Mohu dokonce vyřešit některé těžkosti s ledem, které dosud nikdy nikdo nevyřešil... To se nepočítá?“

Advokát znova vytáhl flašku a podal mu ji. Lien natáhnul ruku, aby ji odhodil ke zdi, ale advokát stačil ucuknout a zatvářil se vyčítavě.

„Budeme žádat pět let, ale vy určitě dostanete deset.“

„Budete žádat moje zproštění viny,“ řekl rozčilený Lien.

„Vy jste svou vinu přiznal. Proto mohu žádat jen minimum. To je zákon.“

Flašku držel pořád v ruce. Lien mu ji vyrval, advokát zařval zoufalstvím a uklidnil se, teprve když viděl, že jeho klient sundává uzávěr. Lien si myslel, že se může koneckonců napít, ale alkohol v jeho ústech plných aftů, v jícnu i v žaludku přímo vybuchl. Silně si odplivl, chtělo se mu zvracet a opřel si čelo o tenkou zeď. Ve vedlejší místnosti hlasitě hovořil jiný advokát. Ten jeho získal zpět láhev vodky.

„Je to tvrdé, ale z čistého žita. Po soudu už vás pravděpodobně neuvidím. Můžu pro vás něco udělat?“

„Ano... musíte někoho upozornit... Flou Sadonovou.“ „Guvernérovu dceru?“ vyjekl stařík. „To nepřipadá v úvahu! Před rokem jsem svědčil proti ní... liga ctnosti ji obvinila z necudností. Prohráli jsme to a od té doby jsem na Sadonové černé listině.“

„Přece můžete poslat list, nebo zavolat, že Lien Rag je uvězněný v tomto městě!“

„Dobrá, udělám to... ale anonymně. Nevím, jestli to k něčemu bude... Spravedlnost je na guvernérovi nezávislá. Sadonovi svátost moc nevoní.“

To Liena zasáhlo:

„Chcete, říct, že soudci jsou věřící?“

„Přesně tak. A Neo-Katolíci nenávidí Sadona a jeho dceru, pro její skandální chování. Říká se, že nedávno znásilnila mnicha. Nahého ho svázala a zpracovávala tak dlouho, až byl schopen s ní souložit!“

O Floe kolovalo hodně legend. Ale částečně přece jen zaslouženě. Lien byl přesvědčen, že k těm ojedinělým slastem, jež většina lidí neuznávala, ji přivedly její bohatství a duševní prázdnota.

„Musíte také upozornit jistou Yeuse z kabaretu Miki.“

„Oh, znám to místo dobře... Nepřijdu o žádné představení a vím, kdo je ta Yeuse... napodobuje bývalé filmové hrdinky, že ano? Znáte Sušárnu? Chodím tam dost často.“

Byl to kabaret-sauna. Člověk se pohyboval v husté páře, která skryla veškeré intimnosti a smělé sexuální kombinace. Bezpečnost údajně tohle místo tajně řídila, aby mohla klást pasti vysoce postaveným osobnostem, vysokým

akcionářům Společnosti, a vydírat je. Ne pro peníze, ale pro své politické cíle.

„Měl byste si vzít tu láhev a vypít ji na ex, až vás odsoudí.“

„Doopravdy si myslíte, že dostanu deset let?“

„Věřím tomu. Bezpečnost vás příliš tvrdě obviňuje. Chce vás mít ve vězeňském vlaku na několik let. Jaké nebezpečí pro ni představujete?“

Lien neodpovídal a advokátovi to bylo jedno. Dal si poslední lok a podal mu láhev. Byla placatá a dala se schovat pod šaty, Lien měl na sobě červenočernou kombinézu odsouzených. Nebyla izotermická, uvnitř byla jen syntetická látka.

„Dobrá, vezmu si ji,“ řekl.

„Budu se odvolávat, ale nepočítejte s mou obhajobou při odvolacím soudu.“

„Proč?“

„Koná se v G.S.S. a já nerad cestuji. Jsem na to příliš starý. Jsem pomocný úředník. Kdybyste dostal jenom pět let, jestlipak mi pošlete důkaz spokojenosti ve formě honorářů, řekněme aspoň sto dolarů ročně, co?“

„Nemám ani dolar,“ řekl naštvaně Lien.

„Slečna Yeuse nebo Floa Sadonová by vám mohly půjčit?“

Do jednacího sálu vstoupil pozdě dopoledne. Bylo tam hodně zvědavců, ale ne kvůli němu. Měli soudit desetinásobného vraha, který měl být slyšen už podruhé.

Lien hledal v sále Yeuse a zapomněl na soudce. Jeden strážce do něj musel strčit, aby se zajímal o to, co se říká. Mladá žena tam nebyla a jeho bývalý spoluvězeň ji asi nevyhledal. Lien byl z toho nešťastný a odpovídal na otázky soudců nepozorně.

„Jste zdrogovaný nebo co?“ vykřikl hlavní soudce. „Žádám větší pozornost!“

Od té chvíle se víc snažil a pokoušel se vysvětlit své jednání zájmem o Zrzavé lidi, jenže všichni zůstali lhostejní. Žádal přítomnost majora Londala jako svědka, ale bylo mu řečeno, že důstojník na frontě nemůže opustit své místo. Pochopil, že ho nic nemůže zachránit. Jeho advokát se ani nesnažil zasahovat a prokurátor byl velice přísný. Tvrdil, že glaciolog za všechno vděčí Společnosti, od vědeckého vzdělání až k různým výhodám, a že Lien neustále bojoval proti ní, byla mu vyčtena série ran pod pás, spiknutí a machinací proti Transevropské.

„Tento muž musí být několik let pod pečlivým dohledem a pak znova formován. Jeho povolání je příliš důležité, jeho výzkumy o ledu mají příliš velký vliv, než aby mohl dostat statut volného člověka.“

Liena se zmocnil děs. Ten člověk žádal nejenom vězení, ale ještě převýchování, které se vykonávalo v psychiatrických zařízeních a mohlo trvat donekonečna, neboť kritéria normálnosti neexistovala. Byla to Bezpečnost, která si našla tento hrozný způsob, jak jedince úplně izolovat. Používali elektřinu, někdy dokonce lobotomii, aby z člověka dostali to zlé, co škodilo Společnosti.

Porota měla jen poradní hlas. Odebrala se spolu se čtyřmi soudci ke konzultacím. Jejich nepřítomnost byla velice krátká, ani ne půlhodina.

Lien byl odsouzen k šesti letům vězení a k vědeckému převychování.

„Budeme se odvolávat,“ zakončil advokát svou bezvýznamnou obhajovací řeč.

Obrátil se na Liena s úsměvem:

„Šest let; to je vítězství, můj milý.“

„Čtyři sta dolarů?“ Lien se pokusil o černý humor.

Naposled se rozhlížel po sále, zda uprostřed těch indiferentních nebo nepřátelských tváří nezahlédne Yeuse, ale marně.

14

Lovci ledových lidí

Spoluvězňové slavili jeho odsouzení, jako kdyby šlo o osvobození. Zpátky do vězení cestoval ve vězeňském voze jako tělo bez duše. Jako kdyby mu někdo místo mozku nasadil do hlavy rozsudek. Zůstalo tam jen jedno: šest let a vědecké převychování. Zapomněl na láhev vodky, vzpomněl si na ni až v buňce a vyndal ji, protože nevěděl, co je to za věc, co ťukla o lehátko.

Ostatní z toho byli celí pryč. Srkali jeden za druhým a ukazovali mu placatou láhev, ale on nechtěl. Nejdřív byli potichu, ale pak se rozveselili, šeptali a chechtali se.

„Šest let, to nic není," řekl jeden z nich, jakoby chtěl ospravedlnit jejich veselí.

„Já dostanu deset let."

„Já taky."

Natáhl se na lehátko a nechal se klidně opít. Ještě nikdy nebyl tak sám, všemi opuštěný. Ani jeden přítel, ani jedna žena. Yeuse buď nedostala jeho vzkaz anebo... Odváží se advokát zavolat Flou Sadonovou? Kde je Harl Mern?

Dva dny nato se dožil v monotónním vězeňském životě velkého překvapení a nevěděl, co si o tom má myslet. Do dílny byl určen nový hlídač a nebyl to nikdo jiný než Pietr Hansen.

Dřevorubec stál s kolegou na druhém konci dílny a díval se na pracující vězně. Lien si nejdřív myslel, že je to dvojník, ale když se oba hlídači přiblížili, byl si jistý, že je to Hansen. Místo aby se nechal zavřít jako vězeň, vybral si tohle povolání, aby se mohl přiblížit k Wukrovi, který byl pořád izolován ve své speciální buňce.

Možná proto, že byl vězněm už skoro dva měsíce, Lien teď už lépe chápal umíněnost svého přítele. Hansen musel podat žádost a prodělat profesionální stáž, než se stal hlídačem. Během dvou měsíců neměl před sebou nic než tenhle cíl. Přemýšlel vůbec o své ženě Leně? Co se stalo s tou krásnou a vysokou blondýnkou? A co jejich tři děti ve výchovném zařízení?

Opustil své místo, aby si šel umýt ruce od lepidla a hlavně proto, aby ho Hansen uviděl. Obr se na něho díval s podezřením a nespustil ho z očí. Jeho profesionální a nedůvěřivý výraz pohřbil Lienovy naděje. Hansen měl jediný cíl, zabít Wukra, a všechno tomu obětoval. Lásku své ženy, svých dětí, i přátelství s Lienem. Bývali skutečnými přáteli. Lien mu pomáhal velice rád, nevadil mu malý plat, byl v tom lesním závodě šťastný a toužil jenom po pár minutách s Jdrou denně.

Hansen trpělivě čekal na svůj čas. Čekal už celé dva měsíce, takže těch pár dnů nebo týdnů se už vydrží ovládat. Jednou ho jistě pošlou do vozu, kde je cela jeho budoucí oběti. Jednou dostane noční hlídku na chodbě a bude moci v klidu jednat. Nikdo nic neřekne a nikdo nebude pobouřen. Naopak, celému vlaku-vězení se uleví, až bude Wukro mrtvý, dokonce i vězňům, kteří ho měli za lidského upíra.

Hansen měl celý týden službu v dílně, ale ani jednou se na Liena nepodíval ani neudělal žádné uklidňující gesto. Lien nemohl uvěřit, že by na něho jeho přítel mohl zapomenout jen kvůli své pomstě, ale musel se s tím nakonec smířit.

Asi za šest dní se pokusil k Hansenovi přiblížit, ale ten okamžitě sáhl po zbrani. Podle řádu se nikdo nesměl přiblížit k hlídači na méně než tři metry.

„Stůj!" vykřikl kápo dílny, vězeň odsouzený na dva roky bez káznice. „Ragu, na místo, blbče!"

„Jsem jen roztržitý," omluvil se Lien.

Hansen měl právo ho zastřelit, aniž by kdo protestoval.

Od té doby se Lien snažil raději si ho nevšímat a úplně na něho zapomenout. Další týden dostal Hansen jiné úkoly a

Lien ho znova jako hlídače dílny uviděl až za měsíc.

Lien čekal na přijetí svého odvolání, aby mohl jet do Grand Star Station. Kdyby byl rozsudek potvrzen brzo, vrátil by se ještě sem před svým převelením do vlaku-káznice. Nevěděl, do kterého se dostane, jezdilo jich po území Společnosti několik. Měl štěstí, že nebyl odsouzen k deportaci; je to šance zůstat normálním vězněm jako ostatní, nikoli politickým.

Stojedenáctý den svého zajetí se dozvěděl, že jeho odvolání je přijato, ale neoznámili mu datum jeho stání před soudem. Divil se, že se dosud nikdo neukázal. Po třech měsících vězení měl právo na návštěvu. Yeuse anebo Floa Sadonová? Ta asi na něho kašlala, ale měl aspoň malou naději. Zeptal se kápa vozu, který mu ale nebyl schopen odpovědět.

„Máš nárok na návštěvu, ale když nikdo nepřijde...“

Udělal chybu, že důvěřoval osvobozenému vězňovi a alkoholickému advokátovi. Musí to znova zkusit. Dal dohromady padesát dolarů, protože tvrdě pracoval. Prsty měl už konečně v pořádku, ztvrdlé tím speciálním šitím a nepropustným lepidlem. Tu sumu šetřil pro toho, kdo by upozornil Yeuse. Raději Yeuse než Floa.

Jednoho rána ho vedli do vozu-cely. Myslel si, že pojede do G.S.S., ale octl se v justičním paláci a znova se setkal se starým advokátem.

„Potřebuji další informace k vašemu odvolání.“

„Budete mě obhajovat? Říkal jste, že nesnášíte cestování.“

„Platí mě, a to dost.“

„Kdo vás platí?“

„To nevím, ale dostal jsem anonymně dva tisíce dolarů.“

Přísahal, že psal Yeuse z kabaretu Miki a zavolal i do guvernérova paláce. Lien předpokládal, že dolary jsou od Floy, protože Yeuse neměla důvod zůstávat v anonymitě. Tyto zprávy, i když neúplné, ho potěšily.

„Pokusím se předvolat toho majora Londala a taky etnologa, ale nic neslibuji.“

Už několik dní trápilo Liena špatné svědomí ohledně Hansena. Jediný Lien věděl, že Wukrův život je v nebezpečí, a chtěl ho svým způsobem zachránit. Byl znechucený tím. že darebák bude oddělán bez možnosti obrany. Hansen dosahoval svých cílů nejhroznějšími metodami.

Těžko by se mohl svěřit tomuhle alkoholickému advokátovi nebo někomu z personálu věznice. Vrátil se do vlaku-vězení a nevěděl, co by měl udělat.

Každé ráno se bál zprávy, že Wukro je mrtvý. Důvod by byl jednoduchý: pokus o útěk nebo vzpoura. Hansen mohl tvrdit, že uslyšel divné zvuky, otevřel dveře cely a ten blázen se na něho vrhl, takže ho musel zabít.

Posléze, když se v dílně a v celách mluvilo o divném chování Wukra, se Lien dozvěděl, že Hansenova hra je daleko rafinovanější.

„Má strašně zlé sny... Říká, že v noci slyší hlasy a vidí tvář ženy... ženy, kterou znásilnil, hrozně pokousal a poškrábal svými nehty.“

„Vidí ji v cele, blázní.“

Lien byl jediný, kdo si to mohl správně vysvětlit. Hansen měl speciální promítačku, která zobrazovala Lenu jakoby trojrozměrně, a pouštěl to Wukrovi do cely. Stačila malá škvírka, malá dírka, aby paprsek přístroje mohl proniknout do cely. Pietr měl totiž speciální kameru a často svou ženu filmoval. Dokonce snímal i Jdrou a Liena, když se jednou líbali.

Rag se alespoň jednou snažil naznačit, co se děje:

„Nějaký chlap se snaží postrašit Wukra pomocí speciální promítačky.“

Koukali na něho s úžasem. Takový přístroj mohl vlastnit jedině hlídač. Tudíž Lien Rag obviňuje člena hlídacího personálu.

„Buď zticha, nebo budeš mít potíže,“ řekl mu jeden společník.

„Jak může nějaký hlídač znát ženu, kterou Wukro znásilnil?“ zeptal se jiný. „A mít ji nafilmovanou.“

„Stačí se zeptat Wukra, jestli si nevzpomíná na jméno své oběti. Mohla to být příbuzná některého hlídače.“

„Poslyš, Ragu, jestli něco víš, uděláš nejlíp, když budeš mlčet. Tohle smrdí a mohl by ses dostat do maléru.“

V noci dlouho přemýšlel o tom, co má dělat. Postupně si uvědomoval, jak Hansena nesnáší za jeho lhostejnost k němu. V takovém chladném a krutém vězeňském prostředí by ho vzpružil sebemenší pohled nebo gesto. Nečekal od svého přítele pomoc při přípravě útěku, ale nesnášel, že ho tak ignoroval. Wukrův osud mu byl lhostejný.

Druhý den po poledni šil své boty, když přišel hlídač, zařval jeho jméno a dodal:

„Návštěva!“

Kápo a jeho pomocník se o něho postarali. Musel si umýt ruce plné lepidla a třásl se přitom nedočkavostí a nadějí. Hovorna byla v centru vlaku-vězení a měla silnou mříž. Stáli tam dva vězňové a na druhé straně Floa, v bílém kožichu a s čapkou ze stejného materiálu na své blonďaté hlavě. Byla v centru pozornosti. Přistoupila blíž a svými bílými rukavicemi chytila mříž.

„Tady teda člověk mrzne!“

Nabídla mu pusu mezi dráty mříže, takový kosočtverec pět centimetrů na pět. Opřel o ni svoje rty a pocítil slast, jako kdyby zrovna vypil čerstvý a voňavý nápoj.

„Ty jsi nenapravitelný,“ zašeptala. „Tentokrát pro tebe nebudeme moct nic udělat. Táta je uznalý, ale jeho ochota taky má své meze.“

„Advokát z River Station, ten je od tebe?“

„Starý Ben? To je svině, která mě chtěla dát zavřít. Kdybych se s ním bývala vyspala, pokusil by se ligu ctnosti uklidnit.“

Lien se už dopředu cítil zklamán a unaven. Floa Sadonová se vždycky nakonec dostala k sexu, ke svému tělu, ke své kráse. Bylo jasné, že pod kožichem je nahá a že mu to řekne, aby se vzrušil. Ona to bude prožívat a bude se chtít

milovat, což udělá, hned jak opustí vlak-vězení.

„Nechala jsem pro tebe v soudní kanceláři peníze."

„Děkuji," řekl, „mám odvolání."

„Ale to já vím. Viděla jsem tvoje papíry... Šla jsem za starým Benem a nechala jsem se osahávat, zatímco mi ukazoval tvoje akta. V podstatě o nic nešlo! On neublíží žádné ženě... Proč jsi zběhl tentokrát?"

„Kvůli dívce."

„Krásné?"

Floe se zajiskřilo v očích. Krásná dívka ji vzrušovala stejně jako krásný muž.

„Je to Zrzavá holka."

„Ne!"

Vyprskla smíchy:

„Tak ty ses k tomu taky dostal?"

Zjevně ji potěšilo, že mezi nimi vznikla nová sexuální spoluúčast.

„Víš," řekla trochu zadýchaně, „se samci je to fantastický pocit. Nevím, jak se samicemi... u nich nejsou teplé ženy."

Znova se zasmála a rozhlížela se kolem sebe, jestli ji nikdo neposlouchá, ale přitom by byla ráda, kdyby ji někdo zaslechl. Lien ji dobře znal.

„Jaké to je, zvláštní? Mimochodem, bral jsi léky?"

„Jaké léky?"

„Abys našel zlatý střed. Dva prášky pro tebe, jeden na vazokonstrikci a druhý k urychlení metabolismu. Partnerka je může taky brát, ale samozřejmě vazo-dilatační a ke zpomalení metabolismu. Je to perfektní. Můžeš zůstat bez potíží dvě až tři hodiny ve třech nebo čtyřech stupních, ale nesmíš se předávkovat. Jednou, maximálně dvakrát týdně. Je to vysilující. Musíš pak několik dní odpočívat. A navíc, já do těch dvou hodin dám všecko. To sladké mučení a hlavně ten obrovský úd..."

Rozesmála se.

„Příště si na to se svou zrzavou přítelkyní vzpomeň... ale pomiň, asi ji jen tak brzo neuvidíš... jsem nenapravitelná, dělám samé trapasy... ale možná, že ti sníží trest? Táta se pokusil najmout tě jako lovce Zrzavců, ale bylo pozdě. Kdybys byl mohl včas zažádat o povolení! Vzala jsem si kabát, který znáš, vzpomínáš?"

„Ano, samozřejmě."

Necítil se ve své kůži a bál se, že mu bude připomínat svou nahotu pod kožichem. Našel ji znovu takovou, jaká byla, vždy připravenou ke skandálu, posedlou sexem nebo se tak aspoň tvářící. Někteří tvrdili, že je frigidní a že si na vzrušení jenom hraje, a to Lien nikdy nedokázal rozpoznat.

„Víš, že Kurts vyhlásil lovcům Zrzavců válku?"

„Pirát Kurts?"

„Ano, ten."

Vzdychla. Byla kdysi jeho zajatkyní a tvářila se tehdy, že se jí po Lienovi hrozně stýskalo. Kurts byl míšencem Zrzavce a ženy z Tepla. Ve skutečnosti svého osvobození litovala. Lien se na to živě pamatoval. Museli ji násilím přinutit, aby toho piráta opustila.

„Zaútočil na konvoj, který vezl Zrzavce v klecích, osvobodil je a odvezl zpátky na sever. Víš, on se vždycky objeví se svou obrovskou lokomotivou, když to nikdo nečeká. Je to fantastické. Je jako archanděl, který pronásleduje blbce. Ale, abych se vrátila k tvé záležitosti, uděláme samozřejmě maximum."

„Mohla bys..." začal.

Jak jí svěřit takové poslání? Byl tak bezbranný a ztracený v tom vězení, že se musel chytit každé sebemenší příležitosti.

„Chceš, abych našla tu Zrzavku?"

„Musela projít tím slavným tranzitním táborem... Jmenuje se Jdrou."

„Jenže oni nemají žádnou evidenci, žádné karty. Ten chlap, kterého znám, se jmenuje Lark. Aspoň mu tak říkám. Podle mého odhadu mu bude asi patnáct. Uvědomuješ si to?"

Obával se, že bude líčit další anatomické detaily své ho zrzavého milence, a skočil jí do řeči:

„Byla zajatá v lesním závodě, který patřil jistému Pietru Hansenovi. Nezapomeneš?"

„Mám dobrou paměť, většinou. Udělám, co bude v mých silách. Víš, kdo tam pracuje? Harl Mern, starý profesor... udělala jsem perfektní fotky, příště ti je přinesu."

„Harl Mern? Bude svědčit v mém odvolacím procesu?"

„Proč ne? Řeknu mu, že jsem tě viděla, až pojedeme s tátou do tranzitního tábora. Kdybys viděl mou sbírku fotek... mohla bych s ní taky skončit ve vězení."

„Znáš datum mého procesu?"

„Datum ne, ale mohu to zjistit. Napíšu ti... Asi tušíš, že nemám nic pod kožichem... Vidím ti to na očích... Zajímá tě to, i když myslíš na svou Zrzku..."

„Víš, při denní dávce menší než tisíc kalorií některé věci přestávají existovat."

„Ne," řekla a otevřela oči dokořán, „to je fakt? Děláš si legraci, nevěřím ti."

„Řekni guvernérovi, že porce jsou nedostačující a že už tu není jediný chlap, který by byl schopen se milovat."

„Odevzdám tvůj vzkaz. Dáš mi pusu?"

Mazaně zajela svým vlhkým a vlahým jazykem mezi jeho suché rty. I přes to, co před chviličkou tvrdil, ho to skutečně rozrušilo.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

15

Lovci ledových lidí

Osm dní před odvolacím procesem ho převezli do Grand Star Station. Byla to tvrdá cesta se znepokojenými a vynervovanými vězni. Tři dny cesty a pak uvěznění přímo ve vězení velkého justičního paláce hlavního města.

Advokát Ben za ním často chodil a nosil mu dobré zprávy. Měl dopis od Yeuse, která nedávno přijela do Grand Star Station a chtěla udělat všechno možné, aby ho z toho dostala. Taky byl přesvědčen, že major Londal i etnolog Mern se zúčastní procesu. Guvernér Sadon ze 17. Provincie určitě pošle soudu dobrozdání.

„Máme velké naděje, velké naděje," řekl advokát a spokojeně si mnul ruce.

V den procesu uviděl v davu milý úsměv Yeuse. Londal přišel svědčit a řekl, že mladého glaciologa bude zapotřebí víc na západní frontě než v káznici. Ale popudil soudce, když naznačil, že námořnictvo mělo v ledových pustinách potíže. Harl Mern dodal, že Ragovy znalosti jsou užitečné pro studium Zrzavých Mužů, ale nebylo to přijato s přílišným nadšením.

Verdikt byl stejný jako v River Station. Zhrouceného Raga přivedli do jeho cely a jeho advokát mu ani nepřinesl alkohol, zdrhnul hned po stání.

Ale Yeuse se podařilo ho navštívit. Neodvážil se ji vzít do náruče, a ona to udělala. Pochopil, že ho pořád moc miluje.

„Musíš se z toho dostat," šeptala. „Jsem připravená udělat cokoli."

„Harl Mern se ti s ničím nesvěřil?"

„Ohledně té holky Jdrou? Prošla tím tranzitním táborem, kde Mern pracuje, ale nepodařilo se mu zjistit, kam byli posláni. Sadon prý rozděluje Zrzavce podle úplatků, které dostává. Vlastně je prodává za sumy, které mohou dosahovat až dvě stě dolarů, a po dvaceti kusech. Vydělává si jmění."

Měl pocit, že mu něco tají, a skutečně mu neřekla, že Jdrou byla v druhém měsíci, když prošla táborem, takže teď je v šestém.

„Musím se z toho dostat," řekl. „Ale nemám peníze."

„Já mám," řekla. „Jsou ti k dispozici."

„Mám jedinou možnost. Jednoho hlídače: Pietra Hansena."

Yeuse se na něho podívala, jako kdyby se zbláznil:

„Hansen, tvůj bývalý společník? Dřevorubec?"

V rychlosti jí vysvětlil, co se od té doby stalo.

„Snaž se prosím tě zjistit, co se stalo s jeho ženou, obávám se nejhoršího."

„Udělám to. Pomůže ti Hansen?"

„Ne, je posedlý svou mstou a nedal mi ještě ani žádné znamení."

„Možná, že něco připravuje?"

„Nezdá se mi. Je blázen a veškerou svoji energii dává do uskutečnění svého plánu. Ani nevím, jestli mě vůbec

poznal. On mě musí pomoci k útěku. Musí mně dát izotermickou kombinézu a vůz, který bude stát někde blízko vlaku-vězení.“

„Jestli dobře chápu, bude třeba ho vydírat,“ řekla zcela bledá Yeuse.

„Ano, buď využijem téhle možnosti nebo se dostanu do káznice, kde už nebudu mít vůbec žádnou šanci. Mám před sebou maximálně osm dnů.“

„Zdrhneš, a co potom?“

„Nevím,“ přiznal. „Marně se snažím na něco přijít.“

„Kabaret,“ řekla, „ředitel hledá někoho, kdo by byl schopen zahrát těžkou roli.“

„Jakou?“

„Roli Zrzavého Muže. Má perfektní kožich. Byla by to podprůměrná role založená čistě na sexuálních schopnostech Zrzavých Mužů.“

„To je hnusné,“ řekl.

„Ano, ale je to nejlepší způsob, jak cestovat inkognito. Zatím nevidím jinou možnost. Zanedlouho opustíme Grand Star Station a pojedeme na jih. Mohl bys tam najít klidné místo...“

„Floa Sadonová mi slíbila, že vyhledá Jdrou.“

Yeuse zavřela oči a vypadalo to, že má potíže s dýcháním.

„Není ti dobře?“

„Zneužíváš všechny ženy, které jsi znal, abys našel jinou, která se ti líbí... strašně žárlím, i když to nedávám najevo, a moc tím trpím. Nesnesu, aby i Floa pomáhala při tvém útěku...“

Kdysi se Floa z rozmaru zajímala o Yeuse a Lien nevěděl, zda mezi oběma ženami došlo k intimnímu styku. Floa dokázala být hrozná, krutá a sadistická. Zdálo se, že ji Yeuse nesnáší, anebo si nemohla odpustit okamžik slabosti. Tenkrát se Floa uchýlila k vydírání, aby ji Yeuse prokázala jistou laskavost. Vydírání se týkalo bezpečnosti Liena Raga, a ten se zbaběle nikdy nechtěl dozvědět, co se ve skutečnosti mezi nimi stalo.

„Dobrá,“ řekla, „vraťme se k našemu plánu. Musím mít přesný seznam všeho, co k útěku potřebuješ.“

Vezli ho zpátky do River Station a v kanceláři vlaku-vězení se dozvěděl, že převoz do káznice se neuskuteční dřív než za deset až čtrnáct dní.

„Musíme čekat na Speciál G12, který bude projíždět kolem,“ řekl mu úředník, „a to nebude tak hned. Teď zrovna je někde na východní frontě, chlapi tam dolují tunel pod ledem.“

Opět se setkal s Hansenem, ale ten zůstával pořád lhostejný. Yeuse ho pravděpodobně ještě nezkontaktovala. Ale Floa se přišla znova podívat a políbila ho. Měla na sobě stále stejný bílý kabát.

„Lituji, miláčku, opravdu... Táta si myslel, že tam budeš jenom tři roky, ale máš ještě nařízené převychování a on nemůže vůbec zasáhnout.“

„Máš zprávy o Jdrou?“

„Promiň, zapomněla jsem... takže se podívej.“

Vytáhla papír, ale hlídač zasáhl:

„Zákaz předávání tiskovin!“

„Samozřejmě,“ řekla a věnovala mu pohled, který ho zbavil dechu.

Kmen Jdrou byl nasměrován na jih. Podle guvernérových papírů měl pracovat na kopuli města Purple Station.

„Chtěli dvě stě Zrzavých a táta jim nemohl vyhovět. Pořád ještě nemůže dodávat kolik by potřebovali...“

Z toho plyne podplácení veřejného činitele a další úplatky.

„Víš, že ten roztomilý Kurts se činí? Terorizuje lovce a do tranzitního tábora přijíždí už jen málo konvojů. Je to pohádkový tvor, jak rytíř ze středověku.“

„Purple Station,“ opakoval Lien Rag, „vím, kde to město je.“

„Proč mu tak říkají?“ zeptala se Floa a přitom se pořád mile usmívala na hlídače.

„Snad kvůli lékařskému středisku, kde se skladuje lidská krev. Je to stará tradice v té oblasti.“

Před odchodem se ho Floa zeptala, co by mu udělalo největší radost.

„Vím, že odjedeš do té hrozné káznice... už za tebou nebudu moci přijít... je mi to líto... chceš, abych si rozepla svůj kabát, abys měl na mě hezkou vzpomínku?“

Lien se usmál takové naivní zvrhlosti a ona to pochopila jako souhlas. Rozevřela oba šosy a on uviděl její krásné opálené tělo. Byla úplně nahá. Hlídač, který se k nim nenápadně přiblížil, překvapením vykřikl a Floa klidně pokračovala ve své exhibici.

„Pořád chodíš do toho prázdninového klubu?“ ptal se.

„Jako nikdy předtím.“

Bylo to fantastické místo vyhrazené pro miliardáře Společnosti. Pravá kopie ráje, pláž s jemným pískem, slunce, modré moře a třicet stupňů tepla. Strávil tam krásné i trpké hodiny. Šlo sice o elektronickou iluzi, ale bylo to skutečné veledílo.

„Konec,“ řekla směrem k hlídači, „ale ne abyste si stěžoval na kvalitu představení.“

A pak přišlo čekání. Po jednom týdnu začal pochybovat o Yeuse. Ne o její vůli, spíš o jejích možnostech. Byla to příliš šlechetná a humánní dívka, než aby mohla vydírat člověka jako byl Hansen. Asi udělala nějakou chybu, protože takový obchod se jí bytostně příčil.

Stal se nervózním a nevraživým a jeho spolubydlící se mu vyhýbali. Několikrát byl napomínán v dílně a usilovně se snažil ovládnout. Až bude v káznici G 12, nebude už nikdy mít takovou možnost útěku jako teď.

Jednoho odpoledne vstal od práce, aby si umyl ruce a bručel, že voda je málo teplá, když v tu chvíli vstoupil Pietr Hansen. Mluvil s hlídačem a zdálo se, že na něho ukazuje. Hlídač si zavolal kápa, který oznámil Lienovi:

„Dva dny samotky a to okamžitě.“

Ani na chvilku ho nenapadlo, že jde o den D jeho útěku, neboť všechno bylo tak přirozené. Trochu se bránil, když ho chtěli prošacovat.

Teprve když se ocitl v ledovém kupé na konci posledního vozu, pochopil, že Yeuse se to perfektně podařilo. A že vyměnil život toho Wukra za svoje vysvobození. Bandita s černými nehty a masožravými zuby zemře hrozným způsobem. Jaký byl rozdíl mezi Lienem a Pietrem Hansenem? Oba měli svou fixní ideu: jeden pomstu, druhý lásku, ale používali stejně odsouzeníhodných prostředků.

Hodinu strávil v hrozné zimě, až konečně našel východ. Džber na výkaly se dal odklopit. Pod ním se objevil led planety a cítil hroznou zimu, která k němu stoupala. Ve speciálním igelitovém sáčku tam ležel balík. Sebral ho a poklop zase uzavřel.

Za pět minut už měl na sobě izotermickou kombinézu, která ho pomalu zahřívala, a speciální boty, jakým šil po několik měsíců podšívky.

Vylezl poklopem a plazil se po kolejích. Měl dojem, že to trvá hodiny. Musel podlézt aspoň osmdesát vozů s celami. Když byl konečně pod posledním vozem, zcela vyčerpaný si musel lehnout na záda, aby znovu nabral dech.

K vlaku-vězení by se těžko mohla přiblížit jiná drezína, aniž by nenastal poplach. Bude muset ujít alespoň dva kilometry k první výhybce, a pak ještě nejméně další dva kilometry, než najde nějakou stopu, ale nevěděl jakou: třeba Yeuse nebo nějakého posla nebo vůz.

Šetřil síly. Během posledních čtyř měsíců nenachodil víc než sto metrů denně a svaly na nohou se mu zkrátily.

Bylo to nesmírně těžké a Lien se několikrát složil do ledu s pocitem, že mu nezbývá, než zemřít. Ale teplo kombinézy mu prokrvilo nohy a za chvíli se vždycky znovu vzchopil. Nakonec došel k výhybce. Vybral si trať, která mířila někam k ledovému chaosu. Trať, která málokdy sloužila, protože místy byla pokryta ledem a žádný proud ji neodmrazoval.

Objevil starou opuštěnou a zničenou stanici a tři dřevěné vozy, které tvořily jakousi stavbu. Obcházel kolem, až našel šipku se jménem Yeuse vyrytou ve dřevě.

Vyrazil do Země nikoho a pocítil hrůzu, že opustil pupeční šňůru kolejí. Lien už podobná dobrodružství zažil, v době, když odešel na dálný Sever, a pokaždé cítil, jakoby šlo o bolestivé přetržení. Patřil ke generaci, která byla závislá na železniční trati, na Společnosti. Tu noc si uvědomil, že i navzdory boji proti Společnosti si nepřál její zánik. Společnost samozřejmě dovedla být velkorysá k těm, kdo jí dobře sloužili. On se stal buřičem a nevděčným dítětem, které bloudilo v téhle ledové pláni bez jediné koleje, a začal toho litovat.

Našel další dřevěnou ceduli s písmenem Y. Jak se jí podařilo vyznačovat tuhle stopu, když nikdy neopouštěla kabaret?

Za hodinu měl zase pocit, že to nedokáže, a vyčítal Yeuse, že přecenila jeho síly. Zapomněla na ty čtyři měsíce vězení a myslela si, že je nezničitelný. Jestli se rozední dřív, než dorazí do cíle, je ztracen. Až mu do vagónu přinesou jedinou misku polévky za den, na kterou měl na samotce nárok, okamžitě spustí poplach.

Pořád šel a šel a čas od času objevil v ledu zapíchnutou malou cedulku. Vyčnívala snad jen padesát centimetrů a nebyla na úrovni výšky běžného člověka. Pochopil proč, teprve když objevil Yeuse a pronajatou drezínu.

Prošel asi pět kilometrů mezi dvěma železničními tratěmi, které patřily k vedlejší síti. Na tuhle fintu Bezpečnost nikdy nepřijde. Byla dílem trpaslíka kabaretu, který všechno vymyslel a sám rozmístil cedule od malé opuštěné stanice. On taky pilotoval drezínu.

Yeuse mu mlčky podávala kelímek vroucího čaje s vodkou.

Lovci ledových lidí

Nová atrakce kabaretu Miki přitahovala velký počet diváků ve všech městech, kde se konalo představení. Lidé se chodili podívat hlavně na Zrzavce, který se během večera několikrát objevil na scéně. Nepředváděl nic mimořádného, ale jeho přítomnost uprostřed těch krásných polonahých dívek a převlečených lidí buď šokovala nebo přiměla k zamyšlení, podle povahy diváka. Kromě pár naivů si nikdo nemyslel, že má před očima opravdového Zrzavce, ale v každém zůstávala přeci jen nepatrná pochybnost, neurčitá potřeba věřit, že ten měděný kožich je pravý.

Zpočátku se ligy ctnosti pohoršovaly nad necudností čísla a marně se dožadovaly, aby ten člověk, ať už to byl Zrzavec či nikoli, nosil aspoň prádlo zakrývající ten fantastický genitální orgán, ale ředitel nebral v úvahu jejich požadavky ani hrozby. Sdělovací prostředky v každém městě rozvířily kampaň, někde se konaly před kabaretem dokonce manifestace, ale těch pár rozhořčených žen požadujících bojkot bylo rychle spolknuto masami zvědavců, kteří draze platili, aby se mohli exhibice zúčastnit.

Mezitím Bezpečnost položila pár diskrétních otázek řediteli, který potvrdil, že se jedná o dobře maskovaného herce.

Někteří během představení pískali a nadávali na Zrzavého muže. Žádali vypovězení Zrzavců z rasistických pohnutek tam, kde sexuální morálka nenacházela své místo.

„Napadla mě jednoduchá myšlenka," vysvětloval ředitel novinářům, kteří ho pravidelně zpovídali. „Lidé si většinou nevšímají těch, co škrábou led nad našimi hlavami. Ignorují je a mají je za důvěrně známá, i když trochu nepříjemná zvířata... Kdysi, před Ledovou érou, byla zvířata součástí každodenního života, třeba takové mouchy, včely, komáři. Člověk se chránil pomocí sítě proti moskytům tam, kde jich bylo hodně, například v teplých krajích. Ale to byla jenom skutečná zvířata. Teď žijeme v blízkosti lidských zvířat a nevěnujeme jim žádnou pozornost, ovšem až na pár puritánek, které pohoršené zvedají oči ke kopulím svých měst."

Lidé se většinou lechtivě zasmáli a on pokračoval v ještě větší pohodě:

„Moje myšlenka byla, aby takový člověk sestoupil z kopule a byl k vidění mezi námi. A najednou se to každého z nás týká a zajímá nás to."

„A proč jste nevybral samici?"

„Řekněme, že ten samec se mi zdál zajímavý z několika důvodů, z nichž evidentní je ten, že dokáže několik minut odolávat dosti vysoké teplotě. Pak se zas rychle vrací do svého studeného kupé."

A všem pak ukázal místnost s teplotou kolem dvaceti stupňů pod nulou, s podestýlkou pro zrzavého muže a miskou na jídlo.

„Bude z vás předváděč zrůd jako v někdejších cirkusech?"

„Vůbec ne. Podaří-li se mi přesvědčit zrzavou samici, budu rád, ale jinak jsou to normální a krásní tvorové. Nepočítejte s tím, že bych předváděl ubohé obludy."

„No tak, pane řediteli, přiznejte se, že je to skvělá inscenace, že váš Zrzavec je přestrojený muž!"

„Lituji, ale musím vám sdělit úplný opak. Rana je skutečný Zrzavec z měděné rasy."

Všude panovala velká zvědavost. Lidé se chodili dívat zblízka na to, co jindy viděli jen z dálky a čemu nevěnovali velkou pozornost.

Lien Rag neměl z této nevděčné role žádnou radost a měl pocit, že uráží celý Ledový Národ. Ale musel uznat, že je to zatím nejlepší úkryt a způsob, jak se přiblížit k Purple Station, kde Jdrou a její kmen pracovali na odstranění ledu z kopule.

„Váš Rana vypadá smutný," říkávali řediteli.

„Cítí se v našem souboru sám. Zná jenom pár běžných výrazů. Stýská se mu po velkých ledových prostorách."

„Proč tedy zůstává?"

„Možná, že je na nás stejně zvědavý jako my na něho."

Smích, který následoval po tomto žertu, nebyl už tak spontánní.

„Nikdo tomu nevěří, ale každý předstírá, že ano, protože v podstatě každý chce, aby to bylo možné. A víte proč?“ ptal se ředitel Liena Raga, navlečeného v masce. „Protože vidět Ranu na scéně odpovídá našemu dvěstěpadesát let starému snu. Každý doufá, že když Zrzavec dokáže žít mezi námi, jednou i my budeme schopni žít mimo kopule a izotermické vozy bez teplých kombinéz. Vaše přítomnost probouzí v srdcích lidí šílené naděje, milý příteli.“

„V tom případě budete mít potíže se Společností. Jestli si lidé začnou myslet, že by se dalo žít i mimo jejich zařízení a že by nemuseli potřebovat tu všemocnou matku, dejte si pozor, pane řediteli! Společnost vám to neodpustí.“

„Mýlíte se. Moc dobře ví, že lidé potřebují ventily. Liberalizace mravů v posledních letech je jedním z nich, a vy jste tím dalším.“

„Nevěřím tomu. Lidé jsou chlípní a chodí se dívat zblízka na obrovské přirození, které se neodváží pozorovat, když je potřeba k tomu zvednout hlavu. Ženy si sem chodí léčit přeludy a muži z masochismu, aby viděli důkaz, že v této oblasti nejsou nejsilnější. A přitom jde pouze o kus kožichu a umělé hmoty.“

„Jste na naše spoluobčany příliš přísný,“ vyčítal mu ředitel.

Když rasisté přestali řvát a pískat, protože většina diváků si to vyžádala, příchod Rany, Zrzavého Muže, vždy přerušil zábavu a odvrátil pozornost od hrané revue a nastalo ticho, přerušované jen občas nervózním, většinou ženským smíchem. Lien Rag dodával své postavě takovou důstojnost, že když se objevil pod světlem reflektorů, které svou ocelovou modří připomínaly prostředí neznečištěného ledu, lidé přestávali mluvit a písklouni potřebovali pár vteřin na to, aby se vzpamatovali.

Zpočátku s tím ředitel nesouhlasil, přál si zábavnější vstup, ale Lien Rag ostře odmítl.

„Nebudu je nikdy zesměšňovat,“ řekl. „Už jenom tím, že nosím kožich, se dotýkám jejich hrdosti. Chci, aby lidé, kteří přijdou, i když je přitahuje choulostivá stránka mé postavy, odcházeli z vašeho sálu s určitými pochybnostmi a položili si pár otázek. Možná, že se začnou na postavy škrábající led nad jejich hlavami dívat trochu jinak.“

„Jste idealista,“ odpověděl mu majitel kabaretu Miki. „Ale máte osm dní na to, abyste mě přesvědčil. Jinak začnete hrát šaška.“

Další večer už to měl Lien skoro v kapse. V Grand Star Station vyvolalo číslo prudké reakce. Rozrušení diváci rozbili po představení několik židlí a snažili se obtěžovat polonahé uvaděčky, protože představení šokovalo svým realismem. Lidé sem přišli za burleskním představením a pornografickou exhibicí, očekávali, že falešný Zrzavec bude napodobovat odvážná spojení s tanečnicemi nebo převlečenými osobami. Realistická nápodoba běžného chování Zrzavců se prvním divákům nelíbila.

„Je to dobré, je to dobré,“ mnul si kupodivu ruce spokojený ředitel. „Pár rozbitých židlí, pár potyček s personálem a pak, příště, dvojnásobný počet diváků!“

Novináři se samozřejmě snažili odhalit totožnost Rany. Tvrdě pátrali, ale pořád se jim nedařilo do tajemství Zrzavého Muže vnést potřebné světlo. „Jak se chová k holkám ze souboru?“ vyptávali se.

„Soukromý život mých slečen mě nezajímá,“ odpovídal na to ředitel.

„Nebojíte se, že vás budou pronásledovat pro ohrožování mravů? Ligy ctnosti podepisují jednu petici za druhou. Jsou mezi nimi velcí akcionáři Společnosti.“

„Neo-Katolíci volají po skandálu a otec Ignác vás při svých kázáních často napadá.“

Otec Ignác už dávno kázal proti Zrzavým Lidem s fanatickou horlivostí. Viděl v nich ďábla, nenáviděné potomky Zimy, absolutního zla, ve srovnání s Teplem, které podle něj pocházelo od boží dobroty.

Ředitel věděl, že Lien Rag utekl z vlaku-vězení z River Station, že ho Bezpečnost hledá a že by on sám mohl být obviněn ze spoluúčasti na jeho útěku.

„O ničem nevím,“ řekl Lienovi, „přišel jste mi nabídnout, že zahrajete to číslo a já jsem souhlasil.“

„Nikdy vás nebudu kompromitovat,“ sliboval Lien Rag.

Jeho plat rychle stoupal a už měl našetřenou pěknou sumu. Přidělili mu kupé vedle Yeuse. Jejich soukromý styk však za moc nestál. Mladá žena mu sice nezakazovala návštěvy jejího kupé, ale byla pořád v jakémsi střehu.

Kabaret zahájil velké turné v jižních oblastech a zastavil se cestou na deset dní v River Station. Druhý den objevil Lien Rag při představení v první řadě Flou s velice mladým mužem. Měla na sobě černou sukni, která ji důmyslně obnažovala.

Po skončení jeho výstupu vpadl do Lienova kupé vystrašený ředitel.

„Guvernérova dcera vás chce vidět... řekl jsem jí, že návštěvy jsou zakázané, ale ona trvá na svém... Není to jen tak někdo, nemohu odmítnout.“

„Tak ve speciálním kupé. Nevydrží ani deset vteřin.“

„A vy taky ne.“

„S tímhle kožichem aspoň minutu.“

Seděl v rohu, když přišla. Vstal a ona si ho prohlížela od hlavy k patě. Tváře jí modraly zimou, ale snažila se. Lien si vzpomněl na ony pilulky, o kterých mluvila, ale nezdálo se, že by si je vzala. Jemu samotnému už začínala být nepříjemná zima. Najednou Floa vytáhla fotoaparát a udělala pár snímků a odešla.

Lien počkal ještě deset vteřin, než opustil to peklo, a utíkal pod horkou sprchu. Yeuse mu nachystala vroucí čaj.

„Myslel jsem, že mě poznala,“ řekl s cvakajícími zuby, „ale přivedla ji sem jen perverzní zvědavost. Bojím se, že se vrátí lépe vyzbrojená proti zimě a že bude chtít

Ale nevrátila se. Asi byla zklamaná tímto Zrzavým Mužem nebo měla dost práce se svým současným milencem. Během jejich desetidenního pobytu v River Station praskaly sály pod náporem diváků a Lien si uvědomil, že ostatní členové souboru se od něho začali odvracet. Dokonce i Yeuse byla čím dál odměřenější.

„V Purple Station vás opustím,“ řekl jí.

„A jestli tam není Jdrou?“

„Budu pokračovat v pátrání.“

Během hostování v River Station si objednal novou izotermickou kombinézu. Poslal Yeuse s přesnými mírami k výrobci a chtěl to nejlepší. V této oblasti se dělaly neustálé pokroky a Lien dostal perfektní věc, i když za obrovskou sumu. Byla lehká, perfektně přiléhala na tělo a mohl si přes ni dokonce navléknout kožich Zrzavého muže.

Ředitel si myslel, že chce zdokonalit své číslo, vřele souhlasil s touhle myšlenkou a polovinu výdajů mu proplatil.

„Oznámíme tisku, že zítra projdete vyrovnávací komorou města a budete se procházet venku. Teď budou muset opravdu uvěřit, že jste Zrzavý Muž,“ napadlo ho vzápětí!

Lien nejdřív odmítal. Nakonec souhlasil s kompromisem:

„Až v příštím městě, kde se zastavíme.“

„To nebude mít takový ohlas jako v tomhle hlavním provinčním městě. Další zastávka je Round Station a budeme tam jenom tři dny.“

„V River Station je to moc riskantní,“ trval na svém Lien.

Ukázka se konala v Round Station. Málem dopadla špatně. Lien se ocitl mimo město a obcházel kopuli, aby se dostal ke druhé vyrovnávací komoře, když vtom vpadl do pasti nastražené novináři. Jeli za ním po velkém oblouku v lokotrakci a dostali se najednou až ke křoví, které bránilo možnému útěku pracujících Zrzavců. Hlídači souhlasili s otevřením zábrany a volali na Liena, aby šel k nim. Všichni novináři měli izotermické kombinézy a ukazovali na několik Zrzavců, které před chvílí obdarovali potravinami a kteří je teď zrovna jedli.

Silně znepokojený Lien se blížil k Zrzavcům, prohodil k nim pár slov a udělal několik gest.

„Řekněte téhle holce, ať vás políbí,“ poručil si jeden z fotoreportérů a napodoboval scénku.

Lienovi to nedělalo potíže. Zrzavka se na něho tiše dívala a pak otočila hlavu.

„Hele, Rano, zdá se, že jí nejsi po chuti...“

Lien zuřil a měl sto chutí sundat si ten falešný kožich, aby odhalil ten podvod. Ale při pohledu na stráže Bezpečnosti se hned vzpamatoval.

„Hele, Rano, klekni jí k nohám!“

„Ukaž jí, že ji máš rád, jako to dělají samci její rasy!“

„Tak co, Rano, jsi impotentní, nebo co?“

„Nejsi vůbec galantní.“

Hrubě se smáli a reportéři nastavovali své mikrofony. Byl to přímý přenos. Z drezíny ho filmovala televizní kamera.

„Zdá se, že ti nedůvěřují!“

„Jestlipak necítí podvod?“

Najednou Lien přistoupil k Zrzavým a začal s nimi mluvit, dělat gesta. Řekl jim, že hledá jistou Jdrou a že si myslel, že je mezi nimi. Tentokrát se o něho zajímali. I když tušili, že je převlečený, nechali se jeho sdělením přesvědčit.

„Musím najít tu holku, svůj kmen!“

Vtom jedna samice, ne ta, ve kterou doufali novináři, se k němu přiblížila a začala ho hladit. Ale nedotýkala se jeho přirození. Novináři se přestali chechtat. Zrzavka byla už starší, mohla mít asi čtyřicet let. Vzala mu hlavu do dlaní, pravidelně s ní kývala a zpívala přitom tichou píseň.

17

Lovci ledových lidí

Do Purple Station přijeli pozdě večer a na kopuli už Lien nikoho neviděl. Vrstva ledu byla asi metr tlustá a vedoucí stanice dostal zpočátku jen skupinku patnácti až dvaceti Zrzavců, což odpovídalo počtu členů kmene Jdrou. Nedávno mu jich přidělili větší počet a vrchol kopule byl očištěn.

Ráno to Lien spatřil, vypadalo to jako zvláštní kráter s průměrem asi deseti metrů. Město žilo od rána do večera v přítmí. Obyvatelé se těšili na světlo a poradní rada vypsala sbírku na nákup většího počtu Zrzavých a na hojnou stravu, která by je posílila.

Lien se odvážil do města oblečený jako člověk a vrátil se až večer před představením. Kabaret tady měl zůstat tři dny a ředitel už věděl, že je pak Lien opustí. Vypadal smutně, ale zbytek souboru naopak dával najevo svou spokojenost.

„Zůstaneš tady?“ ptala se Yeuse první večer po finále.

„Bylo to tak dohodnuto,“ odpověděl Lien.

„Ale nemáš žádnou jistotu!“

„Zítra doprovodím ty, co jim nosí dvakrát denně jídlo. Stačilo pár bankovek. Řekl jsem, že chci udělat reportáž. Zítra už budu něco vědět, anebo budu muset pokračovat v pátrání o kousek dál.“

Ještě před rozedněním nastoupil do zásobovací drezíny a přes západní vyrovnávací komoru vjeli do Země nikoho. Pokračovali po trati malého oblouku mezi kopulí a křovím.

Když se drezína zastavila, spatřil Lien tři Zrzavce, kteří tu čekali. Plné kontejnery putovaly dolů, prázdné nahoru.

„Zůstanu,“ řekl Lien, „vezmete mě večer.“

„Ne aby vás někdo viděl,“ řekl vedoucí party, „jinak si to odskáčeme my.“

Nikdo ze Zrzavých nepatřil ke kmenu nebo etnii Jdrou, protože nerozuměli ani slovo z toho, co jim Lien povídal. Vzali kontejnery a začali stoupat po nekonečném ledovém útesu přikrývajícím kopuli. Lien si všiml, že tu nechali jeden kontejner. Rozhodl se počkat.

Čekal asi dvě hodiny, než přišli jiní dva Zrzavci, a on je poznal. Poznali ho taky a vypadali velice potěšeni.

„Jdrou?“

„Tam... nahoře...“

„Dobrá,“ dostal ze sebe Lien nesmírně dojat. „Dobrá.“

Vysvětlil jim, že se vrátí později, za dvě noci. Odešli s kontejnerem a zmizeli v jakési roklině. Lien se za nimi díval, jak se pohybují po její stěně, lehké a pružné postavy. Tuhle cestu bude muset taky absolvovat, aby se mohl s mladou ženou setkat.

Třetí noc se přidal k zásobovací partě a znova projel západní vyrovnávací komorou. Tentokrát měl s sebou velký nepropustný pytel a když byl o samotě, oblékl si svůj divadelní kožich. Když oba Zrzavci sestoupili dolů, dívali se na něho s nedůvěrou. Sundal si kuklu a oba muži, Jdran a Jdrui, se dlouho smáli. Lien jim řekl, že půjde nahoru, a oni skákali radostí.

Byl to velice dlouhý výstup. Pochopili, že Lien má velké potíže, a řekli mu, že zanesou kontejner nahoru a pak se pro něj vrátí. Počkal v jakémsi převisu a bránil se závratím. Led nepokrýval kopuli pravidelně, přesně podle její plochy. Nanášel se chaoticky do obrovských svahů a hlubokých trhlin. Bylo tam toho mnohem víc, než si mysleli obyvatelé Purple Station. Někde deset metrů, někde i víc.

Jdran a Jdrui se pro něho vrátili a pak už se rychle všichni blížili k vrcholu. Už viděl celý kmen, který pracoval na západní straně. Na druhé straně pracoval jiný početnější kmen, asi padesát lidí, kteří už očistili značnou část kopule.

Ženy, děti i staří mu přišli přitisknout ruce na tváře a vrátili se do práce.

„Jdrou?“

Jdran mu naznačil, aby šel za ním. Sestoupili po menším svahu a Lien spatřil jakousi ledovou jeskyni.

„Tady. Jdrou.“

Nechal ho a Lien popošel ke vchodu do jeskyně. Kvůli tmě nejdřív neviděl nic, ale slyšel nářek. Jemný, jako zvuky malého zvířete nebo... malého dítěte, pláč miminka.

Málem utekl. Z jeskyně vyšla Jdrou.

„Kdo jsi ty, co vypadá jako z našeho kmene?“

Odkryl si hlavu a Jdrou, zpočátku ohromená, se zasmála jako vždycky. Chtěla ho políbit jako kdysi, ale kukla jeho kombinézy jí v tom zabránila. I ten poslední model měl své nedostatky.

„Tam,“ řekla a ukázala do jeskyně.

Unaveně šel za ní a objevil jakýsi pelíšek. Jednou viděl v ZOO, jak králíci dělají podobné pelíšky, ale tenhle byl tisíckrát lepší. Byl z kousků kožichů. Celá hora chlupů.

„Celý kmen dával, celý kmen...“

A v tom pohodlném hnízdě leželo miminko.

„Chybí mu teplo,“ řekla Jdrou.

Lien vyskočil.

„Chybí mu teplo, protože se narodilo od tebe a ode mne... potřebuje tuhle jeskyni, tuhle díru, ten kožich, to hnízdo... A potom bude potřebovat kožichy jako ty... musel jsi přijít, jinak by umřel. Hned ne, ale později, až bude chodit a bude chtít opustit hnízdo.“

Jemně se posadila k pelíšku a vzala miminko. Na tvářích a na pažích nemělo chlupy. Jen na hrudi a na břiše a trochu méně na nohou. Začalo plakat a Jdrou mu dala prs.

Lien natáhnul ruce, ale dal je hned zpátky. Přes rukavici kombinézy nemohl ucítit teplo toho dětského tělíčka. Kdyby strčil ruce do kožešinového pelíšku, možná, že by mu zima prsty nespálila. Sundal si rukavice v hnízdě a opravdu zimu necítil. Mohl chvilku držet dítě v rukách, než začalo brečet.

„Najdeš mu kožichy jako jsou tvoje, aby mohl později opustit hnízdo?“

Kýval hlavou. Musel teď přemýšlet a najít řešení. Šlo o Jdrou, o její kmen, o dítě. Dítě, které patřilo světu Zimy i světu Tepla. Vzpomněl si na Skolla. Poručík Skoll měl zrzavého otce a nesnášel ani moc zimy ani moc tepla, ale mohl žít venku mimo města a vlaky v jednoduchých oděvech. Dítě na tom bude stejně.

„Říkám mu Jdrien. Chceš?“

„Jdrien,“ opakoval.

Tentýž den, ale později, se vydal ke kmeni, který pracoval s primitivním nářadím na vrcholu kopule. Vzal si jakýsi krumpáč a zaútočil na led. Měl na sobě falešný kožich, a Jdrou, která ho pohledem hledala skoro celý den, ho málem nepoznala. Byl podobný ostatním, ale ona věděla, že je to on. Přes slzy, které jí na tvářích zamrzaly, se za ním dívala a ostatní Zrzaví se usmívali.

4. LEDOVÁ SPOLEČNOST

Lovci ledových lidí

Vydalo nakladatelství
NAJÁDA PRAHA
jako svou 14. publikaci
v edici

ERO/SCI-FI

Z francouzského originálu
G.-J. Arnaud:
LA COMPAGNIE DES GLACES-
LES CHASSEURS DES GLACES
vydaného nakladatelstvím FLEUVE NOIR
Paris
FRANCE přeložil Rubi Gorroño

Obálka a grafická úprava Daniel Sodoma

Vydání první
Vytiskl REFOX, a.s. Praha
Vyšlo 15. 1. 1993

??

??

??

??

- 1 -